EDGAR WALLACE

13

1

Pe dâmbul înverzit din fața zidului întunecat al codrului des de brazi, în mijlocul unui parc larg prevăzut cu arbori, se află vila Alice. De la răzorul oval, smălțuit cu mii de flori, se înalța peronul cu terasă către cele două uşi batante de cristal, ale parterului. Ferestrele largi şi boltite ale primului etaj privesc departe peste câmpuri, unde se zăresc acoperişurile neregulate ale caselor cu hornuri, care se înalță ca nişte degete de mănuşă, din care, în fiecare zi, nori de fum întunecă lumina soarelui.

Tot ceea ce se vede prin fumul negru, clădirile de cărămidă despărțite prin străzi asfaltate şi dubla linie ferată, barăcile cele joase cu miile lor de muncitori care în locul aerului curat respiră numai fumul cel gros, toate acestea sunt „Întreprinderile Paragon" cunoscute ca una din cele mai mari fabrici de maşini din lume.

Şi aici, sus pe colină, se află casa mândră şi scăldată în lumina soarelui, în mijlocul unei pajişti vesele bătută de vânturi calde.

„Edgar Paragon" stă scris simplu numele pe tăblița de alamă de pe unul din stâlpii zidului parcului. O poartă, cu două aripi din fier, cizelat, desparte casa de lumea înconjurătoare.

O maşină cu motorul zbârnâind se căzneşte din greu să urce în sus pe colină. Praful întregului dram din oraş şi până aici se află pe caroserie.

Automobilul se opreşte în fața porților parcului. Şoferul sare jos, deschide zelos portiera şi apoi se osteneşte să dea jos cufărul încătărămat în timp ce din fundul maşinii coboară călătorul cu un căscat obosit.

Ochii săi, întunecați şi pătrunzători, care sunt în contrast cu paloarea bolnăvicioasă a figurii sale uscățive şi lipsită de viață, se

EDGAR WALLACE

13

1

Pe dâmbul înverzit din faţa zidului întunecat al codrului des de brazi, în mijlocul unui parc larg prevăzut cu arbori, se află vila Alice. De la răzorul oval, smălţuit cu mii de flori, se înălţa peronul cu terasă către cele două uşi batante de cristal, ale parterului. Ferestrele largi şi boltite ale primului etaj privesc departe peste câmpuri, unde se zăresc acoperişurile neregulate ale caselor cu hornuri, care se înalţă ca nişte degete de mănușă, din care, în fiecare zi, nori de fum întunecă lumina soarelui.

Tot ceea ce se vede prin fumul negru, clădirile de cărămidă despărțite prin străzi asfaltate şi dubla linie ferată, barăcile cele joase cu miile lor de muncitori care în locul aerului curat respiră numai fumul cel gros, toate acestea sunt „Întreprinderile Paragon” cunoscute ca una din cele mai mari fabrici de maşini din lume.

Şi aici, sus pe colină, se află casa mândră şi scăldată în lumina soarelui, în mijlocul unei pajişti vesele bătută de vânturi calde.

„Edgar Paragon“ stă scris simplu numele pe tăbliţa de alamă de pe unul din stâlpii zidului parcului. O poartă, cu două aripi din fier, cizelat, desparte casa de lumea înconjurătoare.

O maşină cu motorul zbârnâind se căzneşte din greu să urce în sus pe colină. Praful întregului dram din oraş şi până aici se află pe caroserie.

Automobilul se opreşte în faţa porţilor parcului. Şoferul sare jos, deschide zelos portiera şi apoi se osteneşte să dea

jos cufărul încătărămat în timp ce din fundul maşinii coboară călătorul cu un căscat obosit.

Ochii săi, întunecaţi şi pătrunzători, care sunt în contrast cu paloarea bolnăvicioasă a figurii sale uscăţive şi lipsită de viaţă, se îndreptară trudiţi asupra casei ai cărei pereţi luminoşi strălucesc printre arborii înverziţi. Apoi se îndreaptă târându-şi paşii nesiguri spre portal; — şi totuşi Robert Paragon n-are decât 24 ani. Dar viaţa în oraş, sau, în orice caz, ceea ce el înţelegea prin viaţă, a făcut ca ultimii ani să conteze pentru el dublu sau chiar triplu.

Obrajii supţi, cearcănele de sub ochi, buzele decolorate vădesc aceasta într-o limbă mult prea limpede.

El apăsă odată pe butonul soneriei care e sub firmuliţa cu numele tatălui său, apoi se întoarse către şofer:

— Cât face?

— Şase shillingi şi 3 pence, d-le Paragon, răspunse acesta care tocmai pusese în faţa porţii elegantul cufăr de piele.

— Bine! Robert Paragon clătină capul neglijent. Ţi-i voi plăti mâine, când vei veni aici să mă iei pentru trenul de prânz.

Pe trăsăturile îngrijorate ale şoferului se aşternu dezamăgirea dar nu îndrăzni să riposteze. Tăcut, se urcă în maşină, întoarse şi foarte încet porni înapoi pe drumul pe care venise.

Şi Robert Paragon aşteptă. Nerăbdător, făcu câţiva paşi.

Un om bătrân, în livrea de lacheu, veni şchiopătând pe aleea prundită a parcului.

În mână, zornăia un lanţ cu chei. La privirea tânărului stăpân, trăsăturile sale se schimonosiră într-un surâs silit. Grabnic deschise poarta şi apoi se trase într-o parte cu o plecăciune.

— Bună ziua, Frederic, zise Robert Paragon, ducând neglijent mâna la pălăria care era excesiv de potrivită la ton cu costumul său cenuşiu de sport. Tata e acasă?

— Domnul director a plecat cu doamna...

— Hm — trebuia să fi anunţat telegrafic sosirea mea! M-am pripit să plec. Ei, nu face nimic!

Neliniştit, îşi muşcă buza de jos, se uită apoi brusc în obrazul servitorului întrebând cercetător:

— Ana, cel puţin, e acasă?

— D-ra Windover trebuie să fie cu siguranţă în parc — la trandafiri...

— Bine. Du-mi cufărul în casă — şi dacă vine tata...

— Îi voi aduce la cunoştinţă sosirea d-voastră domnule...

Robert Paragon clătină capul şi se îndreptă spre parc. Imediat, la stânga, coti pe o alee laterală şi urmă drumul drept al unei alei de pomi fructiferi şi rămase o clipă pe loc, atunci când, printre pomi, întrezări licărirea unei rochii de culoare deschisă.

Prin urmare, Frederic avusese dreptate. Ana era din nou lângă trandafirii ei dragi.

El grăbi pasul şi rămase nemişcat lângă fata care tocmai era ocupată să lege un svelt trandafir mareşal Niel de un ţăruş.

— Bună ziua, Ana!

La acest neaşteptat salut fata se întoarse. Ceva ca o spaimă secretă se oglindi în trăsăturile sale în timp ce-şi lăsa ochii mari, albaştri să se odihnească cercetători asupra lui Robert. Cu un gest de vădită zăpăceală îşi îndepărtă părul blond ca spicul grâului de pe fruntea înaltă şi albă.

— Tu, Robert? — De unde vii tu aici?

— De la Londra, Ana din care altă parte s-ar putea să viu? Vocea lui avea un sunet iritat. O foarte ciudată primire faci logodnicului tău!

Zăbovind, ea îi dădu mâna stângă în inelarul căreia strălucea verigheta îngustă de aur. Cu dreapta strânse mai tare coşul de flori.

— Iartă-mă Robert, dar sosirea ta neaşteptată....

— Nu pare, în niciun caz, să-ţi fi făcut o prea mare bucurie, copila mea. Na, eu mă îndoiesc de asemenea dacă sosirea mea îi va ferici pe părinţi în mod deosebit.

El râse ironic. Ochii săi scăpărători erau aţintiţi asupra drăgălaşei figuri a fetei care sub privirea lui prinse a se roşi.

În cele din urmă, ca şi când numai pentru a spune ceva, Ana exclamă după o pauză prelungită :

— Părinţii nu sunt acasă, Robert...

— Am aflat-o de la Frederic. Ei nu puteau să bănuiască vizita mea. Cred că se vor întoarce însă repede acasă? Am de vorbit lucruri importante cu tata, Anna, şi trebuie să plec iar la Londra chiar mâine.

El observă că o răsuflare mai uşurată destinse trăsăturile fetei. Neglijent, îşi netezi mustaţa scurtă care umbrea buza superioară.

— Vreau să pun la punct şi tot ceea ce ne priveşte pe noi, Ana, continuă el încet. M-am săturat de studii.. Vreau să intru acum în fabrica tatei şi atunci nimic nu va mai sta în calea căsătoriei noastre, nu-i aşa?

El păşi foarte aproape de fată. Deodată îi cuprinse încheietura mâinii şi atrase spre sine pe firava făptură care tremura.. Cu un strigăt uşor, Ana se depărtă, dar, brutal, el se apropia din ce în ce mai mult de ea. Aproape că obrazul lui atingea pe acel al fetii.

— Lasă-mă, Robert! Dacă ne vede cineva...

Îl împinse cu teamă înapoi. Glasul ei răsuna ca un strigăt de ajutor.

Cu un hohot răguşit, el o lăsă în pace. Pe figura lui, apăru o grimasă răutăcioasă.

— Aproape că-mi face impresia că ceea ce va fi între noi nu se va putea numi căsătorie din dragoste — în orice caz din partea ta, nu — Ana!

O lumină răzvrătită ţâşni din ochii fetei, care lăsa să se înţeleagă ce ar fi vrut să-i spună. Adică: „Tu crezi că eu nu ştiu că tu vrei să te căsătoreşti cu mine numai din pricina banilor ca să poţi astfel sa devii independent faţă de tatăl tău?"

Robert o urmă încet, ţinând mâinile băgate în buzunarele pantalonilor şi cu privirea gânditoare aţintind pământul. O cută adâncă apăru pe fruntea sa îngustă şi osoasă. Apoi deodată se abătu din drum. Merse agale cu paşi obosiţi dealungul drumului prunduit care conducea spre casă, urcă scara cea largă şi intră prin uşile de cristal

deschise în salonul de recepţie care ocupa o mare parte din parterul vast.

El nici nu privi măcar hall-ul aranjat cu foarte mult gust. Păşi peste covorul cel moale şi când ridică fără să vrea capul, ochii săi căzură asupra lui Frederic care sta nemişcat lângă scară.

— Ei...? răsună vocea lui aspră, şi nerăbdătoare.

— Cufărul este sus în cameră.

— Bine. Şi tata?

— N-a venit încă!

— Bine, bine! Am să-l aştept în camera sa de lucru. Să-i spui te rog aceasta când va veni.

Nehotărât, îşi urmă Robert drumul său mai departe. Se opri în faţa primei uşi pe dreapta, o deschise şi intră în bibliotecă. Rafturi încărcate cu cărţi capitonau pereţii. În faţa ferestrei, se afla o masivă masă de stejar acoperită cu broşuri şi ziare.

Dar Robert nu se opri nici în această cameră. El intră în biroul tatălui său printr-o uşă mică de abia vizibilă printre rafturile cu cărţi. Pereţii căptuşiţi cu lemn închis la culoare reflectau lumina soarelui care intra prin cristalurile uşilor. Măsuţa de fumat era încărcată cu cutii de ţigări şi chibrituri. Pe birou, se găsea fotografia unei femei tinere, o poză din tinereţe a mamei lui Robert.

Două fotolii de piele se găseau de o parte și de alta a uşii care dădea în grădină.

Robert aruncă o privire fugitivă tuturor acestor lucruri. Rămase pe gânduri în mijlocul încăperii proptindu-şi bărbia în palmă. Şi deodată hotărârea sa fu luată. Se îndreptă încet spre birou. Ştia precis că va găsi acolo în stânga ceea ce-l îndemnase să vină acasă. Cunoştea prea bine obiceiurile tatălui său.

Şi îi trebuiau banii — căci ştia ce-l pândea daca mâine la Londra...

Apucă mânerul de metal al sertarului, îl trase afară, fără să întâmpine vreo împotrivire. Un surâs ironic — mereu aceeaşi neglijenţă a tatălui! Desigur, înăuntru nu era o sumă fabuloasă căci Edgar Paragon nu ţinea la birou

decât suma necesară cheltuielilor zilnice poate nici măcar suma suficientă ca să-i ajute lui Robert...

Apoi deodată sertarul fu larg deschis în faţa lui. Acolo în colţul cel mai din fund se află caseta de piele — şi neîncuiată ca totdeauna.

Robert tocmai întinse mâna spre ea când zgomotul unor paşi greoi care răsună prin antreu îl făcură să tresară. Grabnic împinse sertarul înapoi, dar nu de tot. Rămase o crăpătură îngustă — dar în iritaţia care-l cuprinsese, nici nu observă aceasta..

În vârful picioarelor, se îndreptă spre măsuţa de fumat luă o ţigară şi se aşeză oftând într-un fotoliu. O flacără aurie sclipi printre degetele sale chiar în clipa în care tatăl său intra în cameră. Edgar Paragon era un bărbat care nu arăta cei 50 de ani pe care îi avea, ani plini de muncă încordată care-l menţinuseră tare şi puternic.

Greoi şi lat în umeri, el sta în pervazul uşii, cu trupul înalt îmbrăcat cu o jachetă de postav moale. Un obraz plin, cu trăsături dure, bărbie ascuţită, buze groase, nas coroiat; ochiul drept privi cercetător prin sticla unui ochelar în timp ce stângul era ascuns sub un bandaj negru.

— Robert — tu aici? Ce înseamnă asta?

Băiatul se ridică încet din fotoliu şi puse ţigara la o parte. Ochii săi evitară cu teamă privirea întrebătoare a tatălui.

— Eu... voiam să-ţi spun că aş vrea să termin cu studiile, tată.... exclamă el nu lipsit de oarecare sfiiciune.

Edgar Paragon izbucni în râs:

— Ştiu prea bine ce-ţi place ţie să numeşti studii tinere: a hoinări, a bea, a juca, a face datorii — asta au fost pentru tine studiile până acum. Nu ai văzut Universitatea pe dinăuntru decât în cazuri foarte excepţionale. Na, cu atât mai bine dacă vrei să termini acum cu asta!

Brusca schimbare a fiului său îl cam surprinse. El se îndreptă încet spre birou şi se aşeză pe scaunul pe care Robert tocmai îl părăsise.

— Te rog, şezi liniştit, dragul meu! Cred că e un prilej foarte fericit ca să examinăm cu lupa planurile tale de viitor. Hm, care va să zică, vrei să renunţi la studiile tale la

Londra. Cred că nu trebuie să accentuez că sunt complet de acord. Tot n-ai fi dus-o la capăt. Dar de ce să vorbim acum pentru viitor? ! Nu-i urât să trândăveşti cu banii tatălui tău.

Cam nesigur, Robert răspunse.

— Aş fi vrut să intru în fabrică, să muncesc...

— Să munceşti?... Dar, cel puţin, ştii tu ce înseamnă munca?

Până acum, sub pretextul studiilor tale juridice, ai trăit de azi pe mâine la Londra, şi acum deodată ţi-a venit poftă să munceşti? Cuvântul ,,muncă" rostit de gura ta are o rezonanţă cu totul curioasă!

— Desigur, tată... (Lui Robert nu-i venea prea uşor să-şi dea cărţile pe faţă.). Eu vreau să muncesc ...şi apoi... tu ştii, doar că Ana şi cu mine. ar fi timpul să ne căsătorim. Noi o dorim...

Edgar Paragon clipi.

— Voi! Cred că această dorinţă pot s-o atribui mai mult ţie decât Anei. Şi deşi mi-am dat totdeauna osteneala ca ea să nu observe ce fel de om eşti în realitate, ai reuşit destul de bine tu prin purtarea ta. Şi ca să fiu sincer de tot, continuă bătrânul cu un oftat uşor, îmi pare rău, de sute de ori, că v-am îndemnat acum doi ani să vă logodiţi. Îmi făcusem planuri frumoase cu tine dar ai izbutit să le dezamăgeşti în întregime.

Timp de câteva clipe domni linişte. Apoi, Robert luă cuvântul şi în vocea lui se remarca o uşoară nuanţă ironică.

— Pe atunci, tată, te gândeai că, printr-o căsătorie între mine şi Ana, partea de moştenire a pupilei tale ar rămâne în familia noastră.

Edgar Paragon înclină capul.

— Da, din păcate! M-am lăsat influenţat şi de această socoteală. Bătrânul meu prieten Windover a lăsat, după moartea sa, singurei sale fiice o avere de 80.000 lire şi eu am băgat aceşti bani în întreprinderile Paragon, unde sunt mai siguri ca la altă bancă. Dar, în actualele împrejurări, daca ar trebui să-i plătesc peşin... ar fi în orice caz o chestiune care mi-ar produce destulă pagubă. Din această cauză, am stăruit ca să vă logodiţi. Dar asta nu înseamnă însă că sunteţi căsătoriţi. Am ajuns la convingerea că cel

mai bine ar fi s-o scutesc pe Ana de acest pas hotărâtor. Nu eşti deloc demn de această comoară de fată!

Bătrânul vorbise pe un ton în care se remarca o iritaţie crescândă. Când termină îşi plimbă mâna pe obraz şi privi în sus.

— Dar să lăsăm asta deocamdată. Avem altceva de vorbit. Vrei deci să intri în fabrică, începând chiar de azi?

Robert făcu un gest nestăpânit.

— Desigur că da. Vreau să spun că trebuie să mă mai întorc odată la Londra ca să-mi aranjez relațiile... înţelegi...

— Datorii? întrebă tatăl foarte liniştit.

Tăcerea lui Robert fu ca o mărturisire.

— Aşa? Atunci de asta ai venit? De asta joci comedia păcătosului pocăit ca să-ţi mai plătesc odată datoriile? Se pare că ai uitat ce ți-am spus ultima oară!

— Trebuie să înţelegi, tată, că dacă eu vreau să viu definitiv acasă, trebui mai întâi să-mi plătesc datoriile!

— Ţi-am spus acum o lună că nu îţi voi mai da nici un shilling mai mult peste suma acordată pentru aşa numitele tale studii şi azi îţi repet același lucru !

— Dumnezeule, tată, numai de data asta încă — ultima oară...

— Ai spus-o de prea multe ori ca să te mai pot crede! Iritat, Edgar Paragon, făcu câţiva paşi apăsaţi prin cameră şi în cele din urmă se opri la fereastră ciocănind cu degetele în geam. Apoi se întoarse şi întrebă:

— Cât?

Robert fixă un punct al peretelui şi spuse încet:

— Şapte mii...

Paragon făcu ocolul camerei. Ochiul său drept străluci revoltat:

Tinere, eşti nebun deabinelea... 7000 lire datorii? Exact după o lună?

Apoi, cu un efort supraomenesc îşi stăpâni mânia; cu vocea rece şi liniştită continuă;

— Să ştii că nici prin gând nu-mi trece să te răscumpăr pentru acest preţ. Şapte mii de lire — dar asta e o nebunie! N-ai să capeţi niciun penny de la mine!

Acum s-a ridicat şi Robert. Încet, zăbovind se îndreptă către tatăl său. Mâhnire prost jucată se întipări pe trăsăturile sale:

— Tată, numai de data aceasta încă! Tu trebuie să-mi dai bani, altfel...

— Trebuie ? Altfel?...

— Este foarte important pentru mine, ca să plătesc...

Încă o scurtă pauză. În cele din urmă, Edgar Paragon vorbi liniştit:

— Iar o poliţă?

— Exact, tată!

— Mă mir că mai există creditori care să-ţi mai dea pe numele tău măcar un singur penny!

— Poate.... mormăi Robert uitându-se cu sfială într-o parte. Tată trebuie să-ţi mărturisesc ceva...

— Ei?

— Nu era pe numele meu...

— Băiete...

Dar acum Robert Paragon nu se mai lasă întrerupt.

— Am scris numele tău pe poliţă căci nu vedeam scăpare. Era o datorie de onoare şi de aceea... Tu trebuie să înţelegi.

— Robert, ai îndrăznit asta? Un fals? Şi asta încă ! Şi tu te numeşti băiatul meu?...

El se întoarse ca şi cum ar fi fost în căutarea unei aspre pedepse. Apoi, se îndreptă obosit spre birou şi se aşează în fotoliu. Acesta e fiul lui! Un falsificator!

Ca şi cum ar fi căutat ajutor, ochii săi priviră de jur împrejur, şi rămaseră fixaţi pe birou şi un curent electric îl străbătu:

— Robert!

— Da, tată?

— Ai umblat în sertarul biroului? (Bătrânul descoperise cutia pe jumătate deschisă şi o groaznică bănuială îi căzuse în suflet). Ai umblat aici, în sertar?...

— Tată... eu...

— Da sau nu?

Robert nu răspunse.

Paragon sări în sus.

— Ai furat?... L-ai furat pe tatăl tău?

— Nu lipseşte nici un shilling din banii tăi...

— Dar ai vrut s-o faci?

Privirea ocolită a fiului e mai elocventă decât orice cuvânt.

— Robert, tu ai fi fost în stare să faci aşa ceva? Tu!... Ştii mai ales ce ai fi făcut prin aceasta?...

Tocmai în acest moment se deschise uşa încăperii. O femeie apăru în prag. Şi acum, la bătrâneţe se mai vedea pe trăsăturile Alicei Paragon acea frumuseţe înfăţişată de fotografia din tinereţe de pe birou.

Îngrijoraţi, ochii ei se îndreptară de la un bărbat, la altul.

— Robert, Edgar, ce s-a întâmplat?

Paragon nu se poate stăpâni:

— E un hoţ, un falsificator...

Strigătul de spaimă ieșit din gura Alicei opri şirul cuvintelor lui. Ea apucă braţul soțului cu ambele mâini.

— Edgar, aceasta doar nu-i adevărat! Această nu poate doar...

El se eliberă cu violenţă. Tremurând de mânie şi revoltă se uită ţintă la fiul său.

— Apără-te acum! Spune-i mamei tale că nu-i adevărat!

Robert nu răspunse nimic ci ridică din umerii.

Nervos, Edgar Paragon se rezemă de birou. Mâna sa scotoci în sertarul pe jumătate deschis, se crampona de un obiect pe care-l scoase la iveală...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Edgar! ţipă Alice îndreptându-se spre soţul ei cu mâinile întinse, căci văzuse revolverul. Edgar...

El râse amarnic şi îşi puse arma la loc.

— Nu, nu, Alice, nu trebuie să-ţi fie teamă. Nu aveam asemenea intenţie. Şi, în cele din urmă, nu voiam să-mi murdăresc mâinile. Un hoţ, un falsificator, un golan... ăsta e fiul nostru!

Se păru că vrea să mai adauge ceva, dar apoi, ca şi cum iritaţia i-ar fi devenit insuportabilă, se întoarse brusc şi

părăsi camera, cu paşi târâți şi nesiguri. Uşa căzu greu în urma lui.

2

Ca în fiecare zi, Frederic bătu gongul la ora două punct, anunţând prin aceasta că dejunul era pregătit în sufragerie.

Robert, care între timp se dusese în camera sa, veni ultimul. Tatăl său, mama sa şi Ana Windover stau în jurul mesei rotunde al cărei mijloc e împodobit de un buchet de trandafiri parfumaţi. Tăcut, Robert îşi luă şi el locul la masă şi se uită fix în farfurie. Numai o singură dată în timpul mesei, Edgar Paragon luă cuvântul ca să-i anunţe fiului său că în ziua aceea va primi câteva vizite — Dr. Kirstone, vechiul medic al casei, cu soţia sa, şi tovarăşul său Arnold Rolster cu soţia şi fiul, un tânăr cam de vârsta lui Robert.

Când Edgar Paragon pomeni numele lui Gerard Rolster, o uşoară roşeaţă apăru pe trăsăturile Anei. Ea se aplecă mai mult deasupra farfuriei făcându-şi de lucru cu furculiţa şi cuţitul.

Robert nu dădu atenţie mai departe. Gândurile sale zburară spre Ada, cea de-a doua soţie a lui Rolster Arnold, frumoasa, tânăra şi vesela femeie. Şi un surâs bizar apăru pe buzele sale în momentul când sorbi *o* înghiţitură din paharul său cu vin. Ada ...

La ultima sa vizită în casa tatălui lui nu putuse decât să-i vorbească superficial. Nu i se oferise nici un prilej pentru a continua flirtul riscat pe care-l începuse atât de promiţător.

Dar azi, poate...

După terminarea mesei, Robert se îndreptă din nou spre camera sa, nefiindu-i deloc plăcut să rămână mai mult timp numai cu părinţii săi şi cu Ana. Tânăra fată plecase în grădină.

Alice îşi luă lucrul în mână, iar Edgar se aşează într-un fotoliu lângă ea. Oftatul uşor care-i scăpă printre buze făcu

pe soţia lui să lase lucrul la o parte

— Eşti neliniştit, Edgar? întrebă ea, plină de îngrijorare.

— Ştii doar, Alice — boala mea de ochi, nu-mi merge deloc mai bine. Doctorul Kirstone nu mai ştie ce sfat...

— Şi profesorul Starabin? Tot n-a răspuns încă nimic?

Edgar Paragon se îndreptă.

— Asta-mi aduce aminte că trebuie să mă uit la poştă; adineauri, supărat pe Robert, am uitat cu totul de poştă. Vrei să fii atât de drăguţă să suni servitorul ?

Alice împlini dorinţa soţului ei.

Câteva clipe mai târziu, Frederic intră în salon şt rămâne în apropierea uşii, într-o respectoasă înclinare.

Adu-mi poşta din bibliotecă, porunci Paragon.

Servitorul se supune.

Grăbit, Edgar Paragon răsfoi nerăbdător primele scrisori.

— Nimic? Nu — aici — o telegramă!

Degetele sale tremurară uşor când deschise telegrama. El urmări cu încordare puţinele rânduri şi apoi lăsă foaia să cadă.

— De la prof. Starabin? întrebă Alice.

Edgar clătină încet capul.

— El îmi telegrafiază că va veni astă-seară pentru ca să examineze cu atenţie ochiul bolnav. În orice caz, mai am puţină speranţă...

Mâna sa se îndreptă alene spre banda neagră care-i astupa ochiul stâng. El suferea de pe urma acestui ochi de aproape un an.

Doctorul Kirstone, medicul casei, încercase totul dar recunoscuse în cele din urmă, că ştiinţa lui nu putea să-i folosească la nimic.

Atunci Edgar Paragon îşi aminti de prietenul său din tinereţe, profesorul Starabin, care avea renumele unui foarte bun medic oculist în Birminghan. Şi Kirstone îl sfătuise să i se adreseze.

Era aproape ora cinci, când o trăsură trase înaintea portalului parcului vilei.

Alice o văzu imediat.

— Edgar, ne vin oaspeţii! Doctorul Kirstone cu Stela!

Amândoi ieşiră în întâmpinarea celor ce veneau dinspre poartă şi îi salutară.

Nu pe nedrept, doctorul Ralf Kirstone trecea în faţa ochilor femeilor drept un bărbat interesant. De statură înaltă şi zveltă pe care căuta s-o sublinieze printr-un costum de culoare închisă, el purta pe umerii săi laţi un adevărat cap de savant. Poate că ciocul său întunecat era prea îngrijit, poate că îşi evidenţia prea mult fruntea înaltă pieptănându-şi părul cel negru peste cap. De cele două părţi ale nasului fin şi subţire, străluceau doi ochi întunecaţi sub sprâncenele stufoase. Buzele erau extraordinar de subţiri şi atunci când vorbea său când râdea ele lăsau să se vadă două şiruri de dinţi albi şi sănătoși.

Cu politeţa înnăscută a oamenilor de lume, el se plecă adânc deasupra mâinii Alicei.

Doamna Stela Kirstone contrasta puternic cu soţul.

În trăsăturile sale frumoase şi regulate parcă se mai ascundea încă groaza acelei înspăimântătoare întâmplări care se terminase cu tragica moarte a primului ei soţ, bancherul Walter.

Şi azi încă se mai vorbea uneori în oraş de acea noapte, aceea de mai bine de zece ani, când Roland Paragon, fratele mai mare al lui Edgar, îl împuşcare pe bancher.

Edgar Paragon cunoştea pe aceşti doi oameni de mult timp ca şi relaţiile dintre ei. Nu era o căsnicie prea fericită. El manevră astfel încât cele două femei să poată vorbi în linişte în timp ce el şi cu d-rul Kirstone rămaseră în apropierea ferestrei deschise prin care pătrundea aerul după amiezii în curente proaspete. Oferi doctorului o ţigară şi acesta îi mulţumi.

— Şi ce voiam să-ţi spun, d-le doctor? întrerupse brusc Paragon discuţia monotonă despre timp şi noutăţile din oraş. Ah! da!... Am primit veşti de la profesorul Starabin. Va veni aici şi-mi va examina ochiul bolnav. De rezultatul acestei consultaţii depinde dacă mă va opera sau nu.

— Aşa?... clătină celălalt capul învăluit în norul de fum al ţigării. Deci profesorul Starabin s-a decis să vină?

Trebuie să-ţi mărturisesc că în realitate mă miră aceasta, fiindcă nu e uşor să-l convingi să şi să vină?

— Crezi că va izbuti...? întrebă industriaşul cu o voce în care neliniştea se putea lesne desprinde.

— D-le Paragon, eu nu sunt un specialist în ramura oculistică. Nu am lăsat nimic neîncercat pentru a te vindeca. Nu am izbutit... Dar nu văd de ce un savant cu vasta experienţă a lui Starabin n-ar putea să obţină un rezultat mai bun? N-aş vrea să-ţi dau speranţe false, dar în aceste împrejurări, eu în locul d-tale aş căpăta mult curaj.

— Numai de n-ar fi prea târziu pentru operaţia plănuită, exclamă Paragon emoţionat.

Doctorul Kirstone îşi trase capul adânc între umeri:

— D-le Paragon, eu te-am sfătuit încă de la început să te adresezi unui specialist!

— Da, dacă aş fi avut numai timpul necesar! Dar tocmai în situaţia economică atât de încordată a anului trecut, nu puteam să las în părăsire întreprinderile... şi apoi... eu mai aveam şi alte griji...

— Robert, nu-i aşa? întreabă doctorul.

Tocmai în clipa aceea, o trăsură se opri în faţa portalului. Doctorul se uită plin de curiozitate.

Edgar Paragon recunoscu imediat pe cei trei oameni care coborâseră. „Rolster-ii“ spuse el întorcându-se spre soţia sa.

Alături de Edgar Paragon, Arnold Rolster era unul din cei mai mari industriaşi ai oraşului. El era mic şi bondoc, cu o faţă plină şi cărnoasă, care arăta expresia unei blândeţi aproape copilăreşti, veşnic bine dispus şi foarte vioi.

Gerard, fiul său din prima căsătorie, nu semăna deloc cu tatăl: un tânăr înalt, de 25 ani, cu ochi blajini şi întrebători şi cu trăsături simpatice.

Ada, cea de a doua soţie a lui Arnold Rolster, era foarte tânără, cam de aceeaşi vârstă cu fiul ei vitreg, în timp ce Arnold trecuse şi de 50 ani.

Gurile rele preziseseră acestei căsnicii nepotrivite un sfârşit prost, dar până acum profeţiile lor nu se adeveriseră.

Prezentările avură loc în salon.

Şi Ana era acum în salon. Strângerea caldă şi prietenoasă a lui Gerard făcu ca trăsăturile ei să se coloreze cu o uşoară nuanţă roşie.

Apoi Gerard o întrebă încet:

— Ai vorbit cu tutorele tău, nu?

Apariţia bruscă a lui Robert împiedică răspunsul. Gerard îi aruncă o privire plină de necaz.

Aproape o oră, Robert stătuse la pândă. Acum auzise vocea melodioasă a Adei şi venise să o salute. Sărutul mâinii durase ceva cam prea mult.

Chiar şi Arnold Rolster observă aceasta; o cută în colţul gurii dovedi supărarea lui.

Frederic intră în salon şi puse ceşti de ceai şi farfurioare cu prăjituri pe mescioarele răspândite peste tot.

Ana se folosi de un moment de neatenţie ca să se strecoare afară în parc.

Robert băgă de seamă că, puţin după aceea, şi Gerard Rolster părăsi societatea furişându-se în parc. Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Robert. Poate că i-ar fi urmat dar o privire ciudată a Adei îl hotărî să rămână.

3

Lumina se vărsa în valuri bogate şi orbitoare până în cele mai depărtate colţuri ale salonului. Ferestrele erau încă larg deschise pentru ca aerul răcoros al serii să pătrundă în încăpere.

În fotoliile comode aşezate în cerc, stau Alice, Stella Kirstone şi între ele Arnold Rolster. Kirstone stă rezemat de perete şi Edgar Paragon, mistuit de o nelinişte internă, se plimbă fără rost de colo până colo.

O discuţie despre întâmplările lipsite de însemnătate ale vieţii zilnice se înfiripă între Rolster şi cele două femei. Din timp în timp, Kirstone se face observat prin câte o remarcă, şi aproape totdeauna numai pentru a întregi sau a critica o părere a soţiei sale.

Stăpânul casei se opri brusc în clipa când Frederic păşi în salon cu o tavă mică, de argint în mână.

— Ce este? întrebă el şi vocea-i răsună gros şi repezit în nerăbdarea aşteptării.

— Doi domni doresc să vă vorbească!

— Doi domni? murmură el şi din ton se distingea clar că dezamăgirea lui Edgar era de nerecunoscut. Dar cine sunt ei?

Frederic se apropie şi îi întinse tava pe al cărei oval strălucitor se evidenţia dreptunghiul alb al unei cărţi de vizită. Nerăbdător, Edgar lua cartonaşul, îl privi câteva clipe cu ochiul cel sănătos şi apoi cu un oftat de uşurare îl lăsă să cadă din nou pe tăviţă.

— În sfârşit... murmură el şi acest singur cuvânt, aduse un zâmbet fericit pe chipul Alicei, care înţelesese.

Şi Kirstone a priceput. Încet, el se îndepărtă ale perete.

Paragon parcă scăpase de o anatemă. Mişcările sale devenită repezi şi vioaie. El puse amabil mâinile pe umerii doctorului.

— Desigur că ai să vrei să stai la consult, nu-i aşa, Kirstone?

Apoi, el se întoarse către Arnold Rolster care tocmai căuta zadarnic să încătuşeze atenţia ascultătorilor săi cu o anecdotă şi-i zise:

— Prietene, te rog să ţii tovărăşie doamnelor, deoarece doctorul şi cu mine trebuie să vă părăsim pentru un mic sfert de oră. Nu-i aşa că ne scuzi?

Vesela protestare a lui Rolster înlătură orice grijă, împreună cu doctorul, Paragon părăsi salonul. Pe terasă se aflau doi bărbaţi care aşteptau. Stăpânul casei se îndreptă grăbit întinzând mâna către unul din ei, un bărbat înalt, zvelt cam de aceeaşi vârstă eu Paragon.

— Bună scara, profesore! Cât îţi sunt de recunoscător că ai făcut tot posibilul ca să vii!...

Gregor Starabin era o figură populară. Destul de des întâlnit în ziarele ilustrate, se putea remarca această figură îngustă şi osoasă acoperită cu o piele palidă, lipsită de

culoare, cu doi ochi inteligenţi pe jumătate ascunşi după ochelarii fără rame.

Mâna sa dreaptă cuprinse mâna prietenului din tinereţe.

Deşi îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în Anglia, accentul limbii sale păstra încă o nuanţa rusă, care era originea lui etnică.

Numaidecât, Edgar Paragon făcu prezentările. Apoi privirea i se opri asupra tovarăşului rusului, un om mai în vârstă, foarte înalt, ale cărui trăsături aspre şi amărâte vorbeau despre o viaţă destul de grea. Şi el avea barbă şi purta ochelari, dar în contrast cu superioritatea vădită a lui Starabin, se părea că o sfială pronunţată îl ţinea mai retras.

— Asistentul meu, doctorul Moles... recomandă profesorul Starabin.

În primul moment, Edgar Paragon nu putu să-şi înlăture impresia, că mai întâlnise undeva pe acest Moles, dar apoi îşi recunoscu greșeala. Desigur că ceea ce găsise în trăsăturile lui, nu era decât o vagă asemănare cu o cunoştinţă a sa.

După terminarea prezentărilor, Paragon propuse de a merge în biroul său unde nu puteau fi deranjaţi de nimeni.

El merse cu dr. Kirstone înainte, în timp ce Starabin şi Moles, care ducea un mic cufăr desigur plin cu instrumente, îi urmau încet.

Dintr-un coridor trecură mai întâi prin bibliotecă pe unde se putea ajunge în biroul în care nu se mai intra decât direct din parc.

În sfârşit ajunseră. Turburat, Paragon oferi tuturor scaune.

Când Kirstone întinse mâna după o țigară, Starabin îl opri cu un gest punându-i în vedere iminenta consultare. Apoi, el aşează un scaun în cercul de lumină al lămpii de birou şi-i arătă cu mâna lui Paragon ca să ia loc.

O linişte desăvârşită domni între cei patru bărbaţi.. Profesorul scoase din trusa, pe care Moles i-o pusese pe masă, instrumentele necesare şi le ordonă pe un postav verde.

După examinare profesorul puse banda neagră cu grijă pe ochiul bolnav al pacientului.

— E bine!...

Starabin se întoarse către masă şi împinse instrumentele pe care Moles, le luă şi le puse din nou în trusă.

— Starea actuală mi-a întărit presupunerile asupra cauzei bolii. În muşchiul ochiului s-a format un abces care apasă pe nervul optic. De aici vin toate durerile şi toate vedeniile de care suferi.

Paragon respiră greu şi iritat:

— E cu putinţă — adică — există posibilitatea ca şi ochiul sănătos... El nu îndrăzni să sfârşească, dar fizionomia sa era mai elocventă decât toate cuvintele din lume.

Starabin clătină capul încolo şi încoace.

— Pentru un diagnostic exact,, ar trebui examinat cu atenţie şi ochiul sănătos, dar pentru asta prefer să aştept momentul potrivit. În clipa de faţă, sunt încă prea obosit de drum... Nu trebuie să uiţi, Edgar, că la 60 de ani nu mai eşti tânăr!

— Şi operaţia?

— Voi putea s-o fac chiar aici în casă. Instrumentele necesare le-am adus cu mine pentru orice eventualitate.

— Nici nu ştii cât îţi sunt de recunoscător! Odată cu vederea, îmi salvezi toată viaţa!

Dânsul clătină capul apărându-se.

— Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti, Edgar, încă nu! Nu ai încă decât speranţa...

— Dar eu ştiu că mă vei salva!

O ridicare din umeri fu tot ceea ce răspunse profesorul. Apoi se îndreptă spre uşă. Ceilalţi îl urmară încet, ultimul fiind doctorul Kirstone care fusese un martor atent al examinării.

Arnold Rolster îşi dăduse toate silinţele ca timpul să nu pară prea lung celor două doamne ce-i fuseseră încredinţate. Dacă totuşi nu găsise însă aprobare în conversaţie, aceasta se datora tot femeilor. Alice Paragon avea gândul numai la soţul ei şi Stella Kirstone era din fire o femeie tăcută.

Dar nici Arnold Rolster nu mai avea acum gândurile aici. Poate că îl neliniştea faptul că Ada mai mai era încă în parc. Desigur, el ştia că era în tovărăşia lui Robert Paragon dar tocmai această siguranţă nu fu în măsură să-l liniştească. În orice caz, Gerald şi Ana Windover erau tot în parc şi poate că cei patru tineri se plimbau împreună.

— Am avut, de curând, în întreprinderea mea un incident foarte nostim,, începe el o nouă anecdotă. Veni prim-procuristul meu şi mă înştiinţa că transportul de ulei pentru motoare pe care tocmai îl trimisesem spre Brazilia...

El amuţi în mijlocul frazei, nu numai pentru că văzu că nu trezeşte decât un interes de politeţe la Alice şi Stella ci şi fiindcă voci şoptite venind de pe terasă îi atraseră atenţia. Se ridică brusc în picioare înclinându-se în faţa lor:

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnele mele, dar mi se pare că Ada e pe terasă. Vreau s-o aduc înăuntru, căci se face cam răcoare în parc.

Şi fără să mai aştepte o încuviinţare el ieşi pe ușă afară. Înainte de a ajunge pe terasă el auzii un uşor ţipăt...

4

Seara era minunată. Stelele străluceau pe cerul albastru catifelat iar pe deasupra coroanelor pomilor plutea discul galben al lunii.

Ada Rolster şi Robert Paragon veniseră dealungul aleii şi acum se opriseră o clipă pe pajiştea liberă din faţa terasei.

— Să mergem în casă, acum, când afară este atât de frumos? zise Robert şi o rugăminte stăruitoare se citea în glasul lui. Nu mai rămânem încă o clipă, numai o singură clipă?

Probabil că într-adevăr farmecul nopţii de vară o făcu pe Ada ca după un scurt răgaz de gândire să consimtă.

— Rămân dar să mergem pe terasă, îi spuse Ada şi Robert trebui să se supună.

Ei urcară alene treptele de piatră ale scării, apoi Ada se opri proptindu-se de parapet pentru ca să-şi scuture scrumul ţigării.

— Trebuie să-ţi limpezesc iar capul, Robert! luă ea, în fine surâzând, cuvântul. Eu o cunosc pe d-ra 'Windover numai superficial, dar a făcut asupra mea o impresie extraordinară, şi, sunt sigură că bărbatul care o va lua de soţie se poate socoti norocos!

Cuvintele acestea îl lăsară pe Robert mai uimit, decât vru să-şi mărturisească, el însuşi.

— Ana Windover este într-adevăr un model al virtuţilor feminine. Mă voi căsători cu ea.

— Şi de ce? căzu gânditoare întrebarea de pe buzele Adei.

— Pentru ca tata doreşte aceasta. Şi afară de astă nu sunt prea supărat să primesc odată cu o fată frumoasă, o avere care îmi va îngădui, independent de tatăl meu, să fiu eu singur stăpânul meu!

Timp de o secundă, domni tăcerea. Apoi deodată Robert simţi prin întuneric ochii Adei aţintiţi cercetători asupra lui.

— Spune-mi Robert eşti într-adevăr atât de rău pe cât arăţi, sau totul nu e decât o comedie proastă cu care crezi că vei impune?

— Comedie? zise el ridicând umerii. Singura comedie a vieţii mele va fi căsătoria mea. Ana este fata cuminte şi onorabilă care va avea menirea de a mă aduce pe mine, păcătosul înrăit, pe calea binelui, pe mine, a cărui viaţă n-a fost decât o singură dorinţă pentru nemaiauzit, pentru marea şi atrăgătoarea „Aventură”. Şi poate că această dorinţă m-a făcut ca acum să fiu...

Fără voia lui în glasul său pătrunsese un ton mai încet şi amarnic. Ostenit se propti de un stâlp al balustradei.

— Cred, d-nă Ada, că dintre toţi oamenii, dumneata poate mai ai un pic de înţelegere pentru mine — şi de aceea chiar îţi şi vorbesc în felul acesta. Dorința sau mai bine spus dorul după aventuri, după neobişnuit, se găseşte în orice om. Şi dorul acesta a fost acela care m-a dus pe drumul meu. Eu căutam — eu voiam să găsesc — aventura. Şi

mereu alunecam din ce în ce mai departe de drumul pe care părinţii mei ar fi dorit să-l urmez. Aventura mă atrăgea şi totuşi mereu nu era decât o înlocuire deşartă ceea ce găseam când credeam că trăisem ceva mare, de nepătruns.

Gânditor, el fixă restul ţigării pe care o aruncă la pământ şi o strivi cu piciorul.

— Am avut planuri mari, voiam să ajung la stele - dar pe prima treaptă m-am poticnit. Şi, acum, nu mai există pentru mine nici o posibilitate de a da înapoi. Sunt clipe în care văd toate acestea ca astă seară - dar atunci... nu pot doar să spun tuturor ceea ce mă apasă!

Acri ascultase tăcuta. Adevărata expresie a acestei figuri care până acum se ascunsese sub masca unei nepăsări cinice, o zdruncină până în fundul sufletului. Dintr-odată uită totul, ceea ce Robert îi şoptise înainte, declaraţiile lui de dragoste, cuvintele aruncate despre Ana Windover. Toate acestea dispărură deodată. Ea îi întinse mâna compătimitoare.

— De ce nu ţi-ai deschis sufletul şi altora atât de sincer cum ai făcut acum? Părinţii tăi sunt destul de îngrijoraţi de viaţa desfrânată pe care o duci. De ce să nu ştergi totul cu o vorbă bună şi să începi o viaţă nouă? Eşti doar atât de tânăr - toate drumurile îţi sunt deschise şi drumul spre sufletul părinţilor tăi, Robert!

Clătinatul capului său, mut şi încăpăţânat, o făcu să devină mai stăruitoare.

— Părinţii tăi n-au meritat prin nimic să le joci această urâtă comedie! Nimeni nu te înţelege mai bine decât mama ta şi dacă tata a fost uneori aspru, oare nu l-ai forţat chiar tu? Fii înţelegător şi termină cu nenorocitul tău trecut, ale cărui urmări te fac să suferi atât de mult ca şi pe cei din jur.

Pumnii lui Robert se cramponară ca tetanizaţi de balustrada de piatră. Capul său se aplecă adânc pe piept. Şi deodată îi scăpă mai întâi un geamăt, apoi un suspin apăsat. Încet, el îşi desprinse mâinile de pe piatră, căută mâinile Adei şi le cuprinse ca în căutarea unui sprijin. Nimeni încă nu-i vorbise aşa.

Puţin speriată ea voi să se elibereze din strânsoarea mâinilor lui. Vocea ei avea un sunet înfricoşat...

— Robert, te rog... murmură ea...

Apoi deodată, raza de lumină care venea prin fereastra deschisă a uşii de pe terasă, se întunecă. Umbra unui bărbat solid şi lat în umeri se profila în rama uşii. Arnold Rolster păşi rar şi liniştit către cei doi oameni. Numai că pe buzele sale veşnic zâmbitoare acum flutura o expresie pe care Ada n-o văzuse încă niciodată.

— Se face răcoare, draga mea, spuse el cu vocea stinsă. Te rog fă-mi plăcerea şi intră în casă!

Şi apoi, când Robert se pregătea să părăsească terasa, continuă:

— Cu d-ta, d-le Paragon, aş vrea să mai vorbesc o clipă!

El se uită după Ada, până când aceasta dispăru în casă, apoi, punându-și mâinile în buzunare se îndreptă hotărât spre Robert, care-l aştepta liniştit. El măsură pe tânărul Paragon cu o privire duşmănoasă.

— D-le Paragon, printr-o întâmplare a trebuit să surprind tocmai această scenă. Dar eu te observ încă de câtva timp — şi purtarea pe care o ai faţă de soţia mea, nu-mi place!

— D-le Rolster... eu, vru Robert să se apere, dar energica mişcare a mâinii bătrânului îi tăie cuvântul.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, d-le Paragon. Eu am ochi în cap şi am văzut mai mult decât mi-ar fi plăcut să văd.

Dacă nu mi-ar fi milă de tatăl tău care este atât de bolnav, cu totul altfel aş fi aranjat această chestiune.

— D-le Rolster, vă rog...

— Lasă-mă să termin, tinere! Nu vreau să ştiu ce vină poartă Ada în toată întâmplarea asta. Ea este soţia mea, şi pentru mine reputaţia ei trebuie să fie neatinsă, aşa cum a şi fost. Dar faţă de d-ta eu mă cred îndreptăţit să-ţi spun câteva cuvinte deschise..

Până în prezent el vorbise cu o linişte nenaturală.

Dar acum iritația crescândă care-l stăpânea făcu ca vocea-i să devină mai tare.

— Dacă te mai văd odată — o singura dată — cu soţia mea, atunci, eu... eu te împuşc ca pe un câine turbat!... Ca pe un câine turbat!

Brusc se întoarse şi părăsi terasa. Robert prea zăpăcit de cele petrecute, nici nu mai încerca să-l reţină.

Încet, el îl urmă pe Rolster şi intră imediat după el, în salonul în care întoarcerea lui Edgar Paragon în tovărăşia profesorului, a asistentului său şi a lui Kirstone înlăturase dintr-odată atmosfera apăsătoare.

Paragon era din nou bătrânul de alta dată. El sta vesel lângă Starabin în cercul prietenilor săi în timp ce Moles, modest, sta ceva mai retras.

— Profesorul a descoperit cauza suferinţei mele şi prin aceasta e posibilă o vindecare, exclamă el deodată.

Toate mâinile se îndreptară spre el urându-i fericire. Şi Rolster se apropie de prietenul său şi-i strânse mâna.

— Mulţumesc... mulţumesc. Edgar Paragon strângea fiecare mână, la urmă pe cea a soţiei sale pe care o reţinu mai mult.

În ochii Alicei sclipeau lacrimi. Era prea emoţionată ca să poată găsi cuvinte.

— Vom mânca peste o oră. Alice ai grijă de un vin bun.

Nu mai fu necesar ca d-na Paragon să apese pe butonul soneriei pentru a-l chema pe bătrânul servitor. Edgar Paragon nici nu terminase bine de vorbit, când uşa care dădea din coridor în salon se deschise şi Frederic intră în cameră.

El se îndreptă spre stăpânul său şi îi întinse pe tava de argint o carte de vizită îngustă, pe căre Paragon o luă cu oarecare nemulţumire. Apoi aruncă o privire lungă şi gânditoare asupra cartonului care purta tipărit în litere simple numele vizitatorului. Silas Marner, inspector şef, Scotland Yard. Londra.

O bruscă nelinişte îl cuprinse. Nehotărât, el învârtea cartea de vizită între degetele sale apoi o băgă în buzunar şi se întoarse către oaspeţii săi :

— Trebuie să vă rog încă odată să mă scuzaţi o clipă. O vizită pe care nu o puteam bănui - poate de importanţă...

— Dar, te rog, dragă prietene! răspunse Arnold Rolster în numele tuturor. Nu este o noutate pentru noi, că un om de afaceri nu este decât rareori stăpânul timpului său. Mergi liniştit. Lucrul principal e să-ţi laşi ţigările aici.

Gluma sa fu primită cu un râs general şi în acest timp Edgar părăsi salonul.

Afară îl aştepta inspectorul-şef, care înclinându-se spuse:

— Dl. Paragon, nu-i aşa?

— Chiar eu sunt Edgar Paragon, d-le inspector ! Vreţi să-mi spuneţi vă rog repede ce va aduce la mine, fiindcă...

— Ştiu, aveţi musafiri. Servitorul mi-a spus-o. Şi-mi pare într-adevăr rău că trebuie să vă deranjez. Cu atât mai mult trebuie să fiţi convins că ceea ce aduce e un motiv foarte serios. Este vorba de fratele d-voastră !...

În mod inconştient Edgar se dădu puţin înapoi. O uimire fără cumpăt se întipări pe trăsăturile sale.

— Asta nu înţeleg!... Despre Roland, fratele meu, cel mort?

— Hm — sunt circumstanţe care lasă să pară că în urma cuvântului ,,mort" ar trebui pus un mare semn de întrebare.

Marner citi înmărmurirea de pe obrazul celuilalt.. De abia după câteva clipe de tăcere, el continuă.

Aşadar, ca să nu lungim prea mult introducerea, d-le Paragon, poliţia a luat cunoştinţă de faptul că, acum aproape jumătate de an se găsea, într-un spital rusesc un bărbat care în baza unor acte, împotriva cărora nu există vreo obiecţiune, putea dovedi că era Roland Paragon. Acest om a fost lăsat liber după câteva săptămâni fiind vindecat de o pneumonie pe care o avusese. S-a emis prea târziu mandat de arestare împotriva lui. Între timp el dispăru fără urmă. Singura dovadă care de altfel e foarte vagă, este că la controlul paşapoartelor s-ar fi văzut hârtiile unui oarecare Roland Paragon care părăsea Rusia cu direcţia Anglia. Dar e ceva foarte relativ întrucât s-ar putea prea bine ca funcţionarul de acolo să se fi înşelat!

Silas Marner vorbise cu acea linişte nepersonală care aproape nu-l părăsea niciodată. Stăpânirea de sine în orice împrejurare era, după părerea sa, calitatea esenţială a unui criminalist îndemânatic. Dar tot timpul, fixase şi observase trăsăturile lui Edgar Paragon prin pleoapele sale pe jumătate închise.

Era greu să citeşti pe figura lui Paragon o impresie oarecare. Şi el avea putere de stăpânire. Numai o uşoară cută pe frunte vorbea poate inconştient despre uimirea sa.

Şi de abia după o pauză îndelungată găsi o replică:

— Dar nu e oare posibil ca un excroc să se dea drept fratele meu? De acum zece ani, de la groaznica întâmplare, Roland trece drept mort!...

— Foarte adevărat, asta am aflat şi eu din actele de la poliţie. Şi întrebarea d-voastră, din acest punct de vedere nu este nejustificată. Deci, pentru a găsi un răspuns la aceasta, este necesar să-mi relataţi pe scurt întâmplarea aceea. Eu însumi nu cunosc acest fapt decât din ceea ce reiese din acte, şi cu siguranţă că d-voastră veţi putea să-mi daţi câte o lămurire şi câte o întregire, ici şi colo.

— Vă rog foarte mult... eu... eu n-am nimic... contra.

Neliniştit, Paragon îşi muşcă buza de jos. Apoi, ridicând din umeri, se aşează în fotoliul său. Silas Marner clătină capul gânditor.

— Bine, atunci să începem: Acum zece ani a avut loc drama pe care o mai facem să revină acum încă o dată. Acum zece ani... Atunci trăia în vila din faţa porţilor oraşului bancherul Richard Walter cu soţia sa Stella. Prin relaţiile sale extraordinare şi folositoare cu industria locală ajunsese la o avere considerabilă. El era o personalitate bine văzută şi cu consideraţie. Dacă era ceva în viaţa lui care nu-l umplea de mulţumire, aceasta era căsnicia lui. Este dovedit prin numeroase probe că avea o căsnicie nefericită...

Edgar Paragon ridică mâna protestând.

— Aş vrea să accentuez, d-le inspector, că vina în această neînţelegere era numai de partea lui Walter. Era un om brutal, care nu era prea credincios şi făcea într-adevăr totul ca să-şi îndepărteze soţia. Eu v-am spus aceasta nu numai pentru că Stella şi cu soţul ei de-al doilea, doctorul Kirstone, aparţin cercului meu de prieteni...

Silas Marner dădu din cap iute.

— Deci Richard Walter însuşi - căci aşa reiese şi din acte — era vinovat de dezordinea căsniciei sale şi totuşi nu pierduse orice sentiment pentru soţia lui, căci sunt dovezi, că o urmărea cu o gelozie nemaipomenită !

— Această gelozie, aş prefera să o socotiţi mai curând ca o trăsătură de caracter a lui Walter decât ca un simţământ mai adânc, căci tot ceea ce avea vroia să fie numai al lui.

— Acest fapt este de mare însemnătate d-le Paragon. Este clar, că soţia bancherului, în deznădejdea ei, căuta sprijinul unui prieten - şi acest prieten a fost fratele dvs. Roland. Poate că ceea ce unea pe cele două fiinţe era ceva mai mult decât o prietenie. N-am nici un drept să judec aceasta. În orice caz, fratele dvs. se interesa pe orice cale de nefericita femeie şi stătea lângă ea cu sfatul şi cu fapta până când, în sfârşit ea se hotărî să ceară divorţul. Roland avu o convorbire cu bancherul Walter. Această convorbire dădu loc după spusele personalului de serviciu, la replici aspre. Walter spuse în cursul acestei discuţii, sus şi tare, că nu va accepta niciodată o despărţire deşi îşi recunoştea o vină oarecare, dar se va strădui să aducă dovezile că soţia lui avea legături cu Roland Paragon. Bancherul merse chiar atât de departe încât l-a ameninţat pe fratele d-voastră şi îi arătă uşa.

Roland Paragon părăsi vila bancherului; mai avu apoi o întrevedere cu Stela într-o cafenea şi, în noaptea imediat următoare, bancherul fu omorât printr-un foc de revolver în grădina casei sale. Asasinul nu lăsase nici o urmă. Grădinarul găsi cadavrul abia a doua zi şi înştiinţă poliţia. Având în vedere totalitatea împrejurărilor era, de la sine înţeles, că bănuiala trebuia să cadă asupra fratelui d-voastră. Cearta violentă pe care o avusese cu bancherul în ajun, întărea aceste presupuneri. Roland Paragon fu supus de poliţie unui interogatoriu în cursul căruia se încurcă în declaraţii. După afirmaţia lui, în noaptea crimei, el ar fi stat în tovărăşia d-voastră...

Edgar clătină capul repede.

Foarte adevărat, aşa a pretins el. Eu eram pe atunci al doilea director al întreprinderilor Paragon, pentru că fratele meu era mai mare şi moştenise toată succesiunea. Cu soţia şi cu fiul meu, care atunci era într-un institut străin, locuiam într-o vilă din oraş.

— D-voastră aţi contestat această declaraţie, d-le Paragon?

— Din păcate, a trebuit s-o fac, d-le inspector dacă voiam să dau întâietate adevărului. Eu nu l-am văzut pe Roland nici în ziua şi nici în noaptea aceea. Nu puteam să întăresc falsul său alibi prin jurământul meu...

— Nimeni nu v-a acuzat vreodată că aţi renunţat să vă salvaţi fratele printr-o mărturie falsa, îl asigură Marner liniştit. Dar să urmăm mai departe cursul întâmplărilor. În baza mărturiilor d-voastră, Roland Paragon fu arestat. Întâmplarea că nu putea să justifice timpul acela critic făcu ca bănuielile împotriva sa să se transforme în capete de acuzaţie. El fu dus deci la închisoarea preventivă — dar nu pentru mult timp. Pe căi nelămurite, izbuti după 14 zile, să părăsească arestul. În seara următoare evadării sale fu zărit în apropierea vilei lui Walter. Apoi fu văzut de un paznic pe drumul care vine încoace şi de atunci s-a pierdut orice urmă a lui. În dimineaţa următoare câţiva muncitori găsiră la malul bălţii Moorloch, care trebuie să fie pe aici pe aproape, haina sa pătată de sânge şi pălăria, care avea gaura unui glonte de revolver. În baza acestei descoperiri, poliţia a ajuns la concluzia că fugarul se sinucisese. Imediata cercetare a lacului Moorloch, cu năvoade şi prăjini n-a dus la nici un rezultat, şi tocmai aceasta este curios. S-ar fi putut găsi cel puţin cadavrul său...

— Scuzaţi, d-le inspector, nu cunoaşteţi lacul Moorloch... La mal este plin cu mâl şi numeroase plante acvatice. Afară de aceasta are o scurgere subterană. Mulţi s-au înecat aici şi Moorloch-ul nu a dat niciodată la iveală victimele sale!

Silas Marner ascultă atent obiecţiunea. Apoi înclină uşor capul.

— Aceeaşi explicaţie am găsit-o şi în acte, d-le Paragon. Şi acolo s-a emis părerea cât trupul fratelui d-voastră ar putea fi ţinut la fundul apei de plantele acvatice. Şi faptul că nu s-a mai găsit nici o urmă de a lui, în ciuda tuturor cercetărilor noastre, pare că a întărit această presupunere !

Apoi dintr-odată îşi îndreptă privirea ochilor săi care deveniseră mari şi pătrunzători asupra lui Paragon :

— Ştiţi ceva asupra lucrurilor rămase de la fratele d-voastră?

Dar Edgar Paragon ţinu piept acestei cercetări prin surprindere. Nimic nu se schimbă în expresia figurii sale, când răspunse:

— Singurul lucru pe care-l ştiu este că după trecerea unui an de la moartea fratelui meu, am intrat în posesia întreprinderilor Paragon pe care le conduc şi acum!...

— Hm! şi între timp n-aţi primit nici o ştire de la fratele d-voastră sau vreo informaţie despre el? Nu ştiţi nimic despre o eventuală fugă în străinătate sau despre locul unde se află?

— Nu mai am nimic de adăugat spuselor mele, declară Edgar liniştit şi se păru că Marner era satisfăcut de declaraţiile lui.

— Bine, d-le Paragon, să lăsăm acum această temă. Să ne întoarcem la punctul de plecare al convorbirii noastre. Cum vă explicaţi că poliţia a putut obţine această ştire despre apariţia lui Roland Paragon într-un spital rusesc?

Acum, pentru prima dată, Edgar lăsă să se mărească neliniştea sa internă. Nervos îşi împinse ochelarii pe frunte.

— Poate o asemănare a numelui? riscă el în cele din urmă.

Dar Marner scutură hotărât capul:

— Asta este exclus! Numele Roland Paragon este parca puţin obişnuit pentru că această presupunere să poată părea verosimilă!

— Atunci... atunci poate că un falsificator se foloseşte de actele fratelui meu pentru a călători în străinătate?...

— Nici un înşelător nu ar fi atât de nebun ca să-şi însuşească hârtiile unui om care este urmărit de poliţie pentru crimă!

— Poate că omul nu ştie nimic despre aceasta?...

— Să fim cinstiţi, d-le Paragon, un înşelător care vrea să ia numele altcuiva, se interesează în majoritatea cazurilor de viaţa persoanei ale cărei hârtii le foloseşte. Nu,

nu există decât o singură explicaţie a acestei întâmplări: Fratele d-voastră Roland este în viaţă!

Fără voia sa, celălalt sări în picioare şi se plimbă prin cameră cu paşi mari.

— Asta ar fi...

— Ce ar fi asta?

— Nimic, nimic! Eu, numai, cred că înţelegeţi, această neaşteptată veste... se bâlbâi el şi apoi tăcu ridicând umerii. Silas Marner se ridică acum şi se îndreptă spre Edgar care se oprise în dreptul biroului.

— Aş vrea să ajung la sfârşitul misiunii mele, d-le Paragon... Am însărcinarea să vă întreb dacă aveţi ceva ştiri de la fratele d-voastră. Adineaori mi-ați dat un răspuns. Rămâneţi la el?

— Desigur, d-le inspector...

— Poate că în zilele ce vor veni vom mai sta de vorbă despre aceste fapte. Şi, înainte de a uita, dacă între timp aflaţi ceva despre Roland Paragon, mă veţi înştiinţa?

— Locuiţi în oraş?

— Atâta timp cât mă va ţine aici cazul Paragon. Şi acum, scuzaţi deranjul... zise Marner întinzându-i mâna.

Dar Edgar nu i-o luă încă.

— O rugăminte, d-le inspector.. Aţi vrea să-mi faceţi plăcerea ca astă-seară să fiţi invitatul meu în cercul bunilor mei prieteni? Cu această ocazie o veţi cunoaşte şi pe fosta soţie a bancherului care acum e soţia medicului meu de casă, Kirstone?

— Din partea mea ... înclină capul Marner hotărându-se după o clipă de gândire...

După plecarea tatălui său, Robert Paragon nu putu rămâne mult timp în societatea oaspeţilor care vorbeau într-una.

Pentru prima dată în viaţa lui, îşi destăinuise frământarea lui interioară altui om, şi atrase, din cauza unei nefericite neînţelegeri, bănuiala lui Arnold Rolster...

Pe nesimţite, Robert ajunse pe terasă fără ca gândurile sale negre, sa-l părăsească.

Fiecare cuvânt bun spus de Ada îi rămăsese întipărit în minte cu litere de foc. Ea avea dreptate, atât de multă dreptate! Pentru el, nu era încă prea târziu, ca să înceapă o viaţă nouă, şi, poate nu singur, ci alături de Ana.

Ana era tânără şi frumoasă!...

Poate că Ana era aceea, care în noua lui viaţă, îi va fi sprijin şi ajutor.

Paşi apăsaţi şi grăbiţi pe treptele terasei îl smulseră din cugetările sale. În lumina ferestrei apăru Gerard Rolster. Abia în clipa aceasta, el descoperi pe tânărul singuratic proptit de balustrada de piatră.

El se opri nehotărât, apoi se îndreptă brusc spre Robert:

— D-le Paragon, aş vrea să vă spun ceva, începu el cu o voce pe care zadarnic voia să *o* facă să pară sigură.

— Poftim!

— D-le Paragon, o întâmplare nenorocită a vrut, ca adineaori când te plimbai cu mama mea vitregă, d-na Windover şi cu mine să fim martorii discuţiei avute...

— Aşa?...

— Şi d-ta vei pricepe că d-ra Windover...

— Nu văd niciun motiv ca să vorbesc cu d-ta despre Ana!

— Bine dar nu poate să-mi fie indiferent dacă te porţi cu soţia tatălui meu, aşa cum...

— Asta o priveşte numai pe d-na Ada!

— Asta s-o crezi d-ta, d-le Paragon, dar mă priveşte şi pe mine. Cât despre d-ra Windover, ea merită cu totul altceva decât observaţiile defavorabile pe care le-ai făcut asupra ei...

O iritare sălbatică luă naştere în Robert. El înţelese din cuvintele celuilalt mai mult decât ar fi vrut poate Rolster să spună.

— Refuz să vorbesc cu d-ta despre lucruri asupra cărora ar trebui să-ţi dovedeşti îndreptăţirea interesului...

— Eu vorbesc cu dreptul unui bărbat care nutreşte pentru d-ra Ana Windover, sentimentele cele mai cinstite şi mai sincere!

— A, aşa! Şi, fiindcă ea este logodnica mea?...

— Nu mai ai niciun drept s-o consideri logodnica d-tale!

— Şi asta mi-o spui d-ta mie? D-ta!...

În clipa aceea Ana apăru deodată pe terasă şi strigă:

— Gerard!

Cei doi tineri se liniştiră ca prin farmec.

— Cred! că ar fi mai bine să ne întoarcem în casă spuse Robert şi se şi îndreptă târându-şi paşii spre uşă, urmat de Ana şi de Gerard.

5

Între timp, discuţia din salon devenise mai aprinsă şi mai vie.

Profesorul Starabin se dovedi a fi un bun povestitor. El vorbi despre Rusia unde fusese cu două luni înainte la un congres medical.

Apoi deodată — Stela fusese aceea care printr-o întrebare schimbase şirul discuţiei — convorbirea se îndreptă spre acele lucruri nebuloase pe care sau ni le reprezentăm cu ardoarea convingerii sau la lepădăm printr-o ridicare din umeri.

Cei mai mulţi dintre cei prezenţi ştiau că profesorul Starabin era considerat ca o autoritate în această direcţie. El interveni cu toată energia în acest domeniu atât de neclar al cercetărilor omeneşti, dar nu o făcu cu încăpăţânarea fanaticilor ci cu temeinicia omului care îşi petrecuse tot timpul liber cu cercetarea acestor lucruri.

El clătină gânditor capul său inteligent:

— Aceste lucruri sunt înconjurate de mult mister şi multă înşelătorie — dar cine s-a ocupat odată serios de această problemă trebuie să admită că, sub o harababură de absurdităţi, se ascunde mai mult decât o fărâmă de adevăr. Îmi amintesc cu această ocazie de o întâmplare petrecută la o şedinţă a unui cerc din Durham şi dacă nu mi-ar fi teamă că vă plictisesc...

Protestul general fu prea viu ca să nu-i dovedească interesul ascultătorilor săi.

„La această şedinţă s-a procedat după binecunoscutele reguli prin care spiritul dă răspunsul la întrebări prin lovituri în masă. Printre cei care luau parte la şedinţa de spiritism era şi un înalt funcţionar al Statului, care fusese jefuit în casa sa, câtva timp înainte, de bijuterii în valoare, de către nişte hoţi necunoscuţi. El puse în timpul şedinţei întrebarea despre hoţi şi locul unde era ascunsă prada.

Era destul de curios că la această întrebare, masa a stat liniştită câtva timp...

— „O întâmplare care nu pledează pentru atotştiinţa spiritelor! ironiza doctorul Kirstone.

— Aşteptaţi vă rog sfârşitul, zâmbi profesional. După câteva clipe spiritul se anunţă printr-o puternică urnire a mesei. La întrebarea noastră, el îşi arăta numele şi amănunte ale vieţii sale dinainte, şi apoi se întâmplă neprevăzutul: el singur se arătă a fi hoţul şi ne sfătui unde să căutăm prada!

— Şi?... întrebă Ada Rolster uluită.

— În ziua următoare ne-am pus în legătură cu poliţia şi fapt este că am găsit la locul indicat o grămadă din lucrurile furate!

— Nemaiauzit, fantastic, extraordinar!... Exclamaţiile mirării devenită tari; numai doctorul Kirstone îşi păstră zâmbetul său ironic.

— Păcat că n-am fost şi eu la această şedinţă!

Profesorul se uită spre medic.

— Dacă vă interesează într-adevăr atât de mult am să vă procur odată o invitaţie la o asemenea şedinţă sau mai bine, poate improvizăm mai pe urmă un cerc pentru ca să nu mai socotiţi exemplul ca un joc...

Silas Marner, care până atunci ascultase atent şt tăcut cu ţigara în gură, luă pentru prima oara cuvântul.

— Serios, d-le profesor, v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi încerca aici o asemenea experienţă. Eu nu cunosc, din păcate, această chestiune decât din diferite procese de înşelătorie cu care m-am ocupat mai demult în calitatea mea oficială. M-ar interesa extraordinar de mult să iau

parte la o astfel de şedinţă! Adică aceasta, numai dacă ceilalţi sunt de aceeaşi părere? zise el privind întrebător pe toţi cei din jur şi întâlni numai aprobare.

Însuşi doctorul Kirstone lăsă deoparte rezerva sa obişnuită.

În sfârşit, profesorul Starabin acceptă şi şedinţa urmă să aibă loc după cină.

În timp ce conversaţia continua din nou, Frederic intră din nou pe nesimţite în salon şi se apropie de stăpânul său.

Întrebător, Paragon se uită la servitor.

— Dl. Kestlin vă aşteaptă în hall...

— Kestlin? murmură gazda, încruntându-se. Ce dracu vrea el aici? Să aştepte o clipă...

Cu o plecăciune, servitorul dispăru prin uşa batantă. Puţin mai târziu, Edgar Paragon folosi un moment de neatenţie pentru a părăsi salonul.

John Kestlin care-l aştepta afară îl salută adânc.

— Poftim în bibliotecă! îi zise scurt Edgar fără a-l învrednici măcar cu o privire.

Kestlin părea să aibă cam 49 ani. Ţinuta sa neglijentă şi fără demnitate îl făceau să pară mai scund decât era în realitate. Pe umerii săi largi stătea un craniu extraordinar de ascuţit, acoperit cu un ciuf de păr roşu. Faţa-i era acoperită cu o barbă neîngrijită iar ochii mici ca de şobolan.

— Ia loc te rog!

Edgar Paragon îi arătă un scaun în apropierea uşii în timp ce el rămase în picioare.

— Şi acum spune-mi ce te-a adus aici, dar te rog să te grăbeşti. Trebuie să ţin seamă de oaspeţii mei.

— Depinde numai de d-ta, d-le Paragon cât va trebui să rămân aici, zâmbi Kestlin cu o prost jucată umilire şi apoi, după o scurtă pauză continuă: Am primit astă seară la birou înştiinţarea de concediere. D-le Paragon, sunteţi hotărât sa nu mai reveniţi?

— Ascultă, d-le Kestlin! Cum să socot această întrebare? O glumă proastă, sau?...

— Te rog s-o iei tot atât de serios pe cât ţi-am pus-o, răspunse Kestlin care vorbea cu liniştea omului care ştie ca trebuie să mizeze totul pe o carte.

— Atunci nu am pentru această întrebare decât un singur răspuns: concedierea d-tale din întreprinderile Paragon este definitivă. Controlul registrelor pe care le ţii a arătat o diferenţă de mai mult de 8000 de lire şi nu ai putut să dai nici o lămurire unde sunt aceşti bani!

— Exact, d-le Paragon! Şi tocmai pentru a da această lămurire am venit acum aici!

— Ai fi putut să-ţi alegi un moment mat favorabili !

— ÎI socotesc pe acesta ca pe cel mai favorabil!

— Adevărat, d-le Kestlin?... întrebă Edgar iritat. Eu nu înţeleg deloc purtarea d-tale.. Dar te rog.. vă aştept explicaţia...

— Ea este dată printr-o singură propoziţie! Eu am sustras banii!

— Sustras! Şi asta mi-o spui atât de.. liniştit? Nu ştii că în baza acestei declaraţii aş putea să te dau pe mâna justiţiei?...

— Ştiu numai că acest pas nu-l veţi face!...

— D-le Kestlin!... Edgar avu o presimţire că sub cuvintele celuilalt exista un pericol. El se stăpâni cu mare greutate.

John Kestlin se ridică acum în picioare şi se îndreptă spre stăpânul casei.

— Spune-mi, d-le Paragon, în această cameră nu ascultă nimeni pe la uşi?

— Eşti nebun? Asta ce să?...

— Întrebam numai în interesul d-tale! Dar acum să dăm cărţile pe faţă! D-le Paragon, vei retrage concedierea mea căci eu... ştiu!

— La naiba! Ce ştii?

— Eu ştiu adevăratele împrejurări ale întâmplării de acum 10 ani...

— Vorbeşti de nenorocita faptă pe care a comis-o fratele meu?

— Pe care n-a comis-o fratele d-tale... El nici n-ar fi putut s-o facă şi d-ta ştii asta tot atât de bine ca şi mine!

O pauză grea şi apăsătoare urmă cuvintelor lui Kestlin.

— Ce, ce vrei să spui cu asta?

— Eu v-am spus că voi da cărţile pe faţă, şi dumitale nu pot decât să-ți cer același lucru... Dar să ne înapoiem la treburile noastre. Acum zece ani bancherul Walter fu împuşcat de un criminal necunoscut. Diferite împrejurări, care sunt încă în mintea noastră, au contribuit ca fratele d-tale să fie acuzat ca făptaş al crimei. Cel mai grav pentru el era că nu putea să găsească un alibi convingător pentru orele critice din noaptea crimei. El susţinea că a fost în tovărăşia d-tale dar în urma declaraţiilor pe care le-aţi făcut reieșea că Roland Paragon minţise. El fu arestat sub învinuire de crimă!

— Şi?... O teamă nebună reieşea din acest singur cuvânt pronunţat de Edgar.

— Şi totuşi fratele d-tale nu minţise, şi asta o ştii azi, tot atât de bine cum o ştiai şi acum zece ani, când prin declaraţia pe care ai făcut-o inspectorului, l-ai doborât pe fratele d-tale. El a venit atunci pe la zece noaptea acasă şi nu a plecat de la d-ta decât abia spre dimineaţă pentru a se duce în maşină la vila sa!

Aceste cuvinte căzuseră asupra lui Edgar Paragon ca nişte lovituri grele de ciocan.

— Cum ai aflat asta, Kestlin? întrebă Paragon care nici nu mai îndrăznea, să nege adevărul acelor cuvinte.

— Printr-o întâmplare. Atunci, ca şi acum, se ivise o oarecare neregulă în registrele mele şi voiam să stau de vorbă cu fratele d-tale Roland, care era şeful meu, dar îmi lipsea curajul. M-am ţinut după el toată seara până la casa d-tale şi l-am aşteptat apoi în stradă până spre dimineaţă când a plecat. Şi nici atunci nu m-am putut hotărî să-i vorbesc. Apoi fu descoperită asasinarea bancherului Walter. În baza declaraţiilor pe care le-ai făcut, Roland Paragon fu arestat. Eu nu aveam niciun interes să dezvălui minciuna d-tale, căci numai Roland Paragon ştia de lipsa de bani din casă. Din închisoarea preventivă nu putea să-mi vatăme nimic — acolo avea el alte griji...

— Dar... dar de ce să-mi fi dus eu singur pe propriul meu frate în închisoare?

— Foarte simplu... surâse Kestlin, pentru că după arestarea şi condamnarea lui, aveaţi să deveniţi stăpânul

întreprinderilor Paragon!

Edgar Paragon avu senzaţia că o mână nemiloasă îi smulge de pe faţă masca sub care se ascunsese zece ani. Nu avea niciun rost să se dezvinovățească în faţa evidenţei.

— Şi ai tăcut tot timpul?

John Kestlin clătină liniştit capul:

— Aşteptam momentul cel mai prielnic! Putea să vie o clipă când să am nevoie de ceea ce ştiam! Şi apoi — nu e numai asta tot ceea ce ştiu!

— Dar ce încă? Omule, vorbeşte odată!...

— Liniştiţi-vă, d-le Paragon! Dacă sunteţi deştept... nimeni nu va afla de la mine niciun cuvânt despre tot ce mai ştiu...

Fără voia sa, Edgar strânse pumnii.

— Nu vă iritaţi! îl potoli Kestlin cu un surâs neînduplecat. Iată acum şi această ultimă carte pe faţă! Imediat după arestare, fratele d-tale a izbutit să evadeze din închisoare şi a doua zi se găsi...

— Ceea ce s-a găsit ştiu eu singur!

— O ştiţi prea bine! Şi mai ştiţi că Roland a căzut în Moorloch victimă a unei lovituri criminale!

— Da, ştiu?...

— Da... fiindcă ai fost asasinul lui!

— Kestlin... asta. asta este... nebunie!

— Lasă-mă să termin, d-le Paragon! În noaptea aceea, care urmă evadării lui Roland, eu plecam de la socrul meu, care stă aici în apropiere, şi mă îndreptam spre oraş trecând peste câmp. Din întâmplare trecui şi pe lângă vila d-tale şi o întâmplare binecuvântată făcu astfel ca să vin tocmai bine şi să observ că un bărbat părăsea parcul casei. Şi acest bărbat... era fratele d-tale. O altă persoană îl urmărea ca o umbră pas cu pas şi eu eram al treilea care-i urmărea pe amândoi. Apoi deodată, în apropierea Moorloch-ului se auzi o detunătură. Urmăritorul îl doborâse!

Acesta căzuse la pământ, celălalt se apropie, îl târî peste câmp spre Moorloch şi-l aruncă în apă...

— Şi pe celălalt... Kestlin.. l-ai recunoscut?

— Da... erai d-ta!..

— Asta, asta, nu e adevărat! Nu poate să fie adevărat!... murmură Paragon tremurând din tot corpul.

Kestlin zâmbi victorios.

— Dacă m-ar fi înşelat ochii, căci noaptea era întunecată... eu tot mai am o dovadă, o dovadă pe care am găsit-o pe stradă...

Dar omule, înţelege odată că n-am fost eu!

Kestlin dădu din umeri.

— Faţă de mine nu trebuie să minţiţi! Eu voi tace... dacă şi d-ta.. vei trage vălul uitării asupra afacerii cu cele 8.000 de lire.

Tonul cu care vorbise Kestlin era ameninţător.

Edgar avu impresia că pământul începe să se clatine sub picioarele sale.

— Kestlin... d-le Kestlin, ceea ce crezi că ştii aici...

— Eu ştiu că l-ai lăsat pe fratele d-tale în închisoare deşi puteai să-l salvezi cu un singur cuvânt. Şi asta ai făcut-o numai ca să-ţi însuşeşti Întreprinderile Paragon. Eu ştiu că după evadare, Roland a venit probabil să-ţi ceară socoteală! Desigur că te-a ameninţat, avea probabil dovezi ca sa te dea în gât şi l-ai expediat pe lumea cealaltă!...

— Nu... nu!...

— Ai făcut-o, d-le Paragon! De ce să tăgăduiești? Din partea mea poţi doar liniştit să...

— De moartea fratelui meu sunt nevinovat! N-am fost în noaptea aceea cu el la Moorloch!

— D-ta uiţi că eu am dovada în buzunar!...

— Care dovadă? Asta este cu neputinţă!...

Eu renunţ să vă conving de contrariu!...

— Ce fel de dovadă este aceasta?

— Asta este treaba mea, d-le Paragon. Dar poţi să mă crezi în baza acestei dovezi poliţia te poate oricând aresta pentru asasinarea fratelui dumitale — şi nici o justiţie din lume n-ar rămâne oarbă în faţa unei asemenea dovezi!

— D-le Kestlin... începu Edgar dar îi fu peste putinţă de greu să-şi recapete liniştea, deși el ştia, că numai astfel putea să se salveze... Ascultă-mă, admit că n-am spus adevărul în ceea ce priveşte! alibiul fratelui meu... dar mâinile mele nu sunt pătate de sângele său...

— Hm... poate... în alte împrejurări te-aş crede... zâmbi Kestlin plin de înţeles.

Şi celălalt înţelese.

— Bine, Kestlin. Spune-mi condiţiile prin care pot conta pe tăcerea d-tale...

— Eu nu sunt un şantajist, d-le Paragon! Numai, datorii urgente m-au făcut să sustrag cele 8000 de lire şi acum nu pot să le pun la loc. Dacă vrei să tragi cu buretele peste această chestiune...

— Bine, fie şi aşa! îl întrerupse Edgar. Dar ţi-o repet, accept numai pentru că ştii unde a fost fratele meu în seara crimei şi nu fiindcă mi-ar fi teamă că m-ai denunţa ca asasin al lui!

Kestlin avu numai o ridicătură neîncrezătoare din umeri. Apoi zâmbi superior.

— Asta-mi este indiferent. Pe mine mă interesează numai ca povestea celor 8000 de lire să fie aranjată. Voi şti să tac! În tot cazul mai am o dovadă, d-le Paragon. În fabrică se ştie despre eroarea mea de socoteală...

— Am să-mi retrag mâine plângerea.

— Foarte bine d-le Paragon dar atât nu este suficient. Eu doresc o reabilitare mai eficace. Astă seară aveţi musafiri?

Edgar dădu din cap nerăbdător.

— Atunci vei avea bunătatea să mă inviţi ca oaspete.

— Asta este...

— Probabil că intenţionaţi să-mi spuneţi că vă este imposibil să-mi împliniţi această dorinţa, nu-i aşa? Dar vă rog să nu uitaţi că nu trebuie spus decât un singur cuvânt poliţiei şi fratele d-tale va fi eliberat în faţa ochilor lumii de acuzarea de crimă... Ceva mai mult chiar, se va afla cum a pierit adevăratul stăpân al întreprinderilor Paragon şi ce rol a avut fratele său la...

Edgar Paragon strânse pumnii.

— Kestlin... niciun cuvânt mai mult despre asta! înţelege odată. Nu am nimic de a face cu moartea fratelui meu. Altcineva a fost acela pe care l-ai văzut în noaptea aceea!

— Şi... scrisoarea...Vreau să spun dovada care dovedeşte că d-ta eşti criminalul?

— Dar omule, înţelege odată pentru totdeauna că eu nu sunt un criminal!

— De fapt şi asta îmi este indiferent. Nici prin cap nu mi-ar trece să-l numesc criminal pe omul care m-a invitat cu atâta bunăvoință ca oaspete al său!

— Eşti un...

Eu sunt un om care înţelege să-şi obţină avantajul, nici mai mult nici mai puţin, d-le Paragon! Şi dacă d-ta compari ceea ce eu...

— Vino... îl întrerupse brusc Edgar. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă. El înţelesese prea bine că era în mâna lui Kestlin. I-ar fi dat mai bucuros o oarecare sumă de bani decât să-l prezinte prietenilor săi. Simţea că înnebuneşte şi totuşi se forţa să zâmbească în momentul când intră în salon.

Alice îi ieşi grăbită înainte:

— În fine, Edgar! Te aşteptam cu masa numai pe tine!

Privirea i se îndreptă asupra însoţitorului soţului ei şi o uşoară mirare se desemnă pe trăsăturile sale.

Lui Edgar nu i scăpă aceasta. El se forţă să dea vocii un accent liniştit şi sigur în timp ce-i explica:

— Probabil că te miri, Alice, după întâmplarea de la fabrică să-l mai vezi pe Kestlin la noi, nu-i aşa? Dar, acuzaţia contra lui, despre care ti-am măi vorbit, s-a dovedit a fi inexactă, slavă Domnului. Banii de a căror sustragere a fost învinuit, au fost găsiţi şi am socotit de datoria mea să-l poftesc astă seară ca invitat al nostru!

Alice ascultă tăcută explicaţia sa pripită. Apoi se întoarse către Kestlin care rămăsese lângă uşă:

— Îmi pare bine, d-le Kestlin, că i-a fost evitată soţului meu această dezamăgire. Fiţi binevenit în casa noastră.

Ea îi dădu mâna, înţelegând să nu ia faţă de acest oaspete atitudini jignitoare. Apoi îl lăsă pe Edgar să-l recomande celorlalţi invitaţi.

Îndată după aceea, Frederic deschise uşile sufrageriei şi anunţă ceremonios: „Doamna e servită“.

— Îmi daţi voie? zâmbi d-na Alice. D-le Starabin, mă conduceţi la masă? Apoi trecu la braţul rusului în camera alăturată. Ceilalţi oaspeți urmară în grupuri răzleţe, ultimii fiind dr. Moles şi Kirstone care nu păreau a se fi integrat încă în societate.

Fiecare se aşează la masă în dreptul cărţii sale de vizită.

La un moment dat comisarul Marner zise râzând;

— Suntem 13 la masă!...

Fără voie fiecare numără oaspeţii şi o oarecare sfială se zugrăvi pe unele figuri.

— Ei, chiar atât de departe nu vom merge cu credinţa în puterea spiritelor încât să vedem în acest număr un semn rău!

Dar totuşi domni o tăcere apăsătoare în timp ce se servea primul fel.

— Desigur că nu! spuse Edgar Paragon. Doresc ca acest număr prostesc să nu ne strice în nici un caz gustul vinului, adăugă el ridicând repede paharul şi golindu-l dintr-odată.

Oaspeţii îi urmară exemplul şi în curând micul incident fu dat uitării. Numai Kirstone mormăia încet: „13 la masă — mai bine n-aş fi....

Restul cuvintelor sale amuţiră în faţa privirii pe care i-o aruncă Silas Marner. Numai vecinul său din dreapta părea să fie de aceeaşi părere căci clătină încet capul...

Şi acest vecin era doctorul Moles.

6

Arătătoarele ornamentate ale străvechii pendule care era într-un colţ al sufrageriei şi care indica prin lovituri aspre şi metalice trecerea minutelor în trecut, arăta orele 10 când în sfârşit Alice dădu semnalul de ridicare de la masă.

Fusese o cină plăcută însoţită de discuţii animate şi plăcute aceea care unise pe oaspeţii Vilei Alice.

În timp ce Frederic apăru cu cafele pentru doamne, bărbaţii împreună cu Edgar trecură în salon unde-i aştepta pe măsuţele mici sticle cu lichioruri, pahare şi ţigări.

Asupra tuturor mai domnea încă buna dispoziţie care urmează după o bună mâncare.

Între un coniac şi un whisky la o țigară, se atacară toate subiectele la ordinea zilei. Se discută politică, şi după aceea fu disecat ultimul scandal din oraş.

Edgar Paragon fu singurul care păru că acordă puţin interes subiectelor de întreţinere generală. Când vru să-şi aprindă ţigara, o uşoară tremurătură a mâinii îl făcu şi mai nervos.

În fotoliile din jurul căminului luară loc cei nouă bărbaţi în timp ce Alice, Stela, Ada şi Ana Windover rămaseră încă în sufragerie la cafea.

Kirstone, Starabin şi Rolster erau acei care întreţineau discuţia la care se asociaseră însă şi Robert Paragon şi Gerard Rolster şi din când în când Edgar Paragon.

Comisarul Marner şi Kestlin sunt singurii care par cam străini de acest cerc de oamenii mai mult sau mai puţin legaţi prin relaţii mai apropiate.

Marner, care şi aşa şi aşa nu era mare amator de discuţii, se complăcea cu rolul de observator tăcut.

Doctorul Moles, aşezat într-un fotoliu departe de cercul conversaţiei, părea deasemene cu totul cufundat în gândurile sale.

Ralf Kirstone fu acela care aduse din nou discuţia asupra spiritismului, discuţie care fusese întreruptă puţin înaintea mesei...

Edgar Paragon asculta distrat, tot ce se spunea. O nelinişte interioară şi neclară îl împinse să plece din cercul prietenilor săi, să deschidă uşa cu ferestre şi să iasă pe terasă unde era absolut singur, singur cu gândurile sale.

Pe cer, deasupra capului său, sus peste bizarele siluete ale coroanelor copacilor, se află luna care umplea parcul cu lumina ei voalată.

Încet şi absent, Edgar îşi trecu mâna peste frunte; în dosul tâmplelor sângele pulsa cu o putere dureroasă.

Ce-ar fi să fie adevărat?... Dacă Roland?...

El nu îndrăzni să-şi ducă gândurile până la sfârşit. Şi totuşi din nou apăru, în faţa ochilor, de parc-ar fi fost ieri, imaginea acelei groaznice zile cu luptele ei, cu chinurile conştiinţei sale.

Ca într-un film, trecură prin faţa sa, toate acele evenimente. Iată ziua în care a aflat de asasinarea bancherului Walter şi apoi de vestea fulgerătoare a arestării lui Roland Paragon. Roland era fratele mai mare, căruia îi fuseseră lăsate prin moştenire întreprinderile Paragon. El dăduse lui Edgar un post de director cu totul lipsit de importanţă şi-l ameninţase chiar că-l va da afară dacă se va căsători contra voinţei lui cu Alice. Trecuseră mai mulţi ani răi pentru cel mai mic dintre fraţi. O mânie ascunsă, o ură sălbatecă luase naştere în el, o ură fără hotare.

Şi apoi deodată groaznica întâmplare: Roland arestat fiind bănuit de a-l fi ucis pe bancherul Walter!

Dintr-odată venise clipa în care toată soarta fratelui mai mare atârnă de un cuvânt al lui Edgar. Roland fusese la el în noaptea aceea, dar nimeni afară de el nu ştia acest lucru, pentru că Alice, fiind suferindă în ziua aceea se culcase devreme şi a doua zi mai era încă în pat când Roland plecase. Edgar nu vorbise cu soţia sa nimic despre această vizită.

Şi într-adevăr, Roland făcu apel la mărturia fratelui său. De această declaraţie depindea tot viitorul stăpânului întreprinderilor Paragon. Cinstea, reputaţia, toată viaţa, atârnau de un singur cuvânt al fratelui mai mic! În sufletul lui Edgar, se dădu o luptă nemaipomenită; o luptă între el însuşi şi ura sa; o bătălie aprigă între onestitatea-i şi setea de răzbunare. Şi până la urmă, ieşise învingător sentimentul din urmă.

În faţa judecătorului de instrucţie care conducea ancheta, el declară că Roland n-a fost la el în noaptea aceea. Prin această declaraţie arestarea fratelui său fu confirmată, pe învinovăţirea de a fi ucis pe bancherul Walter.

Urmară două săptămâni îngrozitoare în care lupta din sufletul său deveni tot mai aprigă şi mai insuportabilă. Dar

de dat înapoi nu mai putea să dea.

Şi în cele din urmă veni seara aceea din bibliotecă...

Edgar tocmai lucra la birou. Deodată cineva pătrunse prin parc în cameră.. Era Roland!... El evadase din închisoare şi venise să-l tragă pe Edgar la răspundere.

Avu loc o discuţie violentă între cei doi fraţi în care Edgar îi aruncă în faţă toată ura şi triumful său şi-l ameninţă că-l va da pe mâna poliţiei... Tăcut, Roland se pierdu în noapte...

Şi de atunci trecuseră zece ani. Era exact o noapte de vară ca aceasta, noaptea în care dispăruse Roland.

Deodată simţi o mână pe umărul său.

— Cine-i?.. întrebă Edgar,

Întorcându-se, el văzu că avea în faţă pe doctorul Kirstone.

— Scumpa mea gazdă astă seară eşti de o nervozitate straşnică! Am observat cu prisosinţă acest lucru.

— Ah, doctore, dacă ai şti câte au căzut azi pe capul meu...

— Ei, doar n-o fi fost aşa de rău! Cred că, consultaţia ochiului d-tale de către profesor...

— Dar nici nu-i vorba despre ochii mei!...

— Ce?

O bruscă nevoie de destăinuire îl cuprinse pe Edgar Paragon. În sfârşit, avea cui să-şi descarce sufletul de ceea ce îl împovăra, mai ales că Ralph Kirstone îi fusese din totdeauna un bun prieten.

— Ascultă, doctore, am aflat azi că fratele meu este probabil în viaţă...

— Fratele d-tale, Roland?... Dar asta e... imposibilitate...

— Comisarul Marner, pe care l-ai cunoscut adineauri, mi-a adus la cunoştinţă acest fapt. Urmele de la Moorloch nu sunt reale! Roland trăiește! Eu o simt! El trăiește... şi va veni... continuă Edgar şi o iritație fără margini făcea ca vorbele lui să fie repezite şi neclare. El va veni şi...

— Te rog, d-le Paragon, chiar dacă ar fi aşa... asta nu trebuie să te neliniştească în halul acesta! căută să-l liniştească doctorul cu o voce pătrunzătoare.

— Desigur, da.. ,numai că nu ştii... începu el, dar dinţii săi se înfipseră în buza de jos şi o dâră de sânge îi curse peste bărbie.

Urmă un lung interval de linişte între cei doi bărbaţi, până când Kirstone îşi puse braţul pe umărul celuilalt.

— Vino, dragul meu! Eşti aşteptat! Profesorul vrea să-şi înceapă şedinţa de spiritism !

— Lasă-mă în pace cu absurdităţile lui Starabin!... Eu am alte griji pe capul meu!...

— Trebuie să vii! Altfel, profesorul ţi-o va lua în nume de rău şi ştii doar bine că eşti legat de el!...

— Bine, vin îndată!

Cu un gest enervat, Edgar îşi scoase batista din buzunar şi-şi şterse dâra de sânge de pe bărbie. Apoi îşi îndreptă părul cu mâna, îşi împinse ochelarii.

— Să mergem, doctore!

El se strădui zadarnic să meargă degajat şi liniştit când intră alături de Kirstone în salonul unde profesorul Starabin tocmai făcea pregătirile pentru şedinţa plănuita.

Bărbaţii traseră în mijlocul încăperii o masă de stejar rotundă şi nu prea grea şi o aşezaseră pe covor chiar sub candelabrul de cristal. Dat fiind că la masă nu puteau lua loc decât şase persoane, Starabin începu alegerea celor care să ia parte la şedinţă.

Zadarnic încercă Edgar Paragon să se sustragă pretextând că trebuie să se dea întâietate oaspeţilor săi, Starabin nu luă în seamă protestările lui şi insistă ca şi Alice şi Stela Kirstone să ia loc în jurul mesei.

Era de1a sine înţeles că printre cei care luau parte era şi inspectorul Marner.

Doctorul Moles fu ultimul care ocupă un loc la masă.

Kirstone, Robert Paragon, Arnold Rolster, soţia şi fiul său ca şi Ana Windover se instalară în jurul căminului pentru a urmări de acolo experienţa. În apropierea uşii care acum era închisă, stătea rezemat Kestlin şi îşi fuma liniştit ţigara.

În sfârşit toate pregătirile fură gata, şi profesorul Starabin dădu ultimele explicaţii şi sfaturi. După aceea, la un semn al său, luminile fură stinse.

O lampă de masă acoperită cu mătase aşezată pe un colţ al căminului răspândea o lumină camuflată în cameră.

Apoi vocea profesorului răsună liniştit şi monoton în încăpere.

— Înainte de toate, domnii meu trebuie să vă cer linişte. S-ar putea să avem fenomene foarte curioase şi tocmai de aceea vă rog să păstraţi o cât mai perfectă ordine. Şi acum să formăm lanţul magnetic. Fiecare să pună ambele mâini pe masă astfel încât degetul cel mic să atingă mâna celui de lângă el. Lanţul astfel alcătuit nu trebuie rupt sub nici un motiv... Şi acum rog încă o dată pe toţi cei de faţă să păstreze cea mai mare linişte şi concentraţie!

Sfatul său apăru de prisos, având în vedere aşteptarea încordată care se zugrăvea pe toate trăsăturile.

În încăpere domnea o linişte profundă. Numai respiraţiile repezi şi iritate ale celor de faţă turburau calmul desăvârşit.

Trecură câteva minute.

Doctorul Kirstone se agită în scaunul său de lângă cămin şi părea singurul dintre toţi cei prezenţi care nu lua experienţa în serios.

Prin ferestrele uşii razele lunii pătrundeau în camera pe jumătate întunecată desemnând reflexe tremurătoare pe parchetul lucios.

Cineva tuşi slab, înăbuşit.

Şi iar mai trecură câteva minute...

Apoi deodată urmă o uşoară pocnitură care păru că vine din încheietura mesei.

Sprâncenele profesorului se ridicară în sus.

Această uşoară pocnitură, în alte împrejurări, ar fi fost trecută cu vederea.

— A fost un spirit? întrebă profesorul în aşteptarea plină de linişte.

Toţi aşteptau o nouă pocnitură, dar răspunsul fu cu totul altul.

Încet, foarte încet, masa începu sa se ridice, o dată... de două ori... din nou.. din ce în ce mai repede şi mai repede.

— Anunţă-te printr-o triplă lovitură! ordonă Starabin, nemirându-se deloc de această întâmplare. Acum, masa se ridică foarte repede, se înclină spre profesor, se izbi apoi de podea... o dată, de două ori, de trei ori...

Imediat Starabin continuă cu voce puternică:

— Ne vei spune numele tău, printr-o bătaie în dreptul literelor corespunzătoare pe care le voi înşira acum! Pentru „da” vei da două lovituri, pentru „nu” trei lovituri! Eu încep acum! A—B—C—D—E pronunţă profesorul rar.

În această clipă, masa se ridică brusc şi se lasă din nou.

— Aşadar E este prima literă a numelui tău?

O dublă lovitură confirmă această întrebare.

Şi profesorul repetă din nou alfabetul. Acum spiritul se manifestă la R, apoi la N şi în cele din urmă la A.

— Numele tău este ERNA?

Masa dădu semnalul dublu.

— Şi tu vrei să ne?...

Mai departe nu ajunse Starabin, Masa se agită încolo şi încoace fără nici o regulă, se învârti în cerc...

— Nu rupeți lanţul! ceru profesorul iritat. Un alt spirit a intervenit.

Mişcările mesei continuară încă, deveniră totuşi din ce în ce mai slabe şi în cele din urmă se opriră.

Profesorul lăsă să treacă o clipă înainte de a întreba :

— Mai eşti încă la noi, Erna??

Un zgomot triplu şi puternic.

— Nu?.. ,Atunci un alt spirit?

Un dublu zgomot.

— Şi vrei să ne faci destăinuiri?... Da?.. Şi cunoşti legile pe care i le-am dat Ernei?

Masa dădu semnalul „da”

— Şi vrei să ne spui numele tău? Atunci încep alfabetul: A B C D.

Încet, cu voce monotonă, Starabin enumera literele. Ceilalţi stăteau parcă ar fi fost cuprinşi de febră. Era totul atât de neobişnuit şi totuşi grotesc: o masă, un lemn neînsufleţit, care mijlocea convorbirea cu o făptură de pe lumea cealaltă...

— Q.. R...

Cu o puternică smucitură, masa se ridică pentru ca apoi să recadă cu putere,

— Deci R... Prima literă a numelui tău este R? Da? Bine, încep iar alfabetul! A B C D...

Doctorul ajunse până la litera O unde masa dădu un semn.

— R... O.. Da? Mai departe deci!,,

Pe rând, profesorul mai obţinu următoarele patru litere: L—A—N—D.

— Roland?... Te cheamă Roland? întrebă profesorul te liniştea desăvârşită a camerei.

Se auzi o dublă lovitură întovărăşită, de un ţipăt iritat... Edgar Paragon se aplecă peste masă şi întrebă:

— Fratele meu Roland?

Aplecări puternice ale mesei către Edgar dădură un răspuns afirmativ acestei întrebări.

— Roland Paragon?... Spiritul tău pluteşte printre noi? reluă prof. cu un semn al capului către Edgar.

Şi din nou masa dădu un răspuns afirmativ.

— Şi vrei sa răspunzi întrebărilor noastre? Da? Bine atunci... spune-ne cum ai murit! Linişte mormântală. Bine, încep iar alfabetul!

Şi rând pe rând, semnul convenţional arată literele : A S A S I N A T .

— Ai fost asasinat, Roland Paragon?

Şi masa răspunse: Da!

— ÎI cunoşti pe asasinul tău? Vrei să ni-l spui şi nouă?

Semnul se repetă.

— Atunci spune-ne numele său! răsună vocea profesorului în liniştea plină de aşteptare fricoasă a celor de faţă. Apoi urmă din nou enumerarea monotonă a alfabetului: A B C D E...

Dintr-odată, masa pocni de podea.

— E — eu continui! — A B C D...

Din nou masa se ridică.

Apoi dintr-odată un ţipăt plin de groază din adâncul pieptului...

— Nu... asta... asta este... nebunie.

Edgar Paragon îşi smulsese mâinile de pe masă şi sărise în sus. Ultimul rest de culoare dispăruse de pe trăsăturile lui. Ochiul său privea fix şi mirat în infinit.

— Asta... este... da... nebunie! Eu, eu;

Un zgomot curios răsună în mijlocul cuvintelor sale, un zornăit strident din mijlocul mesei.

Şi ceilalţi săriră acum în picioare. Numai Alice Paragon nu se mişcă; stătea cu ochii închişi, lipsiţi de mişcare.

— Lumină! strigă profesorul, şi fiindcă nimeni nu se mişcă se duse el însuşi la comutator aprinzând lumina plafonului.

Uimiţi, oamenii se priviră, având pe figuri întipărite întrebări mute şi pline de spaimă. Măştile căzuseră. Edgar Paragon sta deoparte lângă perete incapabil să scoată o vorbă.

Silas Marner fu acela care făcu imediat ciudata descoperire. El fu primul care zări obiectul strălucitor din mijlocul mesei.

— Ce este aceasta? Un inel?

— Un inel...? exclamă Edgar şi veni mai aproape, apoi smulse bijuteria cu un gest nestăpânit din mâna celuilalt.

El ţinea în mână un inel de aur în care era încrustat un rubin strălucitor.

— Dumnezeule... asta este doar...

— Ce? întrebară mai multe voci şi în jurul lui Edgar se strânseră doctorul Kirstone, prof. Starabin şi doctorul Moles.

— Acesta este doar... inelul... inelul... fratelui meu Roland!

7

Linişte paralizantă, groază fără cumpăt faţă de nevăzut, domni pentru moment asupra oamenilor. Toţi auziseră cuvintele lui Edgar şi înţeleseră semnificaţia lor neliniştitoare.

Inelul...

— Asta e pur şi simplu imposibil! spuse apoi doctorul Kirstone ridicând sceptic din umeri.

— Şi.. pe mine m-a numit asasinul său! murmură Edgar Paragon pe care această întâmplare nemaipomenită, părea să-l fi adus la capătul puterilor sale. Pe figura lui se încrustase o mască de nepătruns, o mască sub care se ascundea totul — teama conştiinţei încărcate, neputinţa de a nu se putea disculpa de îngrozitoarea acuzaţie. Şedea ţeapăn şi numai mâinile sale se găseau într-o mişcare continuă şi neliniştită....

Profesorul Starabin îi puse mâna pe umăr:

— Spiritul fratelui d-tale ne-a spus numai primele două litere ale numelui asasinului său. L-am fi aflat pe tot dacă nu ai fi rupt lanţul...

— Nebunie... asta e nebunie... eu n-am avut nimic de a face... nimic!.. E nebunie, totul numai nebunie?

— Uiţi inelul?... Este doar un semn că puteri superioare...

— Nu se poate... nu se poate! înţelege doar, profesore, eu nu am nimic de a face cu toate acestea...

Vocea doctorului Kirstone îl întrerupse cu o iritaţie neobişnuită:

— D-le profesor, sunteţi bun vă rog să veniţi aici? Mi-e teamă că d-na Paragon nu se simte prea bine!

Alice Paragon stătea încă pe scaunul ei nemişcată cu ochii închişi, încercănaţi.

În primele clipe ale zăpăcelii nu i se dăduse nici o atenţie, dar acum doctorul Kirstone se ocupa de ea şi-l chemase chiar pe profesor în ajutor.

— Aduceţi spirt să-i fricţionăm tâmplele!

O neputinţă adâncă cuprinsese pe biata femeie lipsită de conştiinţă. Nu putuse suporta neaşteptatele întâmplări ale şedinţei. Dar cei doi medici la care se asocia şi doctorul Moles izbutiră să o readucă în fire.

Ea clipi de câteva ori, deschise ochii şi cu o privire absentă aproape rătăcită se uită la figurile celor trei bărbaţi care şedeau aplecaţi asupra ei.

— Dumnezeule, dar ce a fost?... murmură ea revenindu-şi.

— Nimic, stimată doamnă!... Nimic care ar putea să vă neliniştească! o asigură doctorul Kirstone cu voce convingătoare.

În acel moment, Edgar Paragon se apropie de medici. El se aplecă deasupra soţiei sale şi medicii văzură prea bine că Alice schiţă un uşor gest de apărare.

Dintre ceilalţi, numai Silas Marner observa această mică scenă. În timp ce-şi turnă un Benedictin el încercă să facă o apropiere între acest gest și cele întâmplate în cursul Şedinţei de spiritism.

Poate că Alice ştia — şi poate că masa avusese dreptate? Dar mai ales o întrebare îl tortura: cum ajunsese inelul acela pe masă.

Cazul în întregime cuprindea multe puncte întunecate care îi dădeau de gândit. Şi, din ce în ce, se întărea în el convingerea că Edgar Paragon jucase în evenimentele petrecute acum zece ani, un rol mult mai puţin pasiv decât îi declarase.

Sub pleoapele pe jumătate închise, el îşi continua observaţiile şi nu trecu cu vederea că trăsăturile palide ale lui Edgar deveniseră roşii, că fără voia lui mergea deandaratelea spre uşă. Nu părăsi încăperea, ci fără de nici un cuvânt se îndreptă spre grupul celorlalţi invitaţi unde fu primit cu o tăcere apăsătoare.

Rolster-ii erau extrem de consternaţi de această întâmplare neclară. Doar pe trăsăturile lui Kestlin se putea citi o expresie curioasă de satisfacţie. Edgar se apropie de Kestlin. Ei se aflau lângă o masă, şi lăsau impresia că discută despre o marcă de liqueur.

Vocea lui Paragon, aspră şi greu de înţeles, murmură:

— Trebuie să-ţi vorbesc neapărat, Kestlin!..

— Vă rog, vă stau cu plăcere la dispoziţie! răspunse celălalt cu o extraordinară amabilitate.

Edgar scutură energic capul.

— Nu acum... nu aici!... s-ar putea astfel...

— Poţi să-ţi economiseşti lămuririle, d-le Paragon! Eu ştiu acum despre ce este vorba. Vrei să vorbeşti cu mine despre nemaipomenita coincidenţă a celor spuse de mine şi cele petrecute la masă de spiritism răspunse contabilul,

privind spre masa care sta încă înconjurată de scaunele goale în mijlocul camerei.

Edgar îşi muşcă buza de jos, îşi trecu nervos mâna peste fruntea transpirată şi prin părul dezordonat :

— Dar înțelege-mă odată, Kestlin, din toată afirmaţia d-tale nu e adevărat niciun cuvânt... nici un singur cuvânt! Şi ceea ce masa...

— Este desigur tot atât de-neadevărat... sau adevărat râse Kestlin cu neruşinată sfidare.

Edgar făcu o mişcare ca şi cum s-ar repezi la el, apoi cu o ultimă sforţare se constrânse.

— Aşa nu merge mai departe, Kestlin! Ceea ce voiam să-ţi spun este : trebuie să-mi asigur cu orice preţ tăcerea ta.. Dacă ai fi înşirat afirmaţiile tale înainte de această întâmplare nemaipomenită, ai fi fost luat drept un nebun şi un odios calomniator ! Dar acum...

— Vrei să spui că mărturia lui Roland Paragon sau poate a spiritului său ar fi o întărire convingătoare a declaraţiilor mele?... Da, asta cred şi eu în orice caz! Dar poţi să fii liniştit, eu am să tac mai departe, dacă...

— Termină Kestlin, nu putem continua acum cu discuţia. Ceilalţi se uită curioşi la noi... Vom aranja totul... mai târziu... în altă parte!. Să spunem...

— Absolut cum doreşti, d-le Paragon!

— Atunci în jumătate de oră în... în bibliotecă! După o jumătate de oră te depărtezi şi te îndrepţi spre bibliotecă. Cunoşti drumul... Nu am să te las să aştepţi mult, şi apoi...

— Oh, vom cădea noi de acord! zâmbi Kestlin, schiţând o plecăciune în faţa lui Paragon şi apoi amândoi se îndreptară spre grupul celorlalţi oaspeţi...

În acest interval, doctorul Kirstone îşi dădu toată osteneala ca să înlăture orice urmă a inconştienţei d-nei Paragon şi până în cele din urmă izbuti. Biata femeie mai sta încă ţintuită în fotoliu, dar leşinul trecuse. Şi deoarece ea îşi exprimase dorinţa de a fi lăsată singură, Kirstone se sculă şi se pregătea să se îndrepte spre ceilalţi musafiri. Întâmplarea făcu ca la jumătatea drumului să-l întâlnească pe doctorul Moles care-l interpelă surâzând:

— Cum îi merge pacientei acum?

— D-na Paragon este mult mai bine decât mă aşteptam, şi dacă va rămâne complet liniştită, nu se va mai resimţi deloc...

— Natural că aşa e tel mai bine! Ce ciudat leşin!. Tocmai în clipa când masa...

— Lasă-mă, te rog, în pace cu această nerozie! îl întrerupse Kirstone aproape mojic. Povestea asta a sucit astă seară destule capete.

— Aşa?... Crezi?... Prin urmare nu crezi în spiritism ??

Kirstone se pregătea tocmai să dea drumul unui răspuns aspru de pe buze, când deodată, o mână uşoară se aşează pe umărul lui. El se întoarse încet şi se uită la soţia lui.

— Da, Stela?

— Iartă-mă dacă te deranjez, dar ţi-aşi fi recunoscătoare, Ralph, dacă ai vrea să mă întovărăşeşti câteva clipe afară în parc. Nu mă simt tocmai bine după toate aceste întâmplări.. ,şi puţin aer curat mi-ar face cu siguranţa bine.

— Trebuie să mă scuzi, dragă, dar din păcate nu pot să vin. D-na Alice mai are nevoie de îngrijirea mea...

— Da... atunci nu mai mă duc... zise Stela dezamăgită şi vru să se întoarcă.

— Iertați-mă, stimată doamnă... interveni doctorul Moles politicos dar insistent. Dacă soţul d-voastră îmi îngăduie, am să vă întovărăşesc eu însumi, De altfel tocmai eram pe punctul de a ieşi în parc!

Un refuz al acestei neaşteptate invitaţii păru că flutură pe buzele lui Kirstone.

— Poftim... spuse el cu o înclinare politicoasă. Stela luă braţul doctorului şi părăsi salonul prin uşa cu ferestre. Cu ochii pe jumătate închişi, se uită lung în urma lor. Gândurile lui păreau că se încrucişează sub frunte. Apoi se alătură societăţii din care lipsea de câteva minute Ada Rolster şi Robert Paragon. Fiul gazdei ieşise din salon şi în anticameră o găsi pe Ada ocupată să-şi aranjeze coafura. El se apropie şi abia când ajunse chiar lângă ea astfel încât să fie văzut în oglindă, Ada se întoarse:

— Robert, dumneata? Câtă neprevedere ! Dacă soţul meu...

— Am venit tocmai din cauza soţului d-tale, Ada! Nu pot suporta această neîntemeiată neînțelegere de adineauri...

— Să nu mai vorbim despre asta, prietene! Nici nu-ţi poţi închipui cât de mult m-au jignit bănuielile lui Arnold! Dar aş vrea să te întreb ceva, Robert.

Ai vorbii cu părinţii tai şi le-ai spus că te-ai hotărât să începi o viaţă nouă?...

— Cu părinţii mei? murmură el şi o trăsătură rece şi absentă apăru pe figura lui. Ada, se pare că ai uitat ce bănuială groaznică pluteşte deodată asupra tatălui meu! Nu scutura capul, eu ştiu exact ceea ce crezi! Toţi, toţi îl socotesc pe tatăl meu ca asasin al fratelui său... şi eu...

— Robert, păcătuieşti contra tatălui tău! îl întrerupse Ada revoltată. Cum poţi să crezi una ca asta despre un om drept ca Edgar Paragon? Poate te vei linişti dacă îţi dau cuvântul meu că nici o clipă nu am avut această groaznică bănuială despre tatăl tău! Pe cuvântul meu, Robert!

Trăsăturile tânărului erau încă neînduplecate şi închise, dar cu fiecare cuvânt ieșit din gura Adei, ele deveneau mai consternate.

Ei se îndreptară împreuna spre uşa salonului în a cărei ramă observară abia acum statura lui Arnold Rolster. Dar încă înainte ca ei să-l fi ajuns, Rolster se întoarse în salon.

Aci, totul părea că se liniştise. Se formaseră din nou grupuri în jurul căminului şi chiar şi Alice Paragon era acum în salon deşi mai avea încă o uşoară paloare ca semn al celor pe care le suferise.

Tocmai în clipa în care Ada şi Robert intrată în salon, puţin după Rolster, doctorul Kirstone propuse să se petreacă restul frumoasei nopţi de vară, în parc sau cel puţin pe terasă. Poate că ceea ce-l determina să facă această propunere era neliniştea pe care o simţea ştiind-o pe Stela afară, împreună cu Moles.

Şi când ceilalţi îl aprobară, el fu primul care ieşi pe terasă pentru ca apoi să dispară în parc. Toţi ieşiră afară, numai Alice şi Robert rămaseră în salon.

Pe terasă, toţi încercară să-şi ascundă adevăratele gânduri luând parte la discuţie. Arnold Rolster fu singurul care nu se amestecă. Stătea de o parte, rezemat de balustradă şi la un moment dat, când Ada vru să se apropie de el, se întoarse, coborî treptele şi dispăru printre copacii parcului. Ada, în faţa acestui gest neobişnuit, ridică din umeri şi se întoarse către ceilalţi oaspeţi.

În salon Alice Paragon nu se ridicase încă de pe scaunul ei, Robert se opri din mersul tăcut şi nervos! dealungul şi dealatul camerei şi se întoarse către mama lui:

— Aş... aş... vrea să vorbesc ceva cu tine... începu el şi cuvintele porniră sacadate din gura lui.

Plină de curiozitate şi poate puţin neliniştită, Alice îşi îndreptă privirea spre fiul ei care nu mai e deloc atât de sigur de sine.

— Mamă, seara asta mi-a deschis! ochii şi mi s-au deşteptat gânduri care până acum mi-au fost cu totul străine. Cuvintele unei femei m-au făcut să recunosc ce viaţă lipsită de sens şi valoare am dus până acum! O femeie...

— Ana? întrebă Alice şi o speranţă îi licări în ochi.

Dar Robert clătină încet capul.

— Nu mamă, între Ana şi mine totul s-a terminat. Dragostea ei aparţine lui Gerard Rolster şi eu n-am nici un drept... El tăcu pentru o clipa. Apoi continuă cu voce mai energică. Pe Ana am pierdut-o, dar în schimb vreau să câştig altceva: pe tine şi pe tata! Mi-am dat seama abia acum câte necazuri v-am făcut... şi de acum înainte o să fie altfel, cu totul altfel mamă! Vreau să devin altul. Vreau să repar tot ceea ce v-am făcut până acum! ţie şi lui tata...

— Robert... băiatul meu! zise Alice şi întinse braţele în care Robert se repezi ca un mic copil dornic de alintări.

— Dacă aţi putea să-mi iertaţi...

— Eu ţi-am iertat totul de mult, băiatule şi tata va ierta tot atât de repede dacă îi spui aceste cuvinte cu care ai dat mamei tale cele mai fericite clipe ale vieţii ei!

— Încă o rugăminte, mamă! Aş vrea să vorbesc cu tata... Cu cât mai repede cu atât mai bine. Spune-i, te rog, că-l aştept în bibliotecă!

— Da, asta o voi face cu plăcere, Robert! Și vei vedea cât este de uşor să faci un tată fericit cu un singur cuvânt bun şi cinstit!

Imediat, Robert părăsi salonul şi se îndreptă spre bibliotecă. Acolo, făcu câţiva paşi apoi se rezemă de masa grea de stejar.

În cameră era linişte şi singurătate..

În curând va veni tatăl său şi atunci...

Nici acum oare Edgar Paragon nu va crede în pocăinţa fiului său? Va crede oare iar că este o comedie?

Neliniştit, Robert luă o țigară şi o puse între buzele sale uscate. Dar se opri în mijlocul gestului pe care-l făcu pentru a-şi lua un chibrit.

Voci şoptite ajunseră ia urechile sale. Ele veneau din camera alăturată, din biroul tatălui său. El nu putu să recunoască ale cui erau vocile. Deosebi numai că una era de femeie iar cealaltă bărbătească.

O uşoară nelinişte îl cuprinse. Nimeni n-avea dreptul să stea în biroul lui Edgar Paragon, afară doar de stăpânul casei.

După toate aparenţele, cei doi probabil că intraseră prin parc. El mai auzi zgomotul produs de trântitul uşii de cristal care dădea din birou în parc. Probabil că cele două persoane părăsiseră încăperea.

Nu... încă nu!

În clipă aceea el auzi paşi uşori apropiindu-se de uşa de comunicaţie dintre bibliotecă şi birou. Clanţa fu apăsată. Robert nu ştia în realitate de ce se ascunse, atât de repede în ungherul dintre rafturile bibliotecii. Uşa se deschise şi o femeie trecu prin bibliotecă fără să se uite în jurul său.

Robert îşi stăpâni cu greu o exclamaţie a uimirii sale când recunoscu pe Stela Kirstone care se opri în dreptul uşii cu un gest foarte natural şi stinse lumina cufundând încăperea în întuneric. Apoi ea părăsi biblioteca.

Robert se uită pe fereastră în parcul populat de siluetele măreţe ale pomilor şi zări strecurându-se pe furiş silueta unui bărbat.

Cine fusese?

Cu toată bunăvoinţa, Robert nu-l putu recunoaşte.

Şi deodată o teamă se strecură în sufletul său. El se întoarse spre uşă şi văzu în rama ei pentru o fracţiune de secundă, umbra unui bărbat...

8

Noaptea de vară era de o linişte şi de-un calm minunat. O masă de nouri albi şi uşori plutea pe cer şi învăluia pentru un moment discul luminos al lunii. Din când în când, un vânticel călduros făcea să tremure crengile pomilor.

Pe terasa largă, şase oameni şedeau în fotoliile comode pe care Frederic prevăzător le adusese.

Edgar Paragon şi profesorul Gregor Starabin alcătuiau punctul central al micului cerc ce se formase din care făceau parte, şi Ada Rolster, Ana Windover, inspectorul Marner şi Kestlin.

— N-am putut să vorbesc până acum cu d-ta, începu profesorul cu vocea sa sigură şi liniştită. Răspunsul spiritului nu trebuie interpretat ca o acuzare dragă Edgar. Au fost numite două litere — E şi D — şi desigur că mai există şi alte nume în afară de al tău, care să înceapă cu aceste două litere. Şi chiar dacă am presupune că ar fi fost numit întreg numele Edgar... şi atunci - sau mai bine zis de abia atunci spusele spiritului ar fi fost nedemne de luat în seamă!

— Atunci, chiar tu însuţi nu crezi în temeliile spiritismului? îl întrerupse Paragon.

Starabin ridică din umeri. Un zâmbet pierdut flutură pe buzele sale.

— Ce înţelegi prin: temeliile spiritismului? Spiritismul nu este doar încă o ştiinţă.

— Iartă-mă, profesore... se apără Edgar puţin ostenit, acum nu pot să-ţi urmăresc bine teoriile. Pentru mine, nu e decât un singur lucru clar: răspunsul spiritului, chiar dacă ar fi rostit nimfele meu în întregime, nu ar fi fost altceva

decât minciună şi după aceasta nimic altceva nu mă mai interesează.

Deşi vorbise politicos şi reţinut, profesorul păru totuşi jignit de ultimele sale cuvinte. Tocmai când se pregătea să răspundă, în parc se ivi statura doctorului Kirstone. El se urcă pe treptele terasei cu paşi elastici, rămase apoi pe loc şi se uită cercetător de la unul la altul.

— Stela nu este încă aici? întrebă el în fine, după o scurtă pauză.

Edgar Paragon clătină capul:

— Soţia ta s-a dus prin parc acompaniată de doctorul Moles.

— Am căutat-o pretutindeni, şi n-am putut s-o găsesc. Ar fi timpul ca ea...

El s-e opri În mijlocul propoziției căci pe fereastra uşii se desemnă silueta, unei staturi feminine şi Stela Kirstone păşi din salon pe terasă.

— Unde ai fost până acuma, Stela? o întrebă soţul ei arţăgos.

— Am trecut din parc prin bibliotecă în salon — şi i-am ţinut puţină tovărăşie Alicei!

Cuta de pe fruntea soţului ei dispăru.

— Foarte bine. Mi-era teamă să nu răceşti stând prea mult în parc... El se întrerupse brusc şi după o scurtă pauză întrebă: Şi unde l-ai lăsat pe doctorul Moles?

Stela şedea încă în cercul luminos al uşii. Chiar cei ce se aflau mai departe văzură o încurcătură pe trăsăturile ei:

— Doctorul... el a rămas încă în parc după ce eu am intrat în casă..

Nici unul din cei prezenţi nu putură deduce cum primise doctorul Ralf Kirstone acest răspuns. El se întoarse brusc spre ea cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor.

— Aşa, aşa, el este deci încă în parc...

Glasul său avea un sunet curios şi străin, dar când se întoarse apoi spre micul grup al oaspeţilor, era cu totul cel dinainte.

— Asistentul dvs. totdeauna este atât de lung în plimbările sale nocturne? se adresă el profesorului Gregor

Starabin care la această întrebare ciudată nu avu decât o ridicare din umeri.

Conversaţia deveni monotonă şi tărăgănată şi fiecare nu ştia ce să facă pentru ca să se termine această seară mai repede.

Cineva se uită la ceas. Este Silas Marner care, poate dintre toţi, avea cea mai mare bucurie să se ducă acasă şi înainte de a se culca să-şi treacă încă odată prin faţa ochilor toate întâmplările serii.

Pentru el, cea mai mare enigmă era Edgar Paragon ! Tot ce văzuse şi auzise era atât de curios, atât de neclar. Ceva plutea în aer, ameninţarea mută a unui pumn duşmănos a cărui lovitură nu vrea să cruţe pe primeni.

Paşii care se auziră venind dinspre parc îl smulseră din gândurile sale. El recunoaşte pe Arnold Rolster care făcea o impresie că este extrem de obosit. În jurul ochilor săi, apăruseră uşoare cearcăne adumbrite.

Ada se sculase de pe scaun şi se îndreptă spre soţul său. Lui Marner nu-i scăpă gestul pe careul făcu Arnold pentru a o evita, dar aceasta îi tăie drumul.

— Arnold!...

— Da, poftim?

— Aş vrea să-ţi vorbesc o clipă...

Rolster încercă să schiţeze un surâs care nu prea îi reuşi.

— Nu ştia într-adevăr ce am avea să vorbim acum împreună, Ada!

— Arnold, trebuie să-ţi lămuresc această neînţelegere! Când m-ai văzut ceva mai adineaori cu Robert Paragon...

— Nu-mi eşti datoare nici o explicaţie! o întrerupse el. Eu nu ți-am cerut-o!

— Şi totuşi, Arnold, tu crezi ceva cu totul fals şi neîntemeiat despre mine şi Robert...

— Eu nu cred nimic, Ada... Eu ştiu numai ceea ce am văzut! Şi de aceea tocmai m-am socotit cu Robert Paragon! Chestiunea este terminată!

El făcu un gest evaziv care îi tăie orice replică şi apoi fără să se mai uite la Ada se îndreptă spre grupul musafirilor şi se amestecă în discuție cu multă aprindere.

Ada se aşează din nou în fotoliu şi se uită tăcută în întunericul nopţii.

Apoi, după o clipă, apăru Gerard Rolster. Şi el venea tot din parc dar nu din aceeași direcţie ca tatăl său. Fără voia sa, Silas Marner îşi întipări aceste amănunte în mintea sa.

Şi nu-i scăpă nici faptul că tânărul părea să ceară cu insistenţă o întrevedere Anei Windover care se uită la el rugătoare.

Curios!... Silas Marner încruntă gânditor fruntea.

Apoi, d-na Alice Paragon îşi făcu apariţia pe terasă. Ea se îndreptă spre soţul ei lângă care se aşează într-un fotoliu pe care profesorul Starabin i-l oferi cu o înclinare politicoasă. Toţi înţeleseră că ar fi bine să se retragă în colţul terasei unde Arnold Rolster elogia frumuseţile nopţii pentru a-i lăsa pe cei doi soţi să-şi spună ce aveau pe inimă.

Numai Silas Marner rămase pe locul său, în aparenţă pierdut în visuri, dar în realitate atent ca să nu scape nici un singur cuvânt din discuţia celor doi de lângă el.

— Am vorbit adineauri cu Robert, Edgar... Mi-a destăinuit tot ce avea pe sufletul său şi m-a asigurat că acum vrea să se schimbe în bine. Dacă ai putea să mai ai o singură dată încredere în el!

— Unde-i Robert acum? Nu l-am văzut pe terasă..

— El te aşteaptă în bibliotecă...

— În bibliotecă... murmură Paragon ezitând o clipă. Dar Alice îi aruncă o privire atât de rugătoare, încât Paragon adaogă aproape imediat:

— Bine... Mă duc chiar acum, zise el şi intră în salon.

Trecură câteva minute.

Ceilalţi continuau să stea în jurul lui Arnold Rolster care explica acum diversele numiri ale constelaţiilor. Între timp veni şi doctorul Moles care-şi scuză întârzierea pretextând că s-a rătăcit în parc.

Deodată uşa de la salon fu puternic trântită. În cadrul ei, apăru silueta înaltă a lui Paragon. Făcu doi paşi pe terasă, ridică braţele in aer şi apoi se prăvăli la pământ.

Silas Marner şi toţi ceilalţi se strânseră în jurul lui. Doctorul Kirstone îngenunchie lângă el.

— Dar ce ai, Paragon?

Edgar ridică greu capul proptit de braţul lui Kirstone. Ochii săi sticloşi rătăciră de la unul la altul. El vru să vorbească dar limba îi refuză acest serviciu.

— Repede, un pahar cu apă! ordonă Kirstone.

Arnold Rolster fu acela care aduse apa în mai puţin de un minut.

Paragon goli paharul cu sorbituri încete. Apoi cu un oftat adânc izbuti să articuleze:

— Robert... în bibliotecă... mort...

— Mort?... Fiul tău?... Ce tot spui?

Apoi urmă un uşor ţipăt din gura Alicei. Într-o clipă profesorul Starabin fu lângă ea, dar un leşin adânc cuprinse pe biata femeie.

Ceilalţi continuau să stea strânşi cu toţi în jurul lui Edgar Paragon.

— Robert mort?

Paragon, cu o uşoară înclinare a capului murmură:

— Asasinat!

Silas Marner se amestecă şi el în discuţie:

— Asasinat? Sunteţi sigur de aceasta? D-le doctor Kirstone, vrei te rog să vii cu mine? Poate că ajutorul d-tale, în bibliotecă, va fi de folos!

Odată cu medicul, voiră să meargă spre bibliotecă şi ceilalţi, dar Silas Marner ridică mâna spunând:

— Numai doctorul Kirstone şi cu mine, domnii mei! Când se întâmplă o crimă, numai poliţia şi medicul trebuie să-şi împlinească datoria! Orice terţă persoană este de prisos!

Tot vorbind, merse încet spre uşă, unde-l aştepta Kirstone.

— Robert Paragon asasinat?... Dar asta este de neconceput... tot mormăia doctorul în timp ce-l urma pe detectiv prin salon în coridor.

— De neconceput?? răspunse Marner ridicând din umeri. Se întâmplă încă şi altele în această lume atât de rea. Se pare că în noaptea aceasta toate nenorocirile s-au abătut asupra vilei Alice. Umbrele trecutului par să fi ieşit din uitare ameninţând din întuneric.

În sfârşit cei doi bărbaţi ajunseră la uşa care da din coridor în bibliotecă. Uşa continuă să fie încă larg deschisă, probabil fiindcă fusese astfel lăsată de Edgar.

— Un moment, doctore, lasă-mă pe mine să intru întâi! ordonă Marner în timp ce silueta sa înaltă ocupa deja cadrul uşii de unde putea să arunce o privire generală în camera luminată până în toate ungherele de lampa din tavan.

În faţa ferestrei închise, era o masă mare de stejar acoperită cu diverse hârtii şi în faţa acestei mese zăcea pe duşumea Robert Paragon.

Mâna sa dreaptă este cramponată pe piept. Dintre degete îi curgea o dâră de sânge până pe covorul întunecat unde forma o baltă închegată.

Ochii îi erau închişi şi nimic nu se mişca pe trăsăturile sale.

Marner îşi plimbă privirile cercetătoare mai departe. Dar nimic altceva nu se vedea în încăperea peste măsură de mare, nici cea mai mică urmă unei lupte.

Glonţul trebuie să-şi fi nimerit victima prin surprindere — afară doar dacă nu era vorba de sinucidere...

Dar nu, nici nu se punea problema unei sinucideri. Nu era nici urmă de armă.

Marner se dădu la o parte şi-i făcu semn doctorului Kirstone:

— Te rog, fă-ţi acum datoria de medic! Să sperăm că nu este încă prea târziu pentru aceasta!

Doctorul intră repede în bibliotecă, îngenunchie lângă Robert Paragon, dădu la o parte mâna pătată de sânge şi puse urechea pe pieptul celui căzut.

Urmară clipe de aşteptare înfricoşata...

În cele din urmă, Kirstone se ridică şi o nesfârşită uşurare se citi în trăsăturile sale;

— Trăiește, d-le inspector! Voi aduce în grabă feşii şi trusa profesorului. Poate că glontele mai e încă, în rană...

— Grăbește-te, doctore! spuse Marner şi se uită după el până ce dispăru în coridor. Apoi îngenunchie el însuşi lângă Robert şi examina trupul lipsit de mişcare.

Glontele îi pătrunsese prea sus în torace. Nu putea fi vorba de o rană mortală. Cataramele de metal ale bretelelor amortizaseră de asemeni efectul. În tot cazul, Robert era slăbit de hemoragia pe care o avusese. Cu multă băgare de seamă, Marner îndepărta cămaşa de pe rană. Un suspin uşor şi plin de durere îi scăpă lui Robert care-l fixă cu ochii mari deschişi pe inspector.

— Cum te simţi, d-le Paragon? Dureri mari?

O slabă înclinare a capului.

— Şi ştii cine a slobozit focul asupra d-tale?

De data aceasta un gest negativ.

— Nu ştii? Nu l-ai văzut? Îţi e cu putinţă să vorbeşti? El trase o pernă dintr-un fotoliu şi o puse sub capul rănitului. Plin de aşteptare se uită la Robert care deschise încet buzele.

— Eu n-am văzut nimic... camera era întunecată, apoi... un bărbat, acolo în uşă, a tras asupra mea...

— Şi nu l-ai recunoscut pe asasin?

— Nu...

— Nu poţi să-mi dai nici un punct de recunoaştere?

— Ce însemnează asta, d-le inspector? răsună în această clipă în uşă, vocea iritată a doctorului Kirstone. Cine ţi-a dat voie să vorbeşti cu rănitul ?

Marner se ridică şi-şi plecă vinovat capul:

— Ai dreptate doctore! Acum te las singur cu rănitul. Dacă va fi posibil să vorbesc cu el, cheamă-mă te rog. Mă duc la dl. Paragon!

Doctorul Kirstone dădu din cap şi scoase din trusa lui Starabin un cleşte mic de argint, penseta şi cuţite de toate mărimile; apoi se întoarse şi spuse unui valet:

— Trimite-mi-l pe profesorul Starabin încoace. Poate îmi va fi de ajutor.

Erau două posibilităţi de a ajunge în bibliotecă: una din parc prin biroul lui Edgar Paragon, alta prin coridor. Dar şi la uşa coridorului se putea ajunge pe două căi: una prin casă şi alta printr-o uşă pe care Marner o descoperi acum şi care ducea din culoar în parc. Şi când Silas Marner se îndreptă spre această uşă şi puse mâna pe clanţă văzu că nu era nici închisă nici zăvorită şi se putea deschide ușor.

Detectivul surâse mulţumit. El descoperise şi ştia acum drumul pe care ajunsese criminalul în bibliotecă unde se găsea Robert Paragon.

9

În momentul când Silas Marner intră în salon cele nouă persoane şedeau tăcute şi în grupuri mici. Cu o uşoară nelinişte constată absenţa Alicei Paragon. Prima întrebare se referi la ea şi primi liniştitorul răspuns că îşi revenise complet şi că fusese dusă în camera ei de la primul etaj după propria ei dorinţă.

Comisarul înclină capul mulţumit. El ştia că pentru nervii ei zdruncinați o linişte netulburată era cel mai bun mijloc de calmare.

După aceste constatări, poliţistul făcu lui Edgar un semn ca să-l urmeze şi fără nici o altă explicaţie, trecu în încăperea alăturată şi abia după ce închise uşa în urma lor se întoarse spre stăpânul casei.

— Te rog, ia loc! Mai avem ceva de vorbit înainte de a te întoarce din nou la musafirii d-tale...

Paragon părea că nici nu auzise aceste cuvinte. El se uită ţintă înaintea sa.

— Robert trăiește... Slavă Domnului! fură cuvintele care ieşiră slab de pe buzele sale palide.

Silas Marner trase scaunul lângă fotoliul în care se lăsase să cadă zgomotos Edgar. Încet, el puse mâna lui pe degetele tremurătoare ale bătrânului.

— Desigur, d-le Paragon, fiu! d-tale trăieşte, dar nu trebuie să uităm că o încercare criminală a căutat să facă din el o victimă. Şi această crimă trebuie pedepsită!

Cuvintele pătrunzătoare ale detectivului îl smulseră pe Edgar Paragon din gânduri. El se întoarse brusc către Marner. Toată starea sa arăta acum o hotărâre surprinzătoare, pe care cu puţin înainte n-ai fi putut-o bănui la el.

— Da, ai dreptate, d-le inspector! Această crimă trebuie ispăşită! Şi, mulţumesc lui Dumnezeu, eu îţi pot fi de folos cu ceva la aceasta...

— Sunt sigur că mă poţi ajuta! îl întrerupse Marner. Primul ajutor de mare însemnătate pe care mi-l poţi da este acela că îmi poţi descrie cum l-ai găsit pe fiul d-tale...

Paragon înclină capul, privi fix înaintea sa doar o singură clipă şi începu cu o voce sigură.

— În cursul unei discuţii pe care o avusesem înainte cu soţia mea pe terasă, ea m-a rugat să mă duc în bibliotecă unde mă aştepta fiul meu care voia să-mi facă o mărturisire. Bineînţeles ca am acceptat rugămintea dar nu m-am dus imediat pentru că eram cam enervat. Purtarea fiului meu era de vină că eu...

El se întrerupse cu un uşor oftat. Marner îl observa cu atenţia încordată şi simţi oarecare compătimire pentru acest om atât de încercat în acea seară.

În sfârşit, Edgar Paragon îşi continuă expunerea.

— Când am ajuns la bibliotecă şi am deschis uşa, am constatat că încăperea era cufundată în întuneric. Voiam să mă depărtez dar m-a izbit un miros de praf de puşcă. Speriat de moarte, am aprins lumina şi l-am văzut zăcând la pământ pe fiul meu cu o rană în piept. Întâi m-am gândit la o sinucidere dar lipsa armei de foc...

— Şi apoi? Ce ai făcut pe urmă? îl întrebă brusc Marner.

— Eu... m-am întors repede pe terasă şi ceea ce întâmplat în urmă o ştii şi d-ta singur.

— Mulţumesc, d-le Paragon! Declaraţia d-tale corespunde exact cu bănuielile pe care mi le-am făcut. Ți-aș fi recunoscător dacă te-ai întoarce acum la oaspeţii d-tale şi ai încerca să-i linişteşti. Şi afară de asta, vei dispune ca să nu fiu deranjat câteva minute, nu-i aşa?

Edgar Paragon înclină capul în timp ce se ridica de pe scaun. Apoi se îndreptă spre uşă. Înainte de a o deschide el se mai întoarse odată spre Marner:

— Şi Robert? Se poate să-l văd acum?...

— Acum încă nu, d-le Paragon. Pentru aceasta trebuie să ascultăm numai ordinele medicului... El tocmai mi-a spus

că rănitul are neapărată nevoie de linişte!

Silas Marner aşteptă pană când uşa se închise în urma lui Edgar, îşi aprinse în mod mecanic o țigară şi suflă primii nouraşi de fum spre tavan...

Cine fusese în parc?

Mai întâi, Stela Kirstone în tovărăşia doctorului Moles pe care-l lăsase singur după aceea,

Apoi fusese doctorul Kirstone care se dusese imediat după ei ca să-şi caute soţia.

Apoi, tânărul Rolster care se retrăsese în parc pentru ca să tranşeze o neînţelegere cu Ana Windover. Şi, stai! Cu mult înaintea lot dispăruse Arnold Rolster de pe terasă în parc!

Arnold Rolster!...

Fără să vrea Marner îşi aminti de scurta convorbire dintre Ada şi Arnold Rolster pe care o ascultase din întâmplare. În cursul certei dintre cei doi soţi se pomenise şi numele lui Robert Paragon. Poliţistul îşi rememora ultimele cuvinte ale lui Rolster: „Tocmai m-am socotit cu Robert Paragon!” Această singură propoziţiune îi rămăsese adânc întipărită în mintea detectivului.

Poate...

Deci cei doi Rolsteri, tatăl şi fiul, apoi doctorul Moles cu Stela Kirstone, în sfârşit însuşi doctorul Kirstone. Cu aceasta şirul celor bănuiţi se încheia.

Sau nu încă!..

Edgar Paragon...!

Această bănuială era de fapt lipsită de temei: Nu era admisibil ca tatăl să-şi fi omorât copilul, dar îşi aminti de discuţia pe care o avusese Edgar Paragon cu Alice din care reieşea că era nespus da supărat pe fiul său.

Deci?...

De ce adică după un violent schimb de cuvinte tatăl să nu fi!...

Dar nu... împotriva acestei ipoteze se ridicau chiar spusele lui Robert care afirmase că un necunoscut trăsese asupra lui din întuneric!

Dar poate că fiul voia să-şi apere tatăl...

Numai că declaraţiile Im Edgar corespundeau peste tot cu cele ale lui Robert! Camera întunecată...

Curios toate astea, foarte, foarte curios!

Fire misterioase, păreau legate de această faptă, fire care erau în mâini necunoscute, în mâinile făptaşului.

Deschiderea bruscă a uşii îl smulse pe inspector din gândurile sale. El ridică capul şi privi pe profesorul Starabin care tocmai intrase.

— Ei??... zise Marner ridicându-se încet de pe scaun.

Cellalt zise, surâzând:

— Noi - doctorul Kirstone şi cu mine — am extras glonţul din rana toracelui. Putem să spunem că viaţa lui Robert Paragon e în afară de orice pericol. În tot cazul, trebuie evitată orice iritaţie.

— Cu alte cuvinte nici nu poate fi vorba acum de un interogatoriu, nu-i aşa? Păcat! murmură Marner ridicând din umeri. Na — nimic de făcut. Ce mai e nou, d-le profesor? Ce părere ai despre doctorul Kirstone ca medic?

— L-am văzut azi pentru prima oară la lucru, dar după cât pot să judec trebuie să spun că numai lui şi îngrijirii lui se datoreşte faptul că până acum nu s-a ivit nici o complicaţie!

— Asta mă bucură!

Starabin se întoarse spre uşă.

— Atunci mă voi înapoia la rănitul nostru... A, stai... d-le inspector, poate că te interesează, ţi-am adus glontele! complectă profesorul şi în palma mâinii sale îi întinse detectivului corpul delict.

Poliţistul luă obiectul mulţumind cu capul şi-l examina atent în timp ce profesorul părăsea încăperea.

Glontele era de calibrul 7,8 mm. N-avea marca fabricii sau vreun alt semn particular.

Cu un gest gânditor, el puse glontele în buzunar, Poate...

Hotărându-se brusc, el se îndreptă spre salon unde găsi totul neschimbat.

Stela Kirstone, Ana Windover şi Ada Rolster se retrăseseră pe divanul larg din dreptul ferestrei.

Edgar discuta cu Rolster, Gerard sta tăcut în apropierea lor.

În încăpere, se mai găseau doi oameni.

Kestlin sta deoparte într-un fotoliu iar doctorul Moles sta în dreptul uşii şi ciocănea neliniştit cu degetele în sticla geamului.

Toată atmosfera părea încărcată cu electricitate. Fiecare figură arăta o încordare puternică.

La intrarea inspectorului, toţi ochii se îndreptară interogatori şi plini de aşteptare spre el.

— Domnii mei, începu el cu o grabă nervoasă. Desigur că aţi aflat între timp în ce împrejurări pline de mister s-a întâmplat încercarea de crimă asupra lui Robert Paragon. Întreaga stare a lucrurilor arată un singur fapt cert: unul dintre d-voastră a comis fapta!

Tăcere mormântală. Spaima se zugrăvi pe trăsăturile fiecăruia. Însuşi, doctorul Moles se întoarse de la fereastră şi păşi mai aproape.

— Atunci... unul dintre noi?

— Unul dintre noi? se auzi ca un ecou vocea lui Kestlin.

Silas Marner făcu o mişcare de apărare cu mâna.

— Vă rog să mă scuzaţi, m-am exprimat greşit. Unii dintre d-voastră se desprind de la început din rândul celor bănuiţi prin faptul că erau pe terasă în timpul comiterii încercării de asasinat. Dar acei care nu beneficiază de acest...

— Ce se va întâmpla cu această categorie de oameni? întrebă Arnold Rolster pe un ton iritat.

Inspectorul nu-i dădu nici o atenţie.

— Este stabilit că s-a tras cu revolverul. Pot să întreb care dintre d-voastră are asupra lui o asemenea armă ?

Privirea sa trecu de la unul la altul pentru ca în cele din urmă să se oprească, asupra lui Edgar Paragon, care făcuse un pas înainte fără voia lui.

— D-le Paragon? Dumneata?

Celălalt clătină capul.

— Nu... Eu cred... că eu... dar a fost o greşeală; Azi la prânz mi-am luat un revolver la mine... dar fără nici o intenţie... dar trebuie să fie în celelalte haine... El tăcu ridicând din umeri.

Nimic pe trăsăturile detectivului nu dezvălui gândurile sale asupra acestei destăinuiri cam neclare.

— Bine d-le Paragon. Mai vorbim noi despre asta! Aşadar dintre domni nimeni nu are nici un revolver la el?

Toţi clătinării capul negativ ca răspuns la această întrebare.

— Atunci... îmi pare rău dar veţi înţelege necesitatea acestei măsuri, mă văd silit să percheziţionez pe fiecare dintre d-voastră desigur numai de formă ca să am conştiinţa împăcată.

El percheziţiona pe rând pe Arnold Rolster, pe doctorul Moles, pe Paragon şi apoi se îndreptă spre Kestlin:

— Îmi daţi voie...

— Dar... am fost tot timpul pe terasă... protestă acesta iritat.

— E numai o formalitate.

Kestlin nu se mai opuse şi detectivul după ce-l cercetă, trecu la Gerard Rolster ale cărui trăsături crispate şi palide nu-i scăpară lui Marner.

— Aşa — vă mulţumesc d-lor. Şi acum v-aş ruga să mai rămâneţi câtva timp aici pentru cercetările mele...

— Mă scuzi, d-le inspector, dar îmi vei îngădui cel puţin, să mă duc puţin sus la soţia mea? întrebă Edgar Paragon.

Marner zâmbi amabil.

— Desigur! Vă rog, domnilor, să nu vă socotiţi sechestraţi în această cameră. Numai casa să n-o părăsiţi deocamdată.

Între timp, Edgar se îndreptă spre uşă şi Marner observă că Kestlin îl urmase de aproape.

De abia pe sală acesta îl ajunse pe Edgar din urmă:

— O clipă, te rog, d-le Paragon!

Edgar se întoarse numai pe jumătate fără să-şi întrerupă mersul.

— N-am acum deloc timp pentru d-ta, d-le Kestlin...

— Va trebui să-ţi faci timp, dacă nu vrei ca eu...

Ameninţarea subînţeleasă îl făcu pe Edgar să se oprească.

— D-le Kestlin, răbdarea mea are margini...

— Nu dai nimic să afli de la mine cine a făcut lovitura din bibliotecă?

Edgar îi cuprinse braţul.

— Cum?... D-ta ştii?...

— Ca şi d-ta, dl-e Paragon!...

— Ca şi mine?... Ce să?...

— Că d-ta ai fost acela care...

Lui Edgar i se păru că primise o puternică lovitură de pumn în mijlocul figurii. Fără să vrea se dădu câţiva paşi înapoi.

— Omule, ai înnebunit? Eu... să-mi fi împușcat pe propriul meu fiu?

— Da! Bineînţeles din greșeală... spuse Kestlin şi ochii lui străfulgerară ameninţători. — Ai crezut că ai să mă nimereşti pe mine când ai tras d-le Paragon! O! ai afirmat d-ta însuţi că nu era lumină în bibliotecă! Şi pe mine m-ai invitat în bibliotecă pentru ca să-mi vorbeşti dar ai greşit... şi l-ai nimerit pe fiul d-ale...

— Câine blestemat! tună gazda a cărui stăpânire de sine îşi aţintesc limitele. Orbit de mânie se repezi spre necruţătorul acuzator, îl apucă de guler şi îi cuprinse gâtul.

— Asta este o sfruntată minciună! Sau retragi ce-ai spus... sau...

Zadarnic căută Kestlin să scape din strânsoare. Sângele i se urcă la cap. Ochii îi ieşiră din orbite.

Apoi însă, deodată îi veni un ajutor neaşteptat. O mână se aşeză pe umărul lui Edgar.

— Lasă omul în pace, d-le Paragon! porunci Silas Marner cu o voce energică. El îi urmărise pe cei doi şi fusese martor al întregii întâmplări. Lasă-l în pace! Fii rezonabil...

Şi Edgar îl ascultă şi-şi întoarse figura schimonosită către comisar.

— Ai auzit ce spunea? Mă învinovăţea pe mine... pe mine...

— Am auzit totul! îl întrerupse poliţistul liniştit. Apoi el se uită în partea unde stătuse Kestlin care între timp dispăruse în salon.

Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Marner.

— După cum vezi, d-le Paragon, zise el, Kestlin retras acuzaţia — ceea ce însă nu înseamnă că nu am să-i cer socoteală asupra purtării sale.

— Te rog să nu faci asta... murmură fără voia lui industriaşul, pe a cărui faţă apăru o expresie de teamă.

Marner se uită la el cercetător, apoi ridică din umeri.

— Această dorinţă, din păcate, nu plot să vi-o împlinesc! Vei înţelege că, în interesul cercetării, fiecare este bănuit...!

— D-le inspector...

— Parcă voiai să te interesezi de starea soției d-tale, d-le Paragon ? îi tăie vorba Marner, şi poate că privirea lui rece şi hotărâtă îl determină pe bietul om să plece cu paşi târâți.

Poliţistul se uită lung după ei până ce zgomotul produs de deschiderea uşii salonului îl făcu să tresară. Se întoarse brusc, destul de repede ca să-l vadă pe Gerard Rolster care, la vederea lui, încercă să se întoarcă în salon.

— Ah! o clipă, d-le Rolster! îmi pare bine că te găsesc încă aici!

Gerard păşi nesigur spre detectiv.

— Vă rog... ce doriţi?

— Doresc revolverul pe care-l porţi la d-ta în buzunar...

Gerard se dădu înapoi palid de moarte.

— Cum? D-ta ştii?...

— Crezi că într-adevăr mi-a scăpat cu vederea?; N-am vrut să dau în vileag imediat descoperirea mea. Asta se aranjează mai bine între patru ochi... Aşadar, te rog, revolverul!

— D-le inspector, aş vrea să-ţi explic...

— Chiar te rog!...

— Întâmplător am avut revolverul la mine...

— De ce n-ai spus asta mai înainte?

— Pentru că mi-era teamă...

...că pe baza revolverului ai să fii acuzat ca autor al atentatului asupra lui Robert Paragon? Acum însă vezi că teama d-tale nu a fost de loc neîntemeiată! Deci, te rog, revolverul!

Cu mâini tremurânde, Gerard scoase revolverul din buzunar. Marner îl luă liniştit şi-l examină atent.

— Hm! 7,8 mm... Ceva de pe revolver făcu impresia că-i atrage atenţia în mod deosebit.

— Cum te numeşti?

— Rolster!... Asta o ştii doar!

— Pronumele, te rog!

Gerard...

— Hm... şi pronumele tatălui?

D-le inspector, eu...

— Pronumele tatălui, te rog? repetă Marner pe un ton categoric.

— Arnold!

— Arnold?... Atunci trebuie să constat că revolverul e al tatălui d-tale. Monograma aceasta — A. R. — o dovedeşte cu prisosinţă!

— D-le inspector...

— Nu trebuie să-mi dai nici o explicaţie acum. Vom mai vorbi despre asta. Du-te liniştit în salon şi nu-i nevoie să vorbeşti cu ceilalţi, mai ales cu tatăl d-tale, mă înţelegi, d-le Rolster!...

Mut, Gerard se întoarse şi intră din nou în salon.

Silas Marner îşi aprinse o ţigară. Revolverul tatălui în posesia fiului — iată o descoperire foarte interesantă!

10

Budoarul Alicei era mobilat cu foarte mult bun gust şi simţ estetic. Ea se odihnea pe divanul larg din dreptul ferestrei. Ochii ei priveau ţintă tavanul. Când şi când, gândurile îi produceau câte o tremurătură a trupului ei fierbinte. Mâinile albe erau împreunate parcă într-o rugăciune.

O uşoară lovitură în uşă o făcu să tresară din gândire. Se îndreptă ostenită şi cu un gest trudit, îşi îndepărtă părul de pe frunte.

— Cine-i? întrebă ea.

— Eu sunt, Alice... auzi ea vocea soţului ei.

— Te rog... poţi să intri, Edgar!

El intră repede în cameră, se îndreptă spre Alice, şi se aşează pe marginea divanului. Îi cuprinse mâinile şi se sperie la atingerea lor rece.

— Cum îţi este, Alice? Nu te simţi mai bine ? Nu ar fi mai bine să-l chem pe doctorul Kirstone?...

— Nu, nu, lasă acum... Doctorul Kirstone nu poate să-mi ajute cu nimic pentru moment! zise ea schiţând un zâmbet, apoi se uită în ochii soţului ei: Cum îi merge lui Robert?

— Kirstone este mulţumit. Pare că, slavă Domnului, nu sunt de temut complicaţii.

În ochii mamei apăru lumina unei rugi de mulţumire adresată cerului. Apoi deodată aceiaşi spaimă se ivi pe trăsăturile ei; şi pe nesimţite încercă să-şi tragă mâinile din acelea ale soţului.

— Alice, ce este? întrebă Paragon uimit.

Ochii ei mari şi întunecaţi pătrundeau în adâncul sufletului lui iar pe buze îi flutură o întrebare şovăitoare:

— Edgar — acum spune-mi doar atât: tu ai făcut-o?....

— Eu să fac? Ce?... repetă el neînţelegând. Dar deodată trăsăturile sale se schimonosiră într-o expresie de îndoială îngrozitoare. Şi tu?... Şi tu, Alice poţi să crezi asta despre mine? Că eu... pe Robert?...

— Edgar, azi înainte de masă ţi-ai luat revolverul! Edgar, mă temeam atât de mult!... V-aţi certat şi apoi, Edgar...

— Dar Alice, pentru numele lui Dumnezeu, totul s-a petrecut aşa cum ţi-am spus!... Eu am intrat în bibliotecă şi l-am găsit pe Robert zăcând la pământ, lovit de un glonte...

— Și revolverul?... L-am văzut când l-ai luat cu tine!

— Revolverul trebuie să fie încă în hainele celelalte, Alice! Pe cuvântul meu!... Şi dacă nu mă crezi, atunci te poţi convinge de asta...

— Nu... lasă Edgar! zise ea şi o siguranţă plină de încredere îi apăru deodată în voce. Acum te cred! Iartă-mi bănuiala!... Dar mi-era o teamă îngrozitoare...

— Alice!...

— Nu, eu ştiu doar, că tu nu mă poţi minți, Edgar!

Edgar se ridică şi făcu câţiva paşi. Rămase în faţa geamului, ţinând mâinile la spate.

Vocea sa răsuna încet, abia perceptibilă, ca un şoptit răguşit, când începu să vorbească:

— Ai fost nedreaptă când m-ai acuzat astfel, Alice! O dată... o singură dată te-am minţit... pe tine şi pe ceilalţi... atunci... acum zece ani...

— Acum zece ani? Edgar, ce înseamnă aceste cuvinte?... El se întoarse încet şi figura sa căpătă o expresie de liniştită încredere şi siguranţă.

— Alice, se vede că în noaptea aceasta, toate măştile trebuie să cadă, şi masca sub care m-am ascuns zece ani de zile faţă de toată lumea şi faţă de tine. Alice, odată în viaţa mea, am minţit, dar această singură mare minciună, e ca un blestem care m-a urmărit necruţător şi care continuă acum să mă ameninţe şi mai puternic. Minciuna cea mare este aceea prin care, acum zece ani am declarat în faţa poliţiei că Roland, în noaptea aceea, nu...

El tăcu cu un gest implorator.

— Edgar, acum trebuie să-mi spui totul! răsună vocea rugătoare a soţiei lui. Acum trebuie să ai deplină încredere în mine! Eu am văzut din totdeauna că ceva te apăsa — dar acum vreau să aflu din gura ta, ce a fost!

Urmă o tăcere îndelungată, pe care o întrerupse Edgar:

— Alice, în noaptea aceea când a fost asasinat primul soţ al Stelei, fratele meu Roland a fost într-adevăr în casa noastră, la mine! Tu nu ştiai nimic despre asta, căci altfel nu aş fi făcut niciodată ceea ce am făcut atunci! Am declarat că Roland n-a fost la noi şi în baza acestei declaraţii el a fost aretat a doua zi.

— Dar de ce? De ce? Cum ai putut să faci asta, Edgar?

— Ah, Alice, eu n-am lăsat niciodată să se vadă cât de mult am suferit sub conducerea dominatoare a lui Robert. ÎI uram! Şi când s-a ivit ocazia să-l nimicesc printr-un simplu „nu”, eu n-am avut puterea să înving ispita. Eu am făcut-o...

— Şi apoi...? întrebarea veni pe buzele Alicei abia după câteva clipe lungi de tăcere.

— Apoi?... Pe urmă n-a mai fost nimic...

— Şi... dispariţia lui Roland?

— Cu aceasta n-am nici un amestec, Alice!... Zău, poţi să mă crezi...

— Asta şi fac, Edgar. Eu ştiu că n-ai să mă minţi pe mine acum!

Din nou domni tăcerea între ei. Numai prin fereastra deschisă se auzea foşnetul uşor al vântului de noapte.

— Şi acum, Edgar! Acum ce?

— Nu ştiu, Alice!... Dă-mi tu un sfat!...

— Atunci... trebuie să mărturiseşti acum adevărul faţă de toată lumea. Această minciună nesocotită pe care ţi-a dictat-o ura, nu mai trebuie să-ţi umbrească viaţa. Îmi făgăduieşti asta?

— Da! răsună apăsat şi hotărât răspunsul lui. Da, asta vreau să fac... chiar acum! Vreau să vorbesc cu Marner, el va afla totul şi va proceda la reabilitarea memoriei fratelui meu!

— Şi... dacă Roland se va întoarce vreodată?....

— Dacă vine înapoi... Alice... eu, mă tem!

— Trebuie să spui adevărul ca să-l poţi întâlni pe fratele tău fără nici o teamă. Trebue să îndrepţi nedreptatea pe care ai săvârşit-o contra lui!

Edgar luă în tăcere mâna Alicei şi o strânse cu putere într-a lui. Înclină hotărât capul şi se îndreptă cu paşi siguri spre uşă şi ieşi pe coridorul primului etaj.

Numai două becuri mate aruncau din tavan o lumină slabă.

Edgar făcu doi paşi pe scară şi apoi rămase ţintuit locului. Numai o secundă privi statura aceea care sta ameninţătoare în calea sa. În clipa următoare lumina lămpii se stinse.

— Stai!.. Cine e acolo?

Edgar văzu neclar umbra staturii înaintea sa. Cu mâinile întinse, el se năpusti asupra umbrei dar degetele sale nu apucară decât stofa unei haine.

Apoi deodată îşi simţi propriile sale mâini încătuşate.

— Dă drumul! porunci o voce din întuneric. Şi această voce îl făcu pe Edgar să încremenească.

Această voce... o amintire fulgerătoare...

— Roland!...

Un râs, rece şi crud... pe care îl cunoştea mai de mult...

Şi numai acest râs, încolo nimic — nici un răspuns...

— Roland... dar vorbeşte odată! De unde vii? Ce vrei aici?...

El simţi privirea arzătoare a umbrei aţintită asupra lui, auzi un pas care se apropia încet de el.

Roland... numai acest singur nume sta ca un pumnal în gândurile sale.

Roland venise înapoi...

Simţi parcă o mână în întuneric apropiindu-se de gâtul lui. Era sfârşitul? Mâna aceea îl va distruge? Nu...

Şi apoi din nou râsul... râsul acela îngrozitor.

Sub impresia acestei frici înspăimântătoare, Edgar nu mai avu decât o singură dorință: să fugă undeva numai să fie cât mai departe de râsul insuportabil.

Sări mai multe trepte deodată şi fugi cât putu mai repede până ce ajunse în parc, singur în noapte....

Când după o scurtă pauză a gândirii, Silas Marner pătrunse din nou în salon, trebui să facă surprinzătoarea constatare că nu mai erau prezenţi decât Stela Kirstone,

Ada Rolster şi Arnold Rolster. Uşa de la terasă, care era deschisă, arăta totuşi că nici ceilalţi nu erau prea departe.

Inspectorului îi păru foarte bine că poate să stea puţin liniştit de vorbă cu Rolster, fiindcă cele două femei erau cufundate în discuţia lor.

În aparenţă fără nici o ţintă, el se învârti prin salon până ajunse în dreptul lui Arnold Rolster ţinând în colţul gurii restul ţigării sale stinse.

— Ai cumva un chibrit la d-ta? deschise el discuţia cu un caracter inofensiv bine jucat.

Rolster îşi scoase bricheta şi-i oferi foc.

— Foarte mulţumesc! zise Marner şi trase câteva fumuri adânci, uitându-se insistent la vârful ţigării sale. O noapte neplăcută, cea de azi nu-i aşa? Vreau să spun o noapte plină de întâmplări neplăcute.... Rolster clătină capul tăcut. Nu părea dispus să întreţină acum o conversaţie,

— Îmi pare tare rău de prietenul d-tale Paragon! Multe s-au abătut pe capul lui în noaptea asta...

— Da... această încercare de asasinat asupra fiului. său...

— Desigur... cred că asta l-a lovit cel mai rău!

Un caz cu totul încâlcit! Nu avem nici un indiciu... Spune-mi d-le Rolster, nici d-ta nu eşti în stare să-mi dai vreo indicaţie?

— Întocmai ca şi d-ta, stau si eu în fata unei ghicitori, d-le inspector...

— O ghicitoare — hm — dar pentru fiecare ghicitoare trebuie să existe o soluţie?! Gânditor, Marner pufăi câţiva nori de fum în aer şi-l observă atent dintr-o parte pe Rolster. Ce mai vroiam să vă spun, d-le Rolster, probabil că nu ştii nici cine din cei de faţă are obiceiul să poarte revolver la d?

Industriaşul nici nu se clinti. Se mulţumi doar să ridice din umeri.

— De unde aş putea să ştiu asta?

— Desigur, desigur... numai eu cred... că dacă într-adevăr nimeni n-a avut revolver la el, nu există decât posibilitatea ca însuşi d Paragon...

— D-le inspector, ai face bine dacă nu ţi-ai pierde timpul cu această bănuiala fără rost!

— D-le Rolster, d-ta nu porţi niciodată un revolver asupra-ţi?

— Nu.. sau mai bine zis, numai rareori...

— Dar bineînţeles că ai o armă ?

Sigur... dar asta cred că nu e deloc de mirare...

— Nu, nu... natural că nu.... numai că (urmă o pauză). Şi... fiul d-tale?

Odată cu această întrebare, Rolster păru că ajunsese la limita răbdării. Îşi încruntă fruntea şi îl măsură pe celălalt cu privirea mânioasă.

— D-le inspector, nu înţeleg de ce mi-aţi pus această întrebare ?

— Oh, nu urmăream un ţel anumit cu aceasta! îl lămuri Silas Marner, pentru ca apoi imediat să se întoarcă şi să iasă prin uşa salonului pe terasă.

Curios că Rolster deveni uimit abia când detectivul îi pomenise de fiul său. Marner se gândea că sunt doua posibilităţi care să explice această atitudine : sau Rolster ştia că fiul său avusese o armă asupra-i şi avea poate el însuşi o bănuială că Gerard era vinovatul, sau fiul său luase revolverul tatălui, pentru a-l apăra de orice bănuială.

Trei oameni se găseau, încă pe terasă. Kestlin sta într-un fotoliu şi îşi descarcă mânia fumând una din cele mai bune ţigări ale lui Paragon. El fusese convins la început că prin crima din bibliotecă, Paragon voise să scape de un tăinuitor periculos. Acum însă convingerea lui devenise cam șovăielnică pentru că îşi dăduse seama că Edgar îl văzuse tot timpul pe terasă şi nu putea să creadă că ar fi în bibliotecă... De câteva minute Ana Windover şi Gerard Rolster şedeau la celălalt capăt al terasei. Câtva timp, priviră tăcuţi parcul, fiecare preocupat de gândurile lui. Deodată, Ana luă cuvântul:

— Gerard... trebuie să te întreb ceva acum şi vreau să-mi făgăduieşti că-mi vei răspunde sincer! Vrei să-mi făgăduieşti asta, Gerard?...

— Nu ştiu, Ana pentru ce te-aş minţi! Ai atât de puţină încredere în mine?... murmură el şi o amărăciune adâncă

sălăşlui în vocea lui.

— Dumnezeule, Gerard, dacă ai ştii cât de greu îmi vine să-ţi pun această întrebare. Dar trebuie s-o fac fiindcă altfel mi-e o teamă îngrozitoare...

— Ana!.. zise tânărul, şi privi îngrijorat în fundul ochilor ei în care zărea lacrimi grele! Teamă... de ce? Ana?...

— Teamă... pentru tine!

— Pentru mine?... Ana eu nu înţeleg, într-adevăr...

— Gerard, spune-mi numai un singur lucru... Ai... vorbit cu Robert, după ce ai fost în parc?

O clipă el o fixă fără să priceapă nimic, apoi sesiză brusc, şi, fără să vrea, făcu un pas înapoi.

— Ana... crezi... crezi... aşa ceva despre mine?

— Nu cred nimic! se apără fata. Nimic, Gerald!, dar pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte! odată! Scapă-mă de această nesiguranţă apăsătoare!

Abia acum tânărul Rolster îşi dădu seama că Ana nu-i vorbise din neîncredere ci grija o determinase să-i pună această întrebare.

— Ana... iată mâna mea! Ea nu este pătată de sângele lui Robert.

În noaptea luminoasă, faţa fetei se desenă net. Buzele ei pe jumătate deschise tremurară uşor...

— Ana, draga mea, scumpa mea Ana!...

Ea nu se feri când el o cuprinse în braţe şi-i căută gura pentru un lung şi cald sărut.

Apoi rămaseră liniştiţi, mână în mână, în mijlocul farmecului acestei nopţi de vară ca în basme. Ramurile foşneau, uşor, iar pe cer, o stea căzătoare îşi trăgea trena aurie.

Paşi apăsaţi răsunară pe terasă din ce în ce mai aproape. Cei doi tineri se întoarseră şi Gerard nu-şi putu stăpâni o uşoară spaimă când îl recunoscu pe Marner, care după o plecăciune în faţa Anei, rămase în picioare în faţa lui.

— Scuza-mă, d-le Rolster, dar aş fi avut ceva de vorbit cu d-ta...

— Bineînţeles că vă stau la dispoziţie.

— Mulţumesc... Hm!. şi tânăra d-ră aici? zise el şi privirea lui se îndreptă asupra Anei.

— Ceea ce ai să-mi spui, poate fi foarte bine spus şi în prezenţa d-rei Windover...

— Bine, cum vrei! Aş vrea să mă lămureşti deci de ce ai avut azi revolverul la d-ta!

— Un revolver?... veni ecoul speriat de pe buzele Anei. Gerard... tu?...

— Da Ana, nu pot să tăgăduiesc. Dl. inspector are dreptate. Aveam la mine un revolver azi după masă când am venit aici, dar în privinţa lui Robert sunt nevinovat! vorbi el foarte liniştit şi stăpânit.

Numai în ochii săi, care erau aţintiţi asupra fetei, ardea o întrebare plină de teamă. Dar strângerea braţului de către Ana îi spuse mai mult decât toate cuvintele din lume despre încrederea ei.

— Foarte bine, d-le Rolster... se amestecă din nou Marner, dar... pe cuvântul d-tale de onoare... vrei să-mi spui pentru ce aveai revolverul asupra-ţi? După câte ştiu, nu se prea obişnuieşte să apari înarmat cu un revolver la o serată inofensivă! Aşadar, te rog... încheie el nerăbdător, vrei să-mi spui din ce motive...

— Refuz să fac vreo declaraţie în acest sens!

— Aşa... refuzi orice declaraţie? Cred! că eşti convins că această abţinere nu face decât să întărească o eventuală bănuială împotriva d-tale, d-le Rolster?...

— Asta îmi este indiferent.

— Cum crezi! Dar îţi atrag atenţia că în baza acestui refuz, mâine va trebui să te supui unui interogatoriu. Poate că îţi schimbi între timp hotărârea. În tot cazul, îţi stau la dispoziţie dacă vrei să-mi dai vreo lămurire.... zise detectivul, înclinându-se.

După aceea, Marner părăsi terasa, de pe care dispăruse de câteva clipe Kestlin, ducându-se în salon şi coborî scările înspre parc.

Fruntea înaltă a detectivului era numai riduri de gândire iar în colţul gurii se săpase o cută adâncă. Problema era foarte complicată...

Cine trăsese în Robert? Ancheta îi conturase două posibilităţi: Gerard sau Arnold Rolster... şi totuşi niciuna din aceste două nu-l mulţumea....

Deodată, se uită înaintea sa. Pe aleea luminată de luna el văzu statura unui bărbat care părea că nu-l observase.

— Allo, d-le Paragon! strigă poliţistul recunoscând pe stăpânul casei care rămăsese ca un somnambul trezit, privind fix pe cel care-l strigase.

— D-le inspector, bine că te găsesc! Eu... eu trebuie să vorbesc cu dumneata! S-a întâmplat ceva monstruos, de neînţeles! Eu... eu... fratele meu Roland !...

— Ai primit veşti de la el?, îl întrerupse în mijlocul frazei Marner.

— L-am... întâlnit... adineauri!. Eu, am recunoscut vocea lui!... Era... era îngrozitor!. Un suspin adânc şi deznădăjduit scăpă din pieptul bărbatului.

Marner îi puse cu încredere mâna pe umăr.

— Ascultă, d-le Paragon, de ce de fapt... da, de ce în realitate te temi atât de mult de reapariţia fratelui dumitale? Nu crezi că ar fi mai bine, să mă pui şi pe mine în curent cu aceasta?

— Sunt hotărât să-ţi spun totul, d-le inspector, dar întâlnirea cu Roland... eu!...

— Dar vorbeşte odată! Poate că pot să te sfătuiesc cu ceva...

Tonul prietenos cu care-i vorbise detectivul, făcu mai uşoară destăinuirea lui Edgar. Repede şi numai când şi când întrerupt de o pauză respiratorie necesară, el povesti tot ceea ce ştia despre misterioasa asasinare de acum zece ani, de marea sa minciună şi urmările ei.

— Şi acum d-le inspector, a venit aici un om care ştie totul... totul... şi care mă ameninţă cu ceea ce ştie.

— Un şantajist deci? Cine anume ?

— Kestlin! El pretinde că poate să dovedească că eu am fost acela, care atunci, la Moorloch, l-am trimis pe lumea cealaltă pe Roland! Şi chiar, Roland în persoană este aici!...

— Cum, d-le Paragon? Nimic nu dovedeşte încă prezenţa fratelui dumitale dispărut. Ceea ce ţi s-a părut

adineauri drept vocea lui, poate foarte bine să fie o iluzie a fanteziei dumitale!

— El a fost, d-le inspector! A fost Roland..

— Bine, bine, să lăsăm asta deocamdată! Va să zică spuneai că acest Kestlin pretinde că ar avea o dovadă că d-ta... pe fratele d-tale??...

— Aşa spune el! Dar... asta e curată nebunie ! N-am fost eu!

— Nimeni nu susţine contrariul, d-le Paragon, cel puţin eu pentru moment. Totuşi, vei admite că este datoria mea să intru în posesia acestei dovezi a lui Kestlin. În definitiv, lucrez şi în interesul d-tale dacă îl fac să vorbească!

Cuvintele liniştite şi cumpătate ale detectivului readuseră lui Edgar încrederea în sine. El cuprinse mâinile acestuia.

— Da, te rog, să faci asta, d-le inspector. Încearcă să lămureşti ce are contra mea, Kestlin. Îţi voi fi veşnic recunoscător...

— Nu fac altceva decât să-mi împlinesc datoria, d-le Paragon. Ar fi trebuit să fac asta chiar dacă n-ar fi fost dorinţa d-tale. Şi acum, hai cu mine înapoi în casă. Noaptea asta, aici afară n-are darul să-ţi liniştească nervii.

Edgar râse amarnic:

— Nervii mei?... Aci e mai mult vorba de bunul meu renume... pe care-l mai am încă!

Silas Marner se uită serios la faţa lui Paragon:

— D-le Paragon, cu toţii nu suntem decât nişte oameni! Fiecare greşim odată... toţi... Numai că trebui să ne găsim iar drumul drept. Numai asta contează!

Apoi merseră împreună, cufundaţi în tăcere, spre casă.

11

— Arnold, acum trebuie să vorbesc cu tine!

Stela Kirstone părăsise salonul pentru a merge să o vadă pe Alice şi acest moment de singurătate fu folosit de Ada Rolster ca să se adreseze soţului ei.

— Trebuie să înţelegi, Arnold...

Gestul său absent nu avea nimic prietenesc.

— Pot numai să-ţi repet, Ada, că nu mai e nimic de... înţeles! Eu am ochi în cap... şi am văzut. Numai dacă crezi că este necesar să mă duci cu vorba, atunci lasă-mi cel puţin iluzia...

— Arnold, tu nu ştii ce vorbeşti!

— Eu ştiu prea bine, Ada! Şi caut în orice chip ca să iau seamă la mine atât cel puţin că în flirtul tău să fiu trebuie să joc rolul soţului înşelat!

O clipă se păru că Ada se va întoarce şi va pleca fără să spună un cuvânt. Apoi însă recunoscu sub masca indiferenţei durerea nespusă în trăsăturile bărbatului.

— Arnold, totul trebuie să devină clar între noi! Trebuie să mă asculți, pentru că eu vreau şi pentru că... tu vrei. Te chinuieşti degeaba şi nu ştii că prin bănuielile tale îmi faci mie tot atât de rău cât îţi faci şi ţie. Ceea ce am vorbit azi cu Robert Paragon, ar fi putut să audă toată lumea. Ţin minte fiecare cuvânt şi sunt mândră că în mine a avut încredere...

— Aşadar, cu alte cuvinte, tu susţii că ţi-am făcut o nedreptate cu acuzaţia mea?

— Da, Arnold. Siguranţa şi liniştea cu care dăduse acest răspuns îl ului. Dar totuşi neîncrederea mai era zugrăvită în trăsăturile sale.

— Te rog... vrei atunci să-mi explici?...

— Toată seara nu am avut altă dorinţă decât să-mi îngădui să-ţi spun totul, Arnold!

— Bine, atunci vorbeşte! Ce a fost... între Robert şi tine?

El o ascultă cu figura întoarsă la o parte, mut şi totuşi foarte iritat.

— Totul a început, după cum obişnuia Robert... Era în căutarea unui flirt. La început am acceptat, dar numai pentru ca să pot, după aceea să-i vorbesc sincer, pe conştiinţă. Noi amândoi Arnold, tu şi cu mine, am discutat de atâtea ori de suferinţele pe care le provoacă părinţilor săi, uşurinţa lui Robert. Şi am folosit ocazia pentru a-i arăta cât de fără rost a fost viaţa pe care a dus-o până acum. Şi

sunt mândră de aceasta — am reuşit să-l fac să mă înţeleagă. În cele din urmă mi-a făgăduit că se va îndrepta în toate, pentru a-şi mulţumi părinţii. Atunci ai surprins tu izbucnirea dreptei sale căinţe...

Cuvintele Adei, sunetul vocii sale, nimiciră ultimul rest de îndoială din sufletul lui Arnold. Când se întoarse încet şi privi în obrazul soţiei sale, în ochii ei liniştiţi şi luminoşi, el îşi dădu seama că poate avea încredere în ea şi pricepu cât de mult trebuise s-o fi rănit cu bănuiala lui. Se repezi spre ea şi-i duse mâna la buze.

— Iartă-mă, se bâlbâi el, ca un copil pocăit.

Zâmbind, ea scutură capul.

— Nu am să-ţi iert nimfe, Arnold. Desigur, ai fost gelos, dar la drept vorbind, ce este altceva gelozia decât o dovadă a dragostei !

Arnold Rolster înclină capul serios.

— Da, Ada! Te iubesc mai presus de orice. Și nu aş fi putut să uit niciodată dacă tu... El tăcu şi se aplecă din nou pe mâna ei fină şi împodobită cu bijuterii de artă.

În acel moment, inspectorul Silas Marner veni de pe terasă în salon şi, aproape simultan, Kestlin intră de pe culoar.

— D-le inspector, îmi dai voie... Aş vrea să mă duc în sfârşit acasă! Şi deoarece n-am nici cel mai mic amestec cu această încercare de asasinat...

De abia acum, Marner îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Cred că n-ai nimic împotrivă dacă mai înainte de a pleca îmi vei acorda plăcerea unei mici întrevederi!

— Nu ştiu despre ce aş putea să discut cu d-ta!...

— Vei afla îndată, d-le Kestlin. Dar, hai mai bine în sufragerie. Acolo vom putea vorbi nederanjaţi de nimeni.

— D-le inspector... eu....

— Numai zece minute... apoi te las în pace!

— Dacă trebuie neapărat... se bâigui Kestlin care nu prea părea încântat de aceasta invitaţie. Mai mult fără voia sa îl urmă pe detectiv care tocmai ajunsese în sufrageria unde aprinse luminile din tavan.

— Ia te rog loc, d-le Kestlin!

Marner era de o amabilitate nemaipomenită, ceea ce-l nelinişti şi mai mult pe contabil.

— Desigur că fumezi, d-le Kestlin? Te rog încearcă una din ţigările mele. Nu sunt atât de scumpe ca acelea ale onorabilei noastre gazde, dar le poţi fuma fără niciun pericol!

Kestlin servi din tabachera acestuia cu o privire neîncrezătoare:

— Foarte mulţumesc...

— N-ai pentru ce, d-le Kestlin! Aşa, aici ai foc. Şi acum hai să pălăvrăgim puţin, nu-i aşa? Deci... cam de câţi ani eşti în întreprinderile Parapon?

— De... de când aveam 22 ani, d-le inspector.

— Şi... iartă-mi curiozitatea! Câţi ani ai acum?

— Patruzeci şi doi, d-le inspector.

— Care va să zică eşti de douăzeci de ani la dl. Paragon? — Exact!

— Hm... atunci erai acolo şi acum zece ani când s-a întâmplat afacerea aceea cu fratele d-lui Paragon... nu-i aşa?

Kestlin privi vârful ţigării sale aprinse:

— Mm-da — îmi mai amintesc destul de vag...

— Desigur că foarte vag! Sunt în definitiv zece ani de atunci. Vreau tocmai să-ţi pun o întrebare în legătură cu asta, d-le Kestlin. Ce rol a jucat în aceasta întâmplare, dl. Edgar Paragon, actualul d-tale şef?

— Asta... despre asta n-am dreptul să vorbesc, d-le inspector.

— Desigur că ţi-ai făcut o părere proprie despre toate acele fapte!

Kestlin se agita pe scaun încoace şi încolo.

— Sincer vorbind, d-le inspector, eu nu ştiu despre asta mai nimic...

— Hm — atunci e într-adevăr foarte curios că în baza acestor vagi amintiri vrei să faci pe șantajistul d-lui Paragon! îl întrerupse Marner zâmbind.

Stăpânirea celuilalt ajunsese la limită. El sări de pe scaun.

— Atunci, dacă dl. Paragon m-a numit șantajistul său...

— ...Atunci trebuie că a găsit cuvântul exact, nu-i aşa? Dar te rog, ia loc d-le Kestlin!

Silas Marner ciocăni ritmul unui marş pe suprafaţa mesei. Tam-tam-tam — tam-tan —...

— Dacă-mi amintesc bine, d-ta pretindeai că ai o dovadă referitoare la vina d-lui Paragon în legătură cu moartea fratelui său? Ce se aude cu dovada aceea?

— Asta, d-le inspector... se bolborosi Kestlin având impresia că îi fuge pământul de sub picioare, asta este o chestiune care mă priveşte pe mine personal ...

— Greșeală, prea onorabile! Absolută greșeală! Este vorba aici de clarificarea unui proces şi cine poate să dea lămuriri pentru descoperirea vinovatului şi tace, se face singur apt pentru pedeapsa...

— N-am fost întrebat...

— Dar acum te întreb eu, d-le Kestlin! zise Marner şi dintr-odată vocea lui deveni tăioasă ca un cuţit. Şi-ţi cer neapărat un răspuns!

— Dar...

— N-am nevoie de toată povestirea întâmplării aceleia de acum zece ani. Tocmai am aflat-o din gura d-lui Paragon. Dar vreau să ştiu pe ce dovezi îţi bazezi afirmaţiile că dl. Paragon şi-ar fi omorât fratele la Moorloch!

— D-le inspector... se strădui Kestlin să articuleze şi fără să vrea îşi duse mâna la buzunarul de la haină.

— Dă-mi te rog dovada de bună voie — sau vrei să mă obligi să întrebuinţez forţa?

Kestlin căzu fără putere în fotoliul său şi se uita plin de groază în ochii comisarului.

— Eu... eu nu vreau... să-i cauzez nici un rău d-lui Paragon...

— Nu, voiai numai să-l şantajezi, prea onorate! Dar îmi pare rău că trebuie să-ţi stric socotelile! Aşadar, te rog, ce dovadă e aceea?...

Cu teamă. Kestlin băgă mâna în buzunar şi scoase ceva alb pe care-l aruncă pe masă.

— O scrisoare? murmură detectivul şi apoi luă plicul în mână şi-l examină pe toate părţile. O scrisoare... încă nedeschisă.. cu stampila poştală a acestui oraş, datată acum

zece ani şi adresată lui Edgar Paragon? Hm, ce e cu scrisoarea asta?

— Eu... eu am găsit-o atunci la Moorloch, după ce Roland Paragon a fost ucis şi ucigaşul a plecat. Şi — asasinul trebuia s-o fi pierdut, nu-i aşa? Şi fiindcă plicul nu era deschis şi purta adresa d-lui Paragon...

— Ai ajuns deci la concluzia că Paragon l-a pierdut şi totodată că el ucisese pe fratele său! Hm ! În orice caz, scrisoarea aceasta poate avea oarecare însemnătate pentru clarificarea crimei de la Moorloch. Rămâne încă de văzut dacă poate constitui o dovadă împotriva lui Edgar Paragon.

Se părea că Marner mai voia să adauge ceva dar în acel moment uşa sufrageriei se deschise. Cu o repeziciune uimitoare, scrisoarea dispăru în buzunarul poliţistului. Doctorul Kirstone îşi băgă capul prin uşa întredeschisă.

— Tocmai te căutam peste tot, d-le inspector! Robert Paragon şi-a revenit...

— Straşnic! zise Marner sărind în sus. Vin imediat doctore!

Fără să-i mai pese de Kestlin, vru să părăsească încăperea dar acesta îi tăie calea:

— D-le inspector eu trebuia doar..

— A, aşa! Marner îi zâmbi amabil. Da, da, e bine ! La revedere, sau nu, mai bine, mergi sănătos, d-le Kestlin!

Grăbit, poliţistul porni după doctorul Kirstone pe care-l ajunse în salon.

Robert Paragon e încă în bibliotecă?

Kirstone clătină capul:

— Am crezut că e mai bine să-l lăsăm acolo. Transportarea în camera sa ar putea să fie vătămătoare pentru el!

— Atunci în tot cazul e mai bine aşa!

Doctorul se uită întrebător la el:

— Spune-mi d-le inspector, ce s-a petrecut cu acel ciudat domn Kestlin? L-ai numit... şantajist?...

— Acesta este numele care i s-ar fi potrivit...

În clipa aceea, ei se întâlniră cu doctorul Moles care după aparenţă se plimba fără ţintă prin antreu.. Kirstone se uită la el cu o privire ciudată şi apoi când fură destul de

departe de el, încât să poată vorbi fără a fi auziţi, îi spuse lui Marner:

— Un băiat cam neliniştitor acest asistent al profesorului Starabin.

— Neliniştilor?...Cum?...

— Na... am impresia... şi poate că ai să râzi de mine, domnule inspector! dar nu pot să înlătur sentimentul că acest doctor Moles a jucat un rol sigur în această poveste criminală...

— Nu râd deloc de d-ta. Îţi spun numai că şi d-ta comiţi aici *o* greșeală pe care o fac mulţi oameni. Te laşi prea mult influenţat de înfăţişarea exterioară. Desigur, doctorul Moles nu e un Adonis dar îmi amintesc că am cunoscut un om cu mult mai urât care nu era un ucigaş nebun ci un mare binefăcător care se interesa nespus de mult de cei săraci şi foarte nenorociţi!

Între timp, ei ajunseră în faţa uşii bibliotecii. Kirstone o deschise şi-l lăsă pe poliţist să intre. Încăperea puternic luminată era încărcată de un miros pronunţat de iodoform. Robert era încă destul de palid. Lângă el şedea Starabin care tocmai îi lua temperatura.

— Aproape fără febră! exclamă el. Într-o oră maximum nu va mai fi nici un pericol pentru pacient!

— Minunat! zâmbi Marner sincer mulţumit.

Apoi se întoarse repede spre rănit.

— Care va să zică te simţi acum destul de bine încât să fii în stare să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— Desigur, d-le inspector! îl asigură celălalt cu vocea slabă.

— Îţi dăm cinci minute; d-le inspector, interveni doctorul Kirstone. Profesorul şi cu mine vom aştepta în timpul acesta afară, în antreu...

Vă mulţumesc. Sunteţi într-adevăr foarte amabili.

Uşa se închise şi Marner rămase singur cu rănitul. Detectivul începu:

— Vrei să fii atât de drăguţ să-mi faci o expunere a faptelor?

Robert întâmpină cu tărie privirea cercetătoare a poliţistului.

— Nu pot să fac altceva decât să-fi povestesc ceea ce s-a întâmplat în bibliotecă şi asta cred că va fi destul de puţin! Îl aşteptam pe tatăl meu pe care-l rugasem prin intermediul mamei să vină să stea de vorbă cu mine. Eram numai de câteva minute în bibliotecă, când deodată mi se păru că aud voci — una feminină şi una masculină. — în camera alăturată, în biroul tatălui meu. Apoi, auzind uşa dinspre parc închizându-se, am crezut că amândoi, sau cel puţin unul, a plecat. În același timp însă, uşa care duce din birou aici în bibliotecă fu deschisă cu băgare de seamă. D-na Stella Kirstone intră. Fără îndoială că era femeia a cărei voce o auzisem. Ea nu mă observă. Părăsi grăbită biblioteca pe uşa care dă în antreu şi totodată — desigur fără nici o intenţie — stinse lumina în cameră. Vroiam să aprind din nou lumina dar înainte de a putea să fac aceasta, uşa de la antreu fu smucită. Doar cât durează fracţiunea unei secunde, am văzut statura întunecată a unui bărbat în cadrul uşii, apoi veni împuşcătura şi mai departe, nu mai ştiu nimic.

Marner ascultase tăcut şi fără să-l întrerupă. Mai aşteptă puţin ca acela care îi vorbise să-şi revină din oboseală.

— Şi... pe bărbatul din uşă nu l-ai recunoscut?

— În bibliotecă era întuneric adânc şi lumina din antreu nu era suficientă pentru ca să-l recunosc!

— D-le Paragon, te rog să răspunzi foarte sincer la această întrebare, n-ai nici o bănuială referitoare la persoana care a tras?

— Nu, d-le inspector... răspunse rănitul dar lui Marner nu-i scăpă uşoara întârziere a acestui răspuns.

— Insist d-le Paragon, să vă rog să va străduiţi a-mi destăinui tot ce ştiţi. Va fi mai bine să-mi dezvăluiți toate bănuielile pe care le aveţi. Eu însumi mă găsesc pe o urmă, poate chiar două şi declaraţia pe care mi-ai face-o ar putea să-mi fie de folos.

Robert înclină capul tăcut. Detectivul continuă:

— Spune-mi, te rog bănuiești pe vreunul din cei doi Rolster?

O uşoară spaimă apăru pe trăsăturile lui Robert. Marner observă aceasta cu un simţământ sigur de mulţumire.

— Gerard Rolster? Avea vreun motiv ca să te urască ?

De abia după câteva clipe de tăcere răspunsul veni de pe buzele palide ale celuilalt:

— Gerard Rolster iubeşte pe Ana Windover cu care sunt logodit. Chiar astăzi am rupt logodna, dar în cursul acestei seri am avut o discuţie aprinsă cu Gerard pe terasă. Dar nu, nu pot să cred, că numai din cauza aceasta, Gerard ar fi putut deveni autorul acestei fapte!

Un zâmbet flutură pe buzele criminalistului.

— Hm; din suferinţă şi din dragoste au devenit criminali o sumedenie de oameni!... Este foarte nobil din partea dumitale că te gândeşti astfel despre un rival. Atunci, tatăl lui?

— Arnold Rolster m-a surprins cu d-na Ada şi a interpretat greşit discuţia noastră. M-a ameninţat, da, dar nu, niciodată n-ar putea să devină criminal, d-le inspector. Poate, că m-ar fi mustrat în public din cauza purtării mele, dar Arnold Rolster n-ar fi capabil să lovească pe cineva, pe la spate, în întuneric..

Marner clătină capul dus pe gânduri. Şi el îşi făcuse tot o asemenea părere despre Arnold Rolster.

Apoi, deodată îl străfulgera: o idee, un nume, pe care nu se putu abţine să nu-l rostească:

— Doctorul Moles?

— Dar l-am văzut azi pentru prima oară în viaţa mea pe doctorul Moles!

— Hm da, atunci... murmură inspectorul gânditor, mângâindu-şi bărbia. Atunci nu poţi să-mi ajuţi cu absolut nimic?

O scuturătură de cap tăcută şi puternică a lui Robert, fu tot răspunsul.

În clipa aceea, uşa de la antreu se deschise. Starabin şi Kirstone păşiră în bibliotecă.

— Cele cinci minute acordate au trecut, d-le Inspector, anunţă profesorul aruncând o privire plină de grijă rănitului.

Silas Marner ridică din umeri:

— Au fost suficiente ca să mi se întărească convingerea că ne aflăm într-o mare încurcătură. În tot cazul, vă mulţumesc, domnii mei. Bună însănătoşire, d-le Paragon!

El părăsi încăperea cu o înclinare a capului, trase uşa după sine şi vru să se întoarcă în salon prin antreu.

Uimit el se uită înaintea sa căci Gerard, care probabil îl aşteptase, îi tăie grăbit drumul...

— O clipă, d-le inspector!

— Te rog, te rog, d-le Rolster!

— Eu, eu, m-am hotărât... se bâlbâi acesta şi cuvintele îi veneau greu pe buze, am luat hotărârea să-ţi spun adevărul în legătură cu revolverul!

— Foarte înţelept din partea-ţi!.. Te rog spune-mi tot ce ştii poate vom izbuti astfel să lămurim această chestiune!

Gerard evită privirea pătrunzătoare a poliţistului.

— Vezi, d-le inspector, eu o iubesc pe Ana Windover. Ana nu-l iubeşte pe Robert ci pe mine. Dar totuşi ezita încă şi nu ştia dacă trebuia să desfacă logodna sau nu. Şi astăzi - astăzi trebuia să-mi împărtăşească hotărârea ei, d-le inspector... Eram ferm hotărât să-mi iau viaţa dacă... şi de aceea am luat revolverul tatălui meu, fiindcă eu nu posed o asemenea armă!

De abia acum, tânărul se uită în sus şi Marner putu observa fără greutate în trăsăturile lui, că fiecare cuvânt rostit fusese numai pur adevăr.

— Din cauza asta deci... murmură detectivul şi vocea-i exprima compătimire. Şi de ce nu mi-ai spus asta de la început?... Aha, uitasem... Adineauri era şi d-ra Windover de faţă şi bineînţeles nu puteai să-mi spui toate astea în prezenţa ei. Desigur că nu trebuia să ştie...

— Acum ştie totul, d-le inspector! I-am spus tot adevărul !..

— Foarte bine! zise Marner înclinând capul binevoitor. Între oameni care se iubesc nu trebuie să existe secrete, nu-i aşa?

O strângere de mână mulţumi pe poliţist de atitudinea sa, după care Gerard dispăru grăbit pe uşă...

Marner îşi aduse curând aminte că făptaşul crimei nu fusese încă găsit şi nici nu vedea posibilitatea cum va izbuti să-l descopere.

Fără să vrea, reputatul detectiv londonez îşi băgă mâinile în buzunarele hainei şi deodată degetele sale dăduse peste o hârtie.

Asta era doar...

Desigur, scrisoarea, piesa doveditoare a acelui nostim domn Kestlin.

Cu o nervozitate explicabilă, el scoase plicul şi-l examină cu grijă.

Prin urmare această scrisoare fusese găsită de Kestlin în noaptea aceea la Moorloch şi fiindcă purta adresa lui Edgar Paragon el ajunsese la concluzia că fratele celui dispărut fusese acela care o pierduse şi deci era asasinul lui Roland Paragon.

Poate că ştiind cuprinsul acestei scrisori s-ar face un pas înainte în mersul cercetărilor privitoare la acea întâmplare...

Rupse plicul şi scoase o coală de hârtie acoperită cu câteva rânduri scrise de mână. Mai întâi se uită la en-tête-ul care purta numele şi adresa expeditorului şi brusc sprâncenele sale se ridicară în sus.

Apoi citi şi cu fiecare cuvânt uimirea sa creştea. Apoi se îndreptă hotărât către telefonul de pe măsuţa alăturată. Luă receptorul şi aşteptă nerăbdător până când obţinu legătura.

Vă rog, daţi-mi poliţia!

După ce legătura fu dată, el vorbi timp îndelungat cu comisarul de serviciu şi când termină repuse receptorul în furcă. În cursul acestei convorbiri, trăsăturile lui deveniseră aspre, pline de energie.

Dar, când intră din nou în salon, figura sa era iarăşi acoperită de acea mască, plină de indiferenţă pe care o purta totdeauna şi care constituia arma sa cea mai de preţ şi cea mai puternică.

12

El se opri câteva secunde în pervazul uşii şi aruncă o privire cercetătoare asupra tuturor celor prezenţi.

Părea că dorea să câştige timp pentru ultima şi poate decisiva sa lovitură.

Ada şi Arnold Rolster cufundaţi într-o discuţie serioasă pe divan, de abia observară intrarea detectivului.

În spatele lor, în dreptul ferestrei, şedeau profesorul Starabin şi asistentul său doctorul Moles, iar în dreptul măsuţei de servit doctorul Kirstone şi Edgar Paragon erau ocupaţi să-şi umple paharele cu whisky.

Zadarnic, detectivul căută din privire pe Ana Windover şi pe Gerard Rolster.

În sfârşit, Marner păşi în salon şi se îndreptă spre colţul căminului. El rămase în picioare, până când fu băgat în seamă de cei de faţă care făcură cerc în jurul lui. Fixând un punct pe perete, el începu:

— Domnilor, cred că a venit clipa să dau cărţile pe faţă. Vă amintiţi cu toţii de întâmplarea aceea de acum zece ani în care a căzut victimă bancherul Walter. Poliţia a urmărit, socotind drept autor al acestei crime, pe fratele gazdei noastre, Roland Paragon care de atunci a dispărut. Evenimente ciudate m-au făcut însă să consider că autorităţile porniseră pe o pistă greşită aruncând toată vina asupra unui om nevinovat. Şi mai mult încă, datorită cercetărilor mele personale, am descoperit o altă pistă, adevărata pistă. Eu cunosc foarte bine pe adevăratul asasin al bancherului Walter!

Doctorul Moles făcu fără să vrea o mişcare care nu scăpă din vedere rutinatului poliţist, dar o trecu cu vederea.

— Totodată, acum, a mai ieşit la iveală încă ceva. Urmele acelea de la Moorloch, despre care la început s-a crezut că dovedeau o sinucidere a lui Roland Paragon, m-au condus la concluzia că şi acolo a fost o crimă!

Marner se uită serios în jurul său pentru a vedea efectul cuvintelor sale. Atenţia ce se putea remarca pe feţele tuturor, îl mulţumi.

Încordarea cea mai vie se citea limpede pe trăsăturile oamenilor. Doctorul Kirstone fu primul care-şi regăsi graiul.

— Dar, spune, d-le inspector... asta-i doar o bănuială.

— Nu, asta este adevărul curat, d-le doctor. Şi dacă nu mă credeţi, vă pot arăta şi dovezi. Am în posesia mea începând chiar de astă seară mărturisirea scrisă de mâna criminalului!

— Mărturisirea?... Uimirea fără măsură a doctorului Kirstone fu împărtăşită şi de toţi ceilalţi. Dar... asta n-o pot înţelege! O mărturisire... acum... după zece ani?...

Marner se uită la el zâmbind:

— Eu înţeleg mirarea d-tale d-le doctor, că tocmai după zece ani a reapărut scrisoarea aceea pe care d-ta..

Un strigăt care nu mai avea nimic omenesc în el îl întrerupse în mijlocul frazei.

Kirstone sărise în sus. Un zâmbet rătăcit flutură pe buzele sale lipsite de sânge.

— Scrisoarea? Scrisoarea mea? Acum?...

— Da, acum după zece ani, doctore Kirstone şi dovedeşte că d-ta eşti asasinul bancherului Walter.

— Eu, eu...

— D-ta ai fost! Iată dovada!

Marner scoase scrisoarea din buzunar şi o deschise cu mişcări încete. Apoi o arătă doctorului Kirstone.

Repede ca fulgerul, doctorul se repezi la ea dar tot atât de iute comisarul întinse pumnul şi-l lovi în mijlocul pieptului.

— Fără prostii, doctore! Ai pierdut partida...

— Daţi-mi un pahar cu coniac.. izbuti să articuleze doctorul ridicându-se de pe jos și însuşi Marner îi îndeplini această dorinţă.

Dintr-o singură sorbitură, el dădu peste cap conţinutul paharului apoi bolborosi următoarele:

— Da.... atunci... nu mai ajută la nimic! Mărturisesc că eu am fost acela... atunci... bine, să ştiţi totul, şi ultima...

— Vrei sa ne mărturiseşti totul?

— Da, asta vreau!...

— Îţi atrag atenţia, doctore Kirstone, că tot ce vei spune din acest moment, în prezenţa atâtor martori, se poate întoarce împotriva d-tale.

Marner, rostise formula obişnuită prin care un om era pus sub stare de arest. Kirstone tresări auzind această

frază. Apoi clătină din cap.

— Acum îmi este perfect egal...

— Bine, atunci poţi să vorbeşti!

În salon domnea o tăcere adâncă. Câteva clipe nimeni nu spuse nimic. Pentru fiecare, această întorsătură a lucrurilor constituise o surpriză extraordinară.

Apoi, după ce respiră adânc, Kirstone luă cuvântul, la început ezitând şi neclar, dar din ce în ce cu voce, mai tare:

— Da, l-am omorât pe bancherul Walter, pentru că nu mai îmi rămânea altceva de făcut, dar să iau toate întâmplările în ordine. Acum unsprezece ani, am venit în acest oraş pentru ca să-mi întemeiez o existenţă prin practica medicală. Dar, cum se întâmplă întotdeauna, norocul nu voia să-mi surâdă. Alţi medici se stabiliseră de mult aici şi fiecare avea cercul său de clienţi credincioşi. Mie, ca începător, mi-era nespus de greu, mai ales că nu posedăm capitalul necesar pentru instalarea cabinetului meu şi pentru cumpărarea instrumentelor necesare. Astfel, nu mai exista pentru mine decât o singură cale: trebuia să încerc să-mi procur bani pe cale de împrumut — şi aceasta hotărâre, la care m-am văzut constrâns, formează în realitate actul iniţial al tuturor întâmplărilor...

El tăcu câteva clipe şi îşi încruntă fruntea fixând un punct de pe covor ca şi cum ar fi voit să-și adune gândurile.

— Într-o familie în care fusesem invitat am făcut cunoştinţă cu bancherul Walter. Printr-o întâmplare am ajuns la o discuţie în care mi-a spus ca unui medic despre boala lui de inimă şi eu i-am dat câteva sfaturi. Aceasta ne-a apropiat şi în sfârşit mă hotărîi să-i împărtăşesc lui Walter urgenta mea nevoie de bani.

La început nu s-a arătat prea încântat de dorinţa mea, dar când, pentru a nu pierde ocazia, i-am făgăduit un garant sigur, a acceptat. Eu aveam atunci, în Scoţia, un unchi bătrân, un proprietar foarte bogat care însă nu mă simpatiza prea mult din cauza unor prostii făcute în tinereţe. I-am făgăduit lui Walter iscălitura unchiului pe poliţă şi el îmi declară că în aceste împrejurări era gata să-mi dea banii.

El primi după o săptămână, poliţa cu iscălitura unchiului meu şi am încasat banii. Dar în timp ce banii săi erau adevăraţi, iscălitura girantului de pe poliţă... era un fals...

Kirstone tăcu din nou câteva clipe.

— Aşadar... ai falsificat iscălitura? întrebă Marner în mijlocul atenției generale.

— Exact, d-le inspector! Unchiul meu n-a văzut niciodată poliţa. Şi apoi s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple. Cele trei mii de lire pe care mi le-a împrumutat Walter pe timp de un an mi-au ajuns pentru instalarea mea, dar ceea ce era mai important lipsea: pacienţii...

Anul a trecut pentru mine ca în zbor, şi când veni ziua să-i plătesc lui Walter datoria, de abia aveam în mână un schilling. Zadarnic am încercat să-l conving să-mi amâne termenul. El cerea: sau plata sau voia să se adreseze unchiului meu.

În disperarea mea i-am mărturisit că am comis un fals, şi i-am făgăduit achitarea unei sume duble celei datorate, după un al doilea an. Bancherul nu s-a înduplecat şi m-a ameninţat că mă va denunţa autorităţilor. Ştiam prea bine ceea ce putea să însemneze asta pentru mine... Închisoare şi totodată prăbuşirea tuturor planurilor mele de viitor! Şi atunci am făcut-o!

— L-ai împuşcat pe bancherul Walter?

— Ce-mi mai rămânea altceva de făcut dacă voiam să-mi salvez propria-mi piele? Am fost totdeauna un egoist.. În noaptea aceea aveam cu el o ultimă întrevedere şi m-am dus acolo cu ferma hotărâre de a-l înlătura dacă nu mă va păsui. Ne-am întâlnit în grădina vilei sale şi, de ceea ce îmi era teamă, s-a întâmplat. Walter mi-a arătat ameninţător scrisoarea de denunţare... şi atunci... am tras asupra lui, i-am luat scrisoarea şi am fugit...

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, Kirstone devenea mai șovăielnic. Cu ochii sticloşi privea fix înaintea sa, apoi ridicând capul:

— Încă un pahar de coniac...

Îl goli dintr-o sorbitură. Un val de sânge reveni în obrajii săi decoloraţi.

— Asta deci, este chestiunea cu Walter! Soarta are uneori ciudăţeniile ei. Patru săptămâni mai târziu, unchiul meu muri şi-mi lăsă toată averea!... Viaţa e într-adevăr uneori prea fără sens...

— Şi apoi, doctore? Ce s-a întâmplat cu Roland Paragon? întrebă Marner tăios.

Celălalt râse răguşit.

— Şi asta ai aflat-o? Bine, atunci să-ţi spun totul inspectore. În urma cercetărilor cazului Walter, pe baza diferitelor bănuieli, Roland Paragon fu arestat. Se credea că el era făptaşul. Pentru mine, care eram adevăratul criminal, nici nu mă îndoiam că Edgar Paragon declarase fals numai pentru a-l nimici pe fratele său şi astfel să devină stăpânul întreprinderilor Paragon.

— Această presupunere nu-şi are rostul! îl întrerupse Marner.

— Ba da, d-le inspector, îşi are rostul ei! Credeam deci că Edgar Paragon a dat o declaraţie falsă și fiindcă după moartea lui Walter eu mă găseam tot fără bani, m-am hotărât să transform ceea ce ştiam în bani. I-am scris lui Edgar Paragon o scrisoare în care fără să-mi spun numele mă declaram asasin al lui Walter. În această scrisoare consideram presupunerile mele drept siguranţă şi îi ceream o sumă de hani dacă nu voia să-l denunţ poliţiei...

— Va să zică, scrisoarea care este acum în posesia mea!

— Exact, scrisoarea aceea! Şi deşi îmi luasem toate precauțiile, totuşi am uitat un singur lucru...

— En-tête-ul hârtiei pe care figurează numele şi adresa d-tale.

— Exact, en-tête-ul! În graba mea nu m-am mai gândit la acel amănunt sau poate că m-am gândit dar am uitat să-l tai în ultimul moment aşa cum mă gândisem s-o fac. Şi această scrisoare i-am trimis-o lui Edgar Paragon!

— Ghinion, dragul meu, exclamă Marner ridicând din umeri.

— Da, ghinion! Şi de abia aruncasem scrisoarea la cutie că mi-am şi dat seama de greșeala făcută. Zadarnic m-

am dus la poştă şi am cerut scrisoarea înapoi. Nu puteam s-o recapăt. Şi astfel el a primit mărturisirea crimei mele.

— Deci... ce ai făcut după aceea?

— Am socotit că scrisoarea va ajunge cu cursa de seară la Edgar Paragon în vila pe care o locuia după arestarea fratelui său şi va fi predată acolo. M-am dus deci la Edgar Paragon pentru ca să-mi iau scrisoarea în momentul în care trebuia să fie dată. Am aşteptat în parcul vilei până când poştaşul a venit ca să dea scrisorile servitorului. Eu şedeam la uşa biroului lui Edgar Paragon care dă în parc şi care era deschisă. De acolo am văzut cum servitorul a pus pe masa de scris toate scrisorile printre care şi scrisoarea mea. Paragon începu să citească scrisorile una după alta, şi apoi o luă pe a mea pe care am recunoscut-o după plic. Vroiam să mă introduc în cameră şi să-i smulg scrisoarea din mână. Mă pregăteam luându-mi mantaua de ploaie şi gluga pentru a nu fi recunoscut..

În clipa aceea, apăru în dreptul ușii care dă din parc în birou, un bărbat care intră fără să mă observe pe mine. La ivirea lui, Edgar Paragon sări în sus şi lăsă să cadă jos scrisoarea mea pe care o ţinea în mână!

Şi eu am recunoscut în vizitatorul întârziat pe Roland Paragon, care, după cum am aflat a doua zi evadase din închisoare. Roland trase uşa după el astfel încât n-am putut să aud ce au vorbit cei doi fraţi iar la un moment dat l-am văzut pe Roland Paragon aplecându-se, ridicând de jos scrisoarea mea şi în agitaţia sa băgând-o în buzunarul său !

Din acel moment mi-am dat seama că eram pierdut dacă nu se va întâmpla o minime. Declaraţia mea în mâinile omului care era acuzat în locul meu. Nu îmi mai rămânea decât o singură posibilitate. Trebuia să încerc cu orice chip să-mi iau înapoi scrisoarea!

— Şi asta ai şi făcut-o atunci...

Kirstone înclină capul şi respiră adânc.

— L-am urmărit pe Roland Paragon îndată ce a părăsit casa până când singurătatea din preajma Moorloch-ului mi s-a părut destul de mare. Aveam la mine un revolver. ÎI vedeam clar pe Roland Paragon pe drum înaintea mea. Am ochit, am tras şi el a căzut. M-am repezit la el. Mai trăia

încă dar rana de la cap pe care o primise, mi se păru mortală.

L-am luat pe cel lipsit de conştiinţă, l-am târât la Mojorloch, i-am scos mantaua pe care am pus-o pe mal împreună cu pălăria găurită pentru ca totul să dea impresia unei sinucideri. Apoi l-am aruncat în apă. Am uitat să-i iau scrisoarea dar aceasta era împreună cu el în fundul lacului.

Marner scutură puternic capul.

— Te înşeli! Roland Paragon pierduse scrisoarea pe mal probabil atunci când i-ai scos mantaua şi a găsit-o altcineva de la care o am eu azi. Şi această scrisoare te acuză de două crime: de asasinatul bancherului Walter şi de acela al lui Roland! Paragon!

— Te înşeli, d-le inspector! zâmbi ciudat Kirstone: Roland Paragon n-a murit! El trăieşte încă, şi...

— Ce spui? El trăiește? Şi d-ta ştii?

Kirstone clătină uşor capul:

— Nu cred să mă înşel!

— Nu, el are dreptate!

Toate privirile se îndreptară mirate către doctorul Moles care se ridicase în clipa aceea de pe scaun, spunând aceste cuvinte:

— Eu sunt Roland Paragon!...

— Roland!... strigă Edgar sărind deasemeni de pe scaun ridicând mâinile în sus. Roland... tu?

— Da, am venit ca să mă socotesc, dar mai întâi cu acesta! zise el arătându-l pe Kirstone pe care-l privea cu ochi plini de ură. Cu tine, Edgar, voi vorbi după aceea!

Apoi se îndreptă cu paşi ameninţători, spre Kirstone,

— Va să zică tu eşti ticălosul a cărui faptă m-a costat zece ani din viaţă? Tu? Şi ai mai îndrăznit pe urmă s-o iei de soţie pe Stela, deşi aveai o crimă pe conştiinţă?

Celălalt se ridicase. În ochii săi parcă licărea nebunia.

— Da, eu, Roland Paragon! Eu am fost soţul femeii care te iubea în taină; eu ştiam din jurnalul Stelei că te iubea şi pe această femeie am luat-o în căsătorie pentru că.. o... iubeam şi eu!

— Omule, asta să...

Cu o putere supraomenească, Roland Paragon se reţinu.

Kirstone îl întrerupse cu un râs sacadat.

— Da, ştiu ca ai iubit-o şi că o, iubeşti încă, dar...

O mişcare iute ca fulgerul... Ceva metalic străluci în mâna lui... Roland Paragon se dădu la o parte. În aceeași clipă glonţul porni. Dar înainte ca doctorul Kirstone să fi apăsat pe trăgaci, Silas Marner se năpusti asupra lui, îi dădu una peste mână şi arma căzu pe podea. Detectivul se aplecă repede, o ridică şi o examină cu atenţie, apoi se uită surprins la Kirstone. Acesta căzuse în fotoliu, spumegând de mânie.

— Păcat! d-le inspector, mi-ai stricat cu desăvârşire finalul dramei. Păcat!...

— Sfârşitul plin de efect, probabil că nu va lipsi doctore Kirstone! Ştii dumneata, ce înseamnă asta aici? şi Marner îi arătă arma din mâna sa.

Celălalt scrâşni.

— Vă rog, nu vreau să vă răpesc efectele de teatru!

— Atunci ar fi timpul ca să sfârşim această tragicomedie! Doctore Kirstone, recunoşti că ai încercat să asasinezi pe Robert Paragon?

— N-ar avea nici un rost să tăgăduiesc această faptă, nu-i aşa domnule inspector!...

Edgar se repezi asupra doctorului...

— Kirstone, tu!... Tu!... Dar pentru ce? Ce ţi-a făcut Robert?

Doctorul ridică nepăsător din umăr.

— Nimic, d-le Paragon.. Am tras din greşeală asupra fiului dumitale, îmi pare rău că l-am rănit. Glontele trebuia să nimerească pe altul, pe falsul doctor Moles. Tocmai îl recunoscusem. Cei zece ani l-au schimbat mult, dar când a invitat-o pe Stella să se plimbe cu el prin parc, nu ştiu nici eu singur cum l-am recunoscut deodată. Ştiam că era el, că el trebuia să fie! El a plecat cu Stella în parc. Eu i-am urmărit fără ca ei să mă observe, m-am ţinut în umbra pomilor şi am putut astfel să ascult convorbirea lor. Discuţia lor mi-a întărit bănuiala mea că el era Roland Paragon.

I-a spus Stelei că el era şi că a venit să clarifice totul şi să se socotească cu toţi, cu fratele său. Asta am auzit — şi am auzit încă mai mult. Am auzit că se mai iubesc încă. Dar şi eu însumi o iubesc pe Stella. Și iată că a apărut acela căruia i-a aparţinut odată inima ei, atunci când lupta încă pentru eliberarea ei din căsnicia cu Walter. Şi ştiam că şi acum încă... şi, ştiam că Roland Paragon trebuia să moară.

La un moment dat, ei au intrat în casă dar nu prin terasă ci prin camera de lucru a lui Edgar Paragon. Am intrat şi eu dar prin antreu şi m-am ascuns acolo, aşteptând. După câtva timp, Stela apăru în uşa bibliotecii, apoi trecu în salon fără să mă vadă. Am aşteptat cât am aşteptat apoi m-am dus şi am deschis uşa bibliotecii. În încăpere era întuneric de tot; numai în dreptul ferestrei am zărit umbra unui bărbat şi am tras în această umbră fiind convins că era Roland Paragon. Când colo, l-am nimerit pe fiul tău, Edgar... Apoi m-am întors în parc şi am venit pe terasă şi a urmat clipa cea mai ciudata din viaţa mea când după câtva timp l-am văzut apărând pe Roland Paragon. Nu puteam să pricep deloc cum...

Doctorul îşi îndreptă mâinile spre guler pe care îl rupse. Făcea impresia că nu mai poate să-şi stăpânească ura fără margini. Toţi aşteptau într-o tăcere apăsătoare. Însuşi Marner nu-şi putu stăpâni emoţia. Cu voce calmă, el zise;

— Am telefonat adineauri în oraş, poliţiei. În fiecare moment, poate să vie cineva să te ridice doctore Kirstone!

— Va veni prea târziu, murmură doctorul! Până atunci, otrava ce-am luat-o îşi va face efectul.

13

Ceasul cel mic de porţelan de pe cămin arăta ora unu după miezul nopţii.

Imediat după ce poliţia ridică cadavrul doctorului Kirstone, Arnold Rolster şi Ada, se duseră în camera Alicei. Ei se aşteptau s-o găsească acolo, pe Stela care nu ştia

nimic încă despre ultimele întâmplări, şi nici despre moartea soţului ei.

— Şi acum... zise Marner îndreptându-se spre Roland Paragon, ar fi cel mai drept dacă ne-ai spune ultimul cuvânt asupra acestei tragedii...

Celălalt înclină capul rece.

— Voi fi cât se poate de scurt în expunerea mea, inspectore, căci cea mai mare parte a faptelor o ştii din mărturisirile lui Kirstone. Eram bănuit de a-l fi asasinat pe primul soţ al Stelei, pe bancherul Walter, în urma falsei declaraţii a fratelui meu. Poliţia m-a arestat, dar printr-un concurs de fapte pe care n-aş vrea să-l relatez, am izbutit să fug din închisoarea preventivă. Nu eram stăpânit decât de un singur gând: să am o explicaţie cu fratele meu. Încă în noaptea fugii mele m-am dus la el şi l-m întrebat. Dar a refuzat să-mi răspundă şi m-a ameninţat că va chema poliţia.

Nu-mi rămânea altceva decât să fug. M-am îndreptat spre drumul care duce la Moorloch. Deodată, în întuneric, s-a tras asupra mea un glonte care m-a nimerit în cap. Din fericire era numai o rană superficială. Am căzut leşinat la mal şi mi-am revenit abia când am dat de apa cea rece. Am ieşit la mal şi m-am ascuns într-un tufiş. Pentru mine nu mai era nici o îndoială. Edgar fusese acela care trăsese asupra mea ca să scape de mine şi aceasta a fost convingerea mea până în astă seară când declaraţiile lui Kirstone mi-au demonstrat contrariul.

Fără niciun gologan, fără posibilitatea de a-mi câştiga existenţa, am trecut în Franţa şi de aici cu ajutorul unui contrabandist, prin Germania în Rusia. Şi acolo, în Rusia am petrecut cei mai îngrozitori ani din viaţa mea. Zece ani....

Apoi aceasta a vrut să-l întâlnesc pe profesorul Starabin pe care-l cunoşteam din Birmingham din timpuri mai bune. Venise în Rusia cu prilejul unui congres medical. El nu m-a recunoscut, la început, atât de mult mă schimbasem.

Starabin a fost acela care m-a hotărât să mă întorc sub nume străin în Anglia şi să dovedesc toate lucrurile. El m-a recomandat în clinica sa ca pe un asistent al său, doctorul

Moles, şi într-o zi veni împrejurarea pe care o aşteptam de săptămâni de zile.

Edgar l-a invitat pe profesor la el în vederea unei operaţii de ochi. Noi am interpretat asta ca un semn al soartei. Am venit aici împreună şi ceea ce a urmat a fost bine pregătit încă dinainte. În privinţa spiritismului, aflaţi că n-a fost nici un spirit printre noi. Masa a făcut mişcările pe care i le-am dat noi. Apoi, în clipa când Edgar a rupt lanţul, eu am aruncat pe masă inelul pe care ştiam că-l va recunoaşte.

Apoi, înainte ca Starabin şi cu mine să ne ducem planul până la sfârşit, s-a produs atentatul asupra nepotului meu Robert şi tot ceea ce ştiţi fiecare dintre d-voastră.

Urmează câteva clipe de tăcere, după care luă cuvântul inspectorul Silas Marner.

— Bănuiala că l-ai fi asasinat pe bancherul Walter cade de la sine. Numele vă este curat şi fără pată. Mai ai înaintea d-tale o jumătate de viaţă!

— D-le inspector, nu am venit aici numai ca să-mi curăţ numele de o pată nemeritată, dar mai mult decât toate, am venit ca să mă socotesc cu acesta de ani!

El îl arătă pe Edgar care se uita tăcut înaintea lui.

— Un moment, îl întrerupse Marner. În această privinţă, te înşeli d-le Roland Paragon. Chiar în seara asta, însă înainte ca drama să-şi fi desfăşurat sfârşitul, dl. Edgar Paragon mi-a destăinuit minciuna sa şi s-a interesat cum îţi poate obţine reabilitarea.

Uimit, celălalt ridică fruntea.

Şi... asta este... adevărat?

Adevărul curat, d-le Paragon. Sper că ai să mă crezi dacă îţi voi da cuvântul meu de onoare...

Edgar nu putu să scoată nici o vorbă. Întinse braţele în gol şi fu gata să cadă; dar înainte de a se prăbuşi, Roland îl cuprinse în braţele sale.

— Edgar.... numele veni încet pe buzele sale. Edgar... ştiu că sunt şi eu vinovat. Am fost un stăpân prea aspru şi neînduplecat pentru, tine şi era firesc ca tu să mă urăşti! Edgar.. poate... poate aceşti zece ani ne-au apropiat. Poate să existe o modalitate...

Marner şi Starabin se apropiaseră de cei doi fraţi în timp ce profesorul punea mâna pe umărul lui Roland, detectivul se întoarse către Edgar.

— Roland!..

Agitat, Edgar apucă mâna fratelui său mare şi o strânse ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Profesorul Starabin surâse mulţumit în timp ce se întorcea către Edgar Paragon.

— Şi acum, dacă-mi dai voie să-ţi dau un sfat ca medic şi ca prieten, du-te şi te odihneşte cu conştiinţa împăcată că ai câştigat un fiu si un frate.. Mâine la prânz vreau să te operez şi trebui să fii cu nervii liniştiţi.

Starabin fu acela care-l conduse pe pacientul său în camera sa. Marner şi Roland mai rămaseră câtva timp. Poliţistul se îndreptă spre fereastra deschisă a uşii şi nu-şi stăpâni un uşor zâmbet când zări în parcul luminat de lună, două siluete strâns înlănţuite îndreptându-se spre casă.

Şi Marner ieşi în antreu. Se duse să vorbească cu Frederic pentru a i se pregăti maşina. Roland rămas singur, fu cuprins de o mare nesiguranţă. Nu-şi putu stăpâni o uşoară spaimă când auzi deschizându-se uşa de la etajul superior. Auzi după un scurt timp vocile perechii Rolster, apoi paşi grăbiţi pe scară.

În curând, Stela fu înaintea lui. Plin de teamă, se uită la figura peste care se aşternuse vălul unei liniști curioase. Ea se îndreptă hotărât spre el şi îi spuse:

— Acum ştiu totul, Roland! Acum ştiu tot ce ţi-a făcut acel om pe care l-am numit soţul meu. Şi acum să ştii şi tu totul...

— Stela! o întrerupse el, dar ea scutură hotărâtă capul.

— Nu, Roland, totul între noi să se limpezească acum. Atunci, când toată lumea spunea că tu l-ai omorât pe Walter, nu mă îndoiam nici eu despre aceasta. Fuga ta din închisoare, dispariţia ta... totul contribuia la întărirea bănuielilor. Apoi urmele acelea de la Moorloch, m-au făcut să te socot mort. Viaţa a devenit pentru mine fără nici un sens. Apoi l-am întâlnit pe Kirstone...

— Stela, să nu mai vorbim despre acele zile groaznice!

— Nu! să nu mai vorbim, Roland! A trecut; a fost un vis îngrozitor pentru mine, nimic altceva...

Dar, Stela, după fiecare vis urmează o deşteptare într-o dimineaţă luminoasă!

— O deşteptare şopti ea cu voce reţinută.

— Şi să nu fie şi pentru noi o asemenea deşteptare când ultimele umbre ale acestei nopţi vor dispărea?

Stela, mai e încă o bucată de drum înaintea vieţii noastre. Nu vrei să-l parcurgem împreună?

Ea nu răspunse, dar ochii ei erau mai elocvenţi de cât toate cuvintele.

Mâna ei se odihni pe mâna lui.

Apoi el o atrase încet spre el şi buzele lor se uniră într-un sărut lung...

- SFÂRŞIT –